

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Gayle
Forman

*Eğer hayatta bir şansınız
daha olsaydı...*

Sblmrt

sen
gittiğinde

"Terk edilmenin ve yeniden alevlenen aşkın
muhteşem bir tasviri."
-USA Today

"Yeniden hayat bulan karakterlerin acı dolu geçmişleri
ve şimdiki yaşamları hikâyeye derinlik katıyor;
okuyucular bu *kitabı bir cırpıda bitirecek.*"
-Kirkus Reviews

"*Yürek sızlatacak* kadar güzel."
-Family Circle

★"Forman, çoksatan *Eğer Yaşarsam*'ı aynı derecede,
hatta daha güçlü bir hikâyeye sonlandırıyor."
-Publishers Weekly

"Sürükleyici, acıklı ve *romantik.*"
-Bookpage

"Yürek burkan bir hikâye... iki gencin aşkıdaki olgun derinliği ve
yoğunluğu yakalamayı başarmış."
-Booklist

"Buram buram *aşk kokuyor.*"
-The Horn Book

"*Mükemmel.*"
-VOYA

“Gerçek duygular

*güzel*dir...”

ve bu kitapta onlardan çokça var.”

–MTV.com - Hollywood Crush

Pegasus Yayınları: 703

Gençlik: 91

Sen Gittiğinde

Gayle Forman

Özgün Adı: Where She Went

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Gizem Yeşildal

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2013

ISBN: 978-605-343-133-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013

Copyright © Gayle Forman, 2011

Bu kitabın çeviri hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

GAYLE FORMAN

SEN GİTTİĞİNDE

İngilizceden Çeviren:

Müge Kocaman Özçelik

PEGASUS YAYINLARI

KADERİN BİR CİLVESİ Mİ?

Bakışlarımı tekrar aşağı indirdim ve *onun* gözlerini gördüm. Eskiden onları gördüğüm biçimde değil; her köşeyi dönünce, her yeni günün başında göz kapaklarımın ardında... Seviştiğim her kızın, o gözlere sahip olduğunu hayal etmekten de farklıydı. Hayır, bu defa gördüğüm gerçekten onun gözleriydi. Karşımda tepeden tırnağa simsiyah giysiler içinde, yorgun bir çocuk gibi omzuna yaslanmış çellosuyla onun bir fotoğrafı duruyordu. Saçları, klasik müzik müzisyenlerine özgü olduğunu düşündüğüm bir tarzda topuz yapılmıştı. Eskiden de resitallerde ya da oda müziği konserlerinde de saçını böyle toplardı ama yarattığı sert etkiyi yumuşatmak için birkaç saç tutamının yüzüne dökülmesine izin verirdi. Karşımda duran fotoğraftaysa bu saç tutamlarından yoktu. Afişe daha yakından baktım. GENÇ MÜZİSYENLER KONSER SERİSİ MIA HALL'U SUNAR.

ANNE VE BABAMA,

Yapabileceğimi söyledikleri için.

*Zor bir zamanda bunu düşünebilirim,
Yatağa çakılmama sebep olan acıdan kurtulmak için yalvarırken,
Ya da arzum, kararlılığımın gücünü aşmışken,
Aşkını özgürlüğüm karşılığında satmayı,
Ya da bu gecenin anısını yiyeceklerle değiştirmeyi isteyebilirim.
Bunları düşünebilirim. Ama yapacağımı sanmıyorum.*

Edna St. Vincent Millay'ın "Aşk her şey değildir;
ne ettir ne de su" isimli şiirinden.

BİR

Her sabah uyandığımda kendime şu sözleri söylüyordum: *Alt tarafı bir gün, katlanman gereken sadece yirmi dört saat.*

Her gün bu moral verici cümleyi tekrarlamaya ne zaman ya da neden başladığımı bilmiyordum. Kullandığım sözler on iki adımlık bir mantradan farksızdı ve hakkımda yazılan saçmalıkları okuyan herhangi biri, bu tür bir tedaviye ihtiyacım olduğunu düşünecek olsa da ben ruhsal tedavi sürecinde falan değildim. İnsanların, sadece küçük bir kısmını deneyimleyebilmek için böbreklerinden birini feda etmeye razı olduğu türde bir hayat sürüyordum. Yine de kendime o günü de bir sonu olacağını hatırlatma ve nasıl ki dünü atlattıysam bugünü de atlatacağımı söyleyerek moral verme ihtiyacı hissediyordum.

O sabahki moral verici konuşmamın ardından kaldığım otel odasındaki komidinin üzerinde duran minimalist tarzdaki dijital saate baktım. 11.47'yi gösteriyordu; yani benim için henüz sabahın körü sayılırdı. Buna rağmen resepsiyonun uyandırma servisi daha şimdiden iki kez telefonumu çaldırmış, hemen arkasından da menajerimiz Aldous benimle kibar fakat ciddi bir

telefon görüşmesi yapmıştı. Tamam, sadece bir gün olabilirdi ama bu son derece yoğun bir gün olacaktı.

Yeni çıkan albümümüzün ilk parçasının sadece internetten satın alınabilecek bir versiyonuna birkaç gitar melodisi daha eklemek üzere stüdyoya girecektim. Bu iş, kelimenin tam anlamıyla bir kandırmacaydı. Aynı şarkı, yeni gitar melodisi ve birkaç vokal efektle daha pahalıya satılacaktı. Sektörde söz sahibi olan adamlar bizlere sürekli, “Bu devirde bir koyup on almayı bileceksin,” diye hatırlatmayı severdi.

Stüdyodaki işim bittikten sonra *Shuffle* dergisinden bir muhabire öğle yemeği eşliğinde röportaj verecektim. Bahsettiğim bu iki organizasyon hayatımın geldiği noktayı açıklar nitelikteydi: Ya müzik yapıyordum, ki bunu çok seviyordum ya da yaptığım müzik hakkında konuşuyordum, ki bundan nefret ediyordum. Ama bu ikisi aynı madalyonun iki farklı yüzü gibiydi. Aldous ikinci kez aradığında nihayet üzerimdeki yorgana bir tekme savurup komidinde duran reçeteli ilacı aldım. Endişeye karşı etkili olan bu ilacı sadece gergin olduğum zamanlarda kullanmam söylenmişti.

Oysa ben neredeyse her zaman gergindim. Gergin olmaya alışmıştım. Ama Madison Square Garden'daki üç konserle turneye başladığımızdan beri başka bir şey hissediyordum. Sanki güçlü ve acı veren bir şeyin içine çekilmek üzereydim. Girdabımsı bir şeyin içine.

Girdabımsı diye bir kelime var mı acaba? diye sordum kendi kendime.

Şu an kendi kendine konuştuğuna göre olsa ne olur olmasa ne olur? diye cevapladım ve ağzıma bir çift hap attım. Üzerime

bir şort geçirip odanın kapısına çıktığımda bir kahve demliğini beni beklerken buldum. Belli ki oraya benden uzak durması tembihlenen bir otel görevlisi tarafından bırakılmıştı.

Kahvemi içip giyindim ve servis asansörünü kullanarak aşağı indikten sonra otelin yan kapısından dışarı çıktım. Otelin müşteri ilişkileri müdürü büyük bir nezakette bulunup lobideki hayran kalabalığından uzak durabilmem için bana birkaç giriş anahtarı tedarik etmişti. Dışarıda New York'un kavurucu sıcaklığı tarafından karşılandım. Sıcak, insanı bunaltsa da havanın nemli olması hoşuma gidiyordu. Bu hava bana sürekli yağmur yağan ve en sıcak yaz günlerinde bile gökyüzünü bembeyaz bulutlar kaplayan Oregon'u anımsatıyordu. Bulutların gölgesi, yazın kısa süreceğini ve yakın bir zamanda yeniden yağmurların başlayacağını hatırlatırdı.

Şimdi yaşadığım Los Angeles'da neredeyse hiç yağmur yağmıyor ve sıcak bitmek bilmiyordu. Ama kuru bir sıcak olurdu. İnsanlar kurak havayı bu sıcak ve puslu şehrin her türlü aşırılığına bahane olarak kullanırlardı. "Bugün hava kırk derece olmalı," diye böbürlenirlerdi, "ama en azından kuru bir sıcak var."

New York'un havası nemliydi ve West Fifties'in on blok ötedeki تنها bir bölgesinde yer alan stüdyoya vardığımda bir şapkanın altına gizlediğim saçlarım terden sıırıslıkm olmuştu. Cebimden bir sigara çıkarıp yakarken elim titredi. Son bir yıldır ellerim biraz titriyordu. Geniş çaplı sağlık kontrollerinin ardından doktorlarım bana bu titremenin sinir bozukluğundan kaynaklandığını söylemiş ve yoga yapmamı tavsiye etmişti.

Stüdyoya ulaştığımda Aldous'u dışarıdaki tentenin altında beni beklerken buldum. Önce yüzüme, sonra elimdeki sigaraya,

ardından bir kez daha yüzüme baktı. Bana böyle dik dik baktığına göre iyi polisi mi yoksa kötü polisi mi oynaması gerektiğini düşünüyor olmalıydı. Berbat görünüyor olmalıydım çünkü iyi poliste karar kıldı.

“İyi sabahlar, Güneşli,” dedi neşeyle.

“İyi sabahlar mı? Bir sabahın neresi iyi olabilir ki?” Elimden geldiğince şaka yapıyormuş gibi görünmeye çalıştım.

“Aslına bakarsan öğlen oldu. Geç kalıyoruz.”

Sigaramı söndürdüm. Her zamanki halinin aksine son derece kibar görünen Aldous o devasa pençelerinden birini omzuma yerleştirdi. “*Sugar* şarkısına, hayranlarının onu tekrar satın alması için ihtiyaç duyduğumuz o küçük değişikliği yaparak bir gitar melodisi eklemeni istiyoruz.” Sektörün ne hale geldiğini düşünerek başını iki yana sallayan Aldous güldü. “Sonrasında *Shuffle*’ın muhabiriyle öğle yemeği yiyeceksin ve saat beş gibi *Times* için düzenlenen Moda Rüzgârı adlı şu organizasyon için grubun diğer üyeleriyle birlikte fotoğraf çekimine katılacağız. Sektörde söz sahibi olan birkaç adamla bir şeyler içtikten sonra ben havaalanına kaçacağım. Yarın da reklam ve satış ekibiyle küçük bir toplantı olacak. Sadece gülümse ve fazla bir şey söyleme. Bütün bunlar bittikten sonra Londra’ya gelene dek yalnız olacaksın.”

Yalnız mı olacağım? Sizlerle beraberken ailemin sıcak kucaklarında mı sayılıyorum yani? dedim. Elbette bunu içimden söyledim. Son zamanlarda sık sık kendi kendime konuşuyordum. Zihnimden geçenlerin yalnızca yarısını bile düşünecek olursak, bu belki de iyi bir şeydi.

Ama bu defa gerçekten de tek başıma olacaktım. Aldous o gece grubun diğer üyeleriyle birlikte İngiltere'ye gidecekti. Aslında ben de onlarla aynı uçaktaydım fakat o günün on üçüncü cuma olduğunu fark edince, "Hayatta olmaz!" dedim. Bu turne beni zaten yeterince korkutuyordu ve resmî olarak uğursuz ilan edilmiş bir günde yola çıkarak şansımı daha fazla zorlama niyetinde değildim. Bu yüzden Aldous'tan, bana bir gün sonrasına yer ayırtmasını istemiştim. Londra'da bir klip çekecek ve turumuzun Avrupa ayağına başlamadan önce basınla birkaç görüşme yapacaktık. Bu da görüntü yönetmenimizle hazırlık toplantısı yapmak dışında pek de önemli bir şey kaçırmayacağım anlamına geliyordu. Zaten onun sanatsal görüşünü duymaya da ihtiyacım yoktu. Çekime başladığımızda bana ne söylerse onu yapacaktım.

Aldous'un peşi sıra stüdyoya girip ses geçirmeyen bir odada gitarımla baş başa kaldım. Odadaki camın diğer tarafında yapımcımız Stim ve ses mühendisleri oturuyordu. Aldous da onlara katıldı.

"Pekâlâ, Adam," dedi Stim, "geçiş müziği ve nakarata birer melodi daha ekleyeceğiz. Amacımız, şarkının can alıcı kısmını daha da etkileyici hale getirmek. Vokalleri miksaj aşamasında değiştiririz."

"Can alıcı. Etkileyici. Anlaşıldı." Kulaklıklarımı taktım ve hem akort yapmak hem de biraz ısınmak için gitarımı elime aldım. Aldous'un az önce söylediklerinin aksine kendimi daha *şimdiden* yapayalnız hissediyor olmamı umursamamaya çalıştım. Ses geçirmeyen bir odada tek başımaydım. *Bunu fazla kafana takma*, dedim kendi kendime, *üstün teknolojiye sahip bir odada ancak bu şekilde kayıt yapılır*. Tek sorun, birkaç gece önce

Garden'da da aynı şeyi hissetmiş olmamdı. Bir zamanlar ailemin bir parçası olan insanlarla birlikte on sekiz bin hayranımızın önünde sahneye çıktığımda kendimi tıpkı bu odada olduğu gibi yapayalnız hissetmiştim.

Yine de daha kötüsü de olabilirdi. Çalmaya başladım. Oturduğum tabureden kalkıp parmaklarımı gitarımın üzerinde gezdirdim ve istediğim tiz sesleri çıkarana dek tellerine vurdum. Daha doğrusu istediğim seslere benzer sesler çıkarana dek. Bu odadaki gitarların değeri büyük ihtimalle yüz bin doları bulurdu ama hiçbirinin sesi benim Les Paul Junior marka emektar gitarımınki kadar güzel değildi. Yıllardır bana hizmet eden bu gitarla ilk albümlerimizi doldurmuş sonra da bir aptallık ya da bir kibir anında onun hayır kurumları için açık arttırmaya konulmasına izin vermiştim. Sonradan yerini alan gıcır gıcır, pahalı benzerleri ne onun kadar güzel ses çıkarıyordu ne de onun kadar rahattı. Yine de elimdeki gitarın sesini yükselttiğimde birkaç saniye için bile olsa kendimi kaybetmeyi başarmıştım.

Ama her şey göz açıp kapayıncaya dek bitti. Kısa bir süre sonra Stim ve mühendisler elimi sıkıp bana turnede bol şans diliyordu. Aldous beni kapıya çıkarıp lüks bir araca bindirdi ve müzik şirketimizin, yapacağımız röportaj için uygun olduğuna karar verdiği SoHo'daki bir otelin restoranına gitmek üzere hızla Dokuzuncu Cadde'den geçtik. Pahalı bir mekânda düşmanca bir şeyler söyleme ya da bağırıp çağırma ihtimalimin azalacağını mı düşünüyorlardı? Yeni yeni ünlenmeye başladığımız dönemde bizimle röportaj yapan kişilerin çoğunlukla hayranımız olan ve hepimizle bir arada görüşüp, *müzik* hakkında fikir alışverişinde bulunmak isteyen dergi ve blog sahipleri olduğunu hatırlıyordum.

Bu röportajlar çoğunlukla herkesin bağıra çağıra fikrini savunduğu sıradan sohbetlere dönüşürdü. O zamanlar, kullandığım sözlere dikkat etmek gibi bir kaygım yoktu. Ama artık gazeteciler beni ve grubun diğer üyelerini ayrı ayrı sorguya çekiyordu. Sanki onlar birer polisti ve suç ortaklarımı yandaki hücrede tutup bizi birbirimizi ele vermeye zorluyorlardı.

İçeri girmeden önce bir sigaraya ihtiyaç duyduğumdan Aldous'la birlikte göz kamaştırıcı öğle güneşi altında otelin önünde durduk ve etrafımızı, çaktırmadan beni inceleyen bir kalabalık sardı. İşte New York'un dünyanın geri kalan kısmından farkı buydu. Dünyanın her yerinde insanlar ünlüleri görebilmek için deli olurdu ama New York'lular, ya da en azından entelektüel geçinip o an bulunduğum SoHo Caddesi gibi yerlerde dolaşanlar, üç yüz dolarlık güneş gözlüklerinin ardından dikkatle onları inceleseler bile ünlüleri umursamıyormuş gibi davranırlardı. Tıpkı az önce Michigan Üniversitesi yazılı eşofman üstleri giyen iki genç kızın yaptığı gibi, taşradan gelenler ünlülerin yanına koşup onlardan imza istediğinde de küçümseyici bir tavır takınırlardı. Söz konusu kızların bu hareketi az ötede duran üç züppeyi de fazlasıyla rahatsız etmiş ve gözlerini devirip acıyan bakışlarını üzerime çevirmelerine neden olmuştu. Sanki sorun *kızlardaymış* gibi.

“Seni daha iyi gizlemeliyiz, Çılgın Adam,” dedi Aldous heyecanla kıkırdayan kızlar yanımdan ayrılır ayrılmaz. Bana hâlâ bu şekilde hitap etme hakkına sahip olan tek kişi Aldous'tu. İlkiden bu iki kelime, Wilde¹ olan soyadımdan esinlenilmiş basit bir lakaptan ibaretti. Ama günün birinde bir otel odasının

1 İngilizce'de çılgın anlamına gelen *wild* kelimesine gönderme. (ç.n.)

altını üstüne getirdiğimde dedikodu gazeteleri benden sadece bu lakabı kullanarak bahseder olmuştı. Ben bunları düşündüğüm sırada sanki önceden planlanmış gibi yanımızda bir fotoğrafçı bitiverdi. Lüks bir otelin önünde bir fotoğrafçıya yakalanmadan üç dakikadan fazla duramazdınız. “Adam! Bryn içeride mi?” Bryn’le ikimizin fotoğrafı, benim tek başıma çekilmiş bir fotoğrafımdan neredeyse dört kat daha değerliydi. İlk flaşın ardından Aldous bir eliyle fotoğraf makinesinin merceğini diğeriyle de yüzümü kapattı.

Beni otele sokarken bir yandan da bilgi veriyordu. “Gazetecinin ismi Vanessa LeGrande. Vanessa, o nefret ettiğin yaşlı gazetecilerden biri değil. Genç bir kadın. Senden daha genç değil belki ama yirmili yaşlarının başında olmalı. *Shuffle* onu kapmadan önce blog yazarmış.”

“Hangi blog bu?” dedim sözünü keserek. Aldous bunun için geçerli bir sebep olmadığı sürece bana gazetecilerle ilgili nadiren detaylı bilgi verirdi.

“Emin değilim. Geveze olabilir.”

“Ah, Al, geveze boktan bir dedikodu sitesi.”

“Ama *Shuffle* bir dedikodu sitesi değil. Üstelik bu sayı özel kapakla çıkacak.”

“Tamam. Neyse ne,” dedim restoranın kapısından geçerken. İçeride, daha önce bulunduğum milyonlarca yerden farksız olarak çelik ve camdan yapılmış alçak masalar ve deri banklar vardı. Bu tür restoranlar kendilerini paha biçilmez sanıyordu ama gerçekte McDonalds’ın çok daha pahalı ve süslü birer benzeriydiler.

“İşte orada, köşedeki masada oturan saçları balyajlı, sarışın kadın,” dedi Aldous. “Çekici ve hoş bir bayan. Gerçi senin

etrafında çekici ve hoş bayanlar hiç eksik olmuyor. Kahretsin, sakın Bryn'e böyle dediğimi söyleme. Tamam, unut gitsin. Seni burada, barda bekliyor olacağım."

Aldous röportaj süresince burada mı kalacaktı? Aslında bu halkla ilişkiler servisinin göreviydi ama ben halkla ilişkiler elemanlarının bana eşlik etmelerini istemiyordum. İnsanlar benim gerçekten de tuhaf birisi olduğumu düşünüyor olmalıydı. "Bana bebek bakıcılığı mı yapacaksın?" diye sordum.

"Hayır. Sadece biraz desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Vanessa LeGrande çok hoş bir kadındı. Ya da belki de onu *seksi* olarak tanımlamak daha uygun olurdu. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Dudaklarını yalamasına ve saçını geriye atmasına bakılacak olursa o da nasıl görüldüğünün farkındaydı ve bu durum, yarattığı etkiyi bozuyordu. Bir yılan dövmesi bileğinden yukarı doğru tırmanıyordu ve belinde bir başka dövmenin daha olduğuna platin albümümüz üzerine iddiaya girebilirdim. Tam da tahmin ettiğim gibi, kayıt cihazını çıkarmak için çantasına eğildiğinde düşük belli kot pantolonunun hemen üstünde güneyi işaret eden küçük bir ok dövmesi belirdi. *Çok şık.*

"Selam, Adam," dedi Vanessa sanki eski dostmuşuz da birlikte gizli bir iş çeviriyormuşuz gibi sırtarak. "Senin büyük bir hayranın olduğumu söylemeliyim. 'İkincil Zarar' son derece yorucu olan üniversite son sınıfı başarıyla atlatmamı sağladı. Bu yüzden sana bir teşekkür borçluyum." Gülümsedi.

"Ah, rica ederim."

"Şimdi bu iyiliğin karşılığını Shooting Star grubunun bugüne dek basında yer alan en iyi incelemesini hazırlayarak ödeyeceğim. () halde artık sadede gelip şu işi bitirelim mi?"

Sadede gelmek mi? İnsanlar ağızlarından ne tür saçmalıklar çıktığının farkındalar mı acaba? Vanessa açık sözlü davranıp benimle samimiyet kurmaya, beni dürüstlüğüyle kazanmaya ya da bana gerçekte nasıl birisi olduğunu göstermeye çalışıyor olabilir ama niyeti ne olursa olsun beni kandıramazdı. “Elbette,” dedim sadece.

Bir garson siparişimizi almak üzere yanımıza geldi. Vanessa salata ben de bir bira söyledim. Ardından Vanessa, Moleskine marka bir defterin sayfalarını karıştırmaya başladı. “*BloodSuckerSunshine* hakkında konuşmayı planladığınızı biliyorum...” diye başladı.

Bu sözlerle hemen kaşlarımı çatarak tepki verdim. Hakkında konuşmamız gereken şey *kesinlikle* buydu. Burada bulunmamın sebebi buydu. Bu otele Vanessa’yla dost olmak ya da onunla sırlarımı paylaşmak için değil Shooting Star’ın albümlerini tanıtmak işimin bir parçası olduğu için gelmiştim.

Vanessa derhal sıralamaya başladı. “Haftalardır bu şarkıyı dinliyorum, üstelik ben tatmin edilmesi zor, maymun iştahlı bir kıyım.” Güldü. İleride Aldous’un boğazını temizlediğini duydum. Bakışlarımı o tarafa çevirdim. Aldous yüzüne kocaman, sahte bir gülümseme yerleştirmiş ve gayet iyi gidiyorsun der gibi başparmağını yukarı kaldırmıştı. Bu haliyle çok komik görünüyordu. Vanessa’ya dönüp gülümsemeye çalıştım. “Ama şimdi büyük müzik şirketlerinin imzasını taşıyan ikinci albümünüz de satışa sunuldu ve herkesin de onaylayacağı gibi bu albümde öncekinden daha sert bir tarzınız olduğu için kapsamlı bir inceleme yazmak, *emocore* tarzda müzik yapan bir gruptan *agita rock*’ın çocukları haline dönüşmenizi detaylarıyla anlatmak istiyorum.”

Agita-rock'in çocukları mı? Bu, yapılan işi önemli gösterip kendi kendini tatmin etmek için yeni kelimeler türetme saçmalığı ilk başlarda beni gerçekten de şaşkına çeviriyordu. Bildiğim kadarıyla ben sadece şarkı yapıyordum; akort ve ritim, sözler ve dizeler, geçiş müzikleri ve nakaratlar. Ama ünümüz arttığında insanlar şarkılarımızı biyoloji dersinde kurbağa inceler gibi masaya yatırmış ve geriye, bütünü çok küçük bir kısmı olan bağırsaklar kalmıştı.

Belli belirsiz fark edilecek bir hareketle gözlerimi devirdim ama zaten Vanessa kendini tamamen önündeki notlara vermişti. “Müzik hayatınızın ilk döneminde yaptığınız şarkıların korsan versiyonlarını dinledim. Şu an yaptığınız müzikle karşılaştırıldığında popa yakın, hatta neredeyse yumuşak denilebilecek bir tarzınız varmış. Ayrıca blog yazıları ve internet makaleleri de dâhil olmak üzere hakkınızda yazılan her türlü yazıyı okudum. Herkes sizden Shooting Star değil de ‘kara delik’ olarak bahsediyor ama kimse detaya inmiyor. Küçük çaplı bir plak şirketinden çıkardığınız albüm iyi iş yapınca daha büyük işlere hazırlandınız ama hemen ardından duraklama dönemine girdiniz. Etrafta ayrıldığınıza dair dedikodular dolaşmaya başladı. Sonra İkincil Zarar geldi. Ve *bum.*” Vanessa sıkıdığı yumruklarını bir anda açarak bir patlamayı taklit etti.

Abartılı bir hareket yapmıştı belki ama pek de haksız sayılmazdı. İkincil Zarar’ı iki yıl önce çıkarmıştık ve ilk parçası “Diriltme” bir ay içerisinde ülkedeki tüm listeleri altüst etmişti. Aramızda bu şarkıyı duymadan en fazla bir saat radyo dinleyebileceğimize dair şakalaşırdık. Sonrasında “Köprü” isimli şarkı listelere hızlı bir giriş yaptı ve albüm kısa bir süre içerisinde

iTunes'da bir numaraya yerleşti. Bunun sonucu olarak ülkedeki bütün Walmart'lar albümü satmaya başladı ve bir süre sonra aynı albüm *Billboard* listelerinde bir numara olan Lady Gaga'ya da yerinden etti. Bir dönem bu albüm on iki-yirmi dört yaş arası her gencin *iPod*'una yüklenmişti. Unutulmaya yüz tutan Oregon'lu grubumuz, birkaç aya kalmadan *Time* dergisinin kapağında, "Yeni nesil Nirvana" olarak tanıtılıyordu.

Ama bunların hiçbiri taze haber sayılmazdı. Basın, şarkılarımız hakkında bıktırana dek defalarca yazıp çizmişti ve buna *Shuffle* da dâhildi. Vanessa'nın aynı şeyleri bir kez daha tekrarlayarak ne elde etmeye çalıştığını bilmiyordum.

"Senin de bildiğin gibi insanlar tarzınızı sertleştirmenizi İkincil Zarar'ın yapımcılığını Gus Allen'in üstlenmesine bağlıyor."

"Bu doğru," dedim. "Gus, *rock* müzikten hoşlanır."

Vanessa bir yudum su aldı. Dilindeki *piercing*'in bardağa çarptığını duydum. "Ama bu albümün bunca coşkuya sebep olan sözlerini Gus değil sen yazdın. Bütün o vahşi güç ve duygu yoğunluğu. İkincil Zarar, son on yılın en öfkeli albümü olmalı."

"Hâlbuki biz onu gelmiş geçmiş en neşeli albüm yapmaya çalışmıştık."

Vanessa başını kaldırdı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Ben bunu iltifat olarak söyledim. Bu albüm, ben de dâhil olmak üzere pek çok insanın duygularını boşaltmasını sağladı. Varmak istediğim nokta da bu zaten. Herkes 'kara deliğin' ortaya çıkışı sırasında bir şeyler yaşandığını biliyor. O halde neden bu konuda yayınlanacak haberleri kendi kontrolün altında tutmuyorsun? İkincil Zarar ne anlama geliyor?" diye sordu parmaklarıyla turnak işareti yaparak. "Başınızdan neler geçti? Neler yaşadın?"

Garson, Vanessa'nın salatasını getirdi. Ben de ikinci birayı sipariş ettim ve Vanessa'nın sorusunu yanıtlamadım. Hiçbir şey söylemiyor, sadece yere bakıyordum. Çünkü Vanessa bir konuda haklıydı. Bu konudaki haberleri kontrol altında *tutuyorduk*. İlk başta karşımıza sürekli bu soru çıkıyor ve biz onu 'tarzımızı bulup kendi şarkılarımızı yazmamız biraz zaman aldı' gibi ucu açık cevaplarla geçiştiriyorduk. Ama şimdi grubumuz yeterince ünlendiği için halkla ilişkiler ekibimiz gazetecilere, röportajlar sırasında açılmaması gereken konuların bir listesini yolluyordu: Liz ve Sarah'nın, ben ve Bryn'in ilişkisi, Mike'ın geçmişteki uyuşturucu problemleri ve bir de Shooting Star'ın 'kara deliğe' dönüşmesi. Ama belli ki Vanessa'nın eline böyle bir liste geçmemişti. Biraz yardım almak için Aldous'a baktım ama o, barmenle hararetle bir sohbete dalmıştı. Bana ne de güzel destek oluyordu.

"Albüme savaştan esinlenerek bu ismi verdik,"² dedim. "Bunu daha önce de açıklamıştık."

"Haklısın," dedi Vanessa gözlerini devirerek. "Şarkı sözleriniz *tamamen* politik anlamlar içeriyor zaten."

O açık mavi, iri gözlerini üzerime dikmişti. Bu gazetecilere özgü bir teknikti; huzursuz edici bir sessizlik yarat ve karşındaki, bu boşluğu ağzından laf kaçırarak doldurmasını bekle. Bu tür taktikler bende işe yaramazdı. Gözlerini üzerime diken herkesin bakışlarını kaçırmasını sağlayabilirdim.

Vanessa'nın gözlerinde aniden buz gibi soğuk ve sert bir ifade belirdi. Az önceki neşeli ve cilveli halinden bir anda sıyrılmıştı ve son derece kararlı bir şekilde yüzüme bakıyordu. Gözünü

² İkincil Zarar'ın bir anlamı da Sivil Kayıplar'dır. (ç.n.)

hırs bürümüştü ama bu onun için bir gelişme sayılırdı çünkü en azından şimdi, olduğu gibi davranıyordu. “Neler oldu, Adam? Shooting Star’ın bir hikâyesi olduğunu biliyorum ve bunu anlatan kişi ben olacağım. Kendi halindeki *indie-pop* müzik grubunu bir *rock* fenomenine dönüştüren şey neydi?”

Mideme soğuk ve sert bir yumrunun yerleştiğini hissettim. “Olan şey, hayatın ta kendisi. Yeni sözler yazmamız biraz zaman aldı ve...”

“Diğerlerinin değil *senin* zamanını aldı,” dedi Vanessa sözümü keserek. “Son çıkan iki albümünüzdeki şarkıların sözlerini de sen yazdın.”

Bu sözlere sadece omzumu silkerek tepki verdim

“Hadi ama Adam! İkincil Zarar *senin* eserin. O bir başyapıt. Onunla gurur duymalısın. Bu albümün arkasındaki hikâyenin, hem grubun hem de *senin* hikâyen olduğunu biliyorum. Dört kişilik kendi halinde bir gruptan, star olmaya odaklanmış, duygusal ve enerjik *punk*çılara dönüşecek kadar büyük bir değişim yaşamanızın sebebi sensin. Grammy ödül töreninde en iyi şarkı ödülünü sen aldın. Bu nasıl bir duygu?”

Boktan bir duygu. “Unuttuysan hatırlatayım, biz grup olarak en iyi yeni sanatçı ödülünü de aldık. Üstelik bunun üzerinden bir yıldan fazla bir zaman geçti.”

Vanessa başını salladı. “Bak, niyetim birilerini eleştirmek ya da kapanan yaraları deşmek değil. Sadece değişimin sebebini anlamaya çalışıyorum. Bestelerdeki. Şarkı sözlerindeki. Grup dinamiklerindeki.” İmalı gözlerle yüzüme baktı. “Tüm işaretler bu değişimin sebebi olarak seni gösteriyor.”

“Ortada bir sebep falan yok. Sadece tarzımızı biraz elden geçirdik. Bu çok sık rastlanan bir şey. Tıpkı Dylan’ın elektronik müzik yapması ya da Liz Phair’in daha popüler şarkılara yönelmesi gibi. Ama insanlar beklentilerinin dışında bir şeyle karşılaştıklarında ne yapacaklarını şaşırtıyorlar.”

“Bu işin ardında başka bir şey olduğundan eminim,” diye üsteledi Vanessa. Masaya öylesine sert bir şekilde abandı ki kenarı karnıma saplandı ve onu tekrar eski yerine itmek zorunda kaldım.

“Eh, belli ki sen zaten bir teori oluşturmuşsun, bu yüzden gerçeklerin, seni yolundan alıkoymasına izin verme.”

Vanessa’nın gözleri çok kısa bir an parlar gibi olunca onu sinirlendirdiğimi düşündüm ama sonra ellerini yukarı kaldırdı. Belli ki tırnak yeme alışkanlığı vardı. “Benim teorimi duymak ister misin gerçekten?” diye sordu kelimelerin üzerine basa basa.

Bunun için yanıp tutuştuğumu söyleyemem. “Anlat bakalım.”

“Lisedeki birkaç arkadaşınla görüştüm.”

Vücudumun baştan aşağı buz kestiğini hissettim. Külçe gibi ağırlaşmıştım. Bardağı dudağıma götürüp bir yudum alıyormuş gibi yapmakta epeyce zorlandım.

“Mia Hall’la aynı okulda okuduğunu bilmiyordum,” dedi Vanessa kaygısız bir tavırla. “Onu tanıyor musun? Şu çellist kızı? Son günlerde hakkında epeyce konuşuluyor. Klasik müzik sektöründe bunun için hangi terimin kullanıldığını bilmiyorum. Belki de hakkında çok fazla şey ‘fısıldanıyor’ diyorlardır.”

Elimdeki bardak titredi. Onu içindeki suyu üzerime boşaltmadan masaya bırakabilmek için diğer elimden destek almak zorunda kaldım. *O günlerde neler yaşandığını bilen insanlar bu konu hakkında konuşmuyorlar,* diye hatırlattım kendime. *Dedi-*

kodular, gerçek dedikodular bile alev gibidir; oksijenlerini keserseniz son bir çırpının ardından ölürlür.

“Gittiğimiz lisede oldukça iyi bir sanat dersleri programı vardı. Müzisyen yetişmesi açısından oldukça iyiydi,” diye açıkladım.

“Belli oluyor,” dedi Vanessa başını sallayarak. “Mia’yla ikinizin lisede sevgili olduğuna dair söylentiler var. Daha önce bu konuyla ilgili herhangi bir şey okumadığım için duyduklarımı biraz tuhaf karşıladım ama elbette bu, dikkate değer bir söylenti.”

Gözümün önünde Mia’nın görüntüsü belirdi. On yedi yaşındaydı ve o koyu renkli gözleri aşk, duygu yoğunluğu, korku, müzik, seks, sihir ve acıyla doluydu. Elleri buz gibiydi. Benim hâlâ soğuk su dolu bardağı tutan ellerim de öyleydi.

“Bu söylenti doğru olsaydı, dikkate değer olabilirdi,” dedim kayıtsız bir sesle konuşmaya gayret ederek. Bir yudum daha su aldım ve garsona yeni bir bira getirmesini işaret ettim. Bu üçüncü bardak, sadece sıvılardan oluşan öğle yemeğimin tatlı tabağı sayılırdı.

“Doğru değil mi yani?” dedi Vanessa bundan şüphe eder gibi.

“Tamamen hayal ürünü bir söylenti,” dedim. “Birbirimizi sadece okuldan tanıyoruz.”

“Evet, sizi tanıyıp da bu söylentiye doğrulayacak birini bulamadım. Ama sonra elime eski bir yıllık geçti ve orada ikinizin çok hoş bir fotoğrafına rastladım. Bu fotoğrafta sevgiliymiş gibi görünüyordunuz. Ancak altında isim falan yoktu. Yani Mia’nın dış görünüşünü hatırlamayan birisi onu rahatlıkla gözden kaçırabilirdi.”

Mia’nın en yakın arkadaşı, yıllık kraliçesi ve bir paparazi olan Kim Schein’a teşekkürlerimi sundum. Biz o fotoğrafın

basılmasını istememiştik ama Kim altına isimlerimizi değil de sadece o aptal lakabımızı yazarak onu gizlice yıllığa dâhil etmişti.

“Güzel ve Çirkin ha?” dedi Vanessa. “Lakabınız bile varmış.”

“Yazılarını hazırlarken kaynak olarak lise yıllıklarına mı başvuruyorsun? Peki başka nelerden faydalaniyorsun? *Wikipedia*’dan mı?”

“Senin güvenilir bir kaynak olmadığın ortada. Birbirinizi okuldan tanıdığınızı söylemiştin.”

“Bak, işin doğrusu şu ki, o fotoğrafların çekildiği dönemde birkaç hafta takılmış olabiliriz. Ama lütfen, lisede pek çok kız arkadaşım oldu.” Ona en başarılı çapkın gülümseyişimi sundum.

“O halde okuldan sonra onu hiç görmedin öyle mi?”

“Üniversite için ayrılmasının ardından onu hiç görmedim,” dedim. En azından hikâyenin bu kısmı doğruydı.

“Peki o zaman grubun diğer üyeleriyle yaptığım röportaj sırasında Mia’yı sorduğumda, neden bana bu konuda yorum yok dediler?” diye sordu Vanessa sert bakışlarını üzerimde gezdirerek.

Çünkü grupla aramda ne geçerse geçsin biz hâlâ birbirimize sadıkız. Yani en azından bu konuda. Sesimi yükselterek konuşmaya çalıştım: “Çünkü onunla ilgili anlatacak bir şey yok. Sanırım senin gibiler işin sadece eğlenceli kısmıyla ilgileniyorlar, bilirsin işte, aynı liseye devam etmiş iki müzisyenin sevgili olmasıyla falan.”

“Benim gibiler derken?” diye sordu Vanessa.

Akbabalar. Kan emiciler. Ruh hırsızları. “Gazeteciler,” dedim.

“Siz gazeteciler peri masallarına bayılırsınız.”

“Kim bayılmaz ki?” dedi Vanessa. “Ama o kızın hayatı bir peri masalından tamamen farklı. Bir trafik kazasında tüm ailesini kaybetmiş.”

Vanessa insanların, başkalarının başına gelip de ucu kendisine dokunmayan ve asla da dokunmayacak olan talihsizlikler karşısında yaptığı gibi yapmacık bir şekilde ürperdi. Hayatım boyunca hiçbir kadına el kaldırmamıştım ama bir an yüzüne yumruk atmak ve sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi tarif ettiği acının bir benzerini ona da yaşatmak istedim. Ancak kendimi frenledim ve zihnimden geçenlerden habersiz olan Vanessa sözlerine devam etti. “Peri masallarından söz etmişken, Bryn Shraeder’la bebek mi bekliyorsunuz? Onu sürekli magazin sayfalarının göbek takip kısmında görüyorum.”

“Hayır,” diye yanıtladım. “Bildiğim kadarıyla böyle bir şey yok.” Vanessa, Bryn’in yasaklı konulardan biri olduğunu mutlaka biliyordu ama Bryn’in sözde hamileliği hakkında konuşmak dikkatini dağıtacaksa bunu yapmaya dünden razıyım.

“Bildiğin kadarıyla mı? Siz ikiniz hâlâ berabersiniz değil mi?”

Tanrım, gözlerindeki o hırs. Detaylı incelemeler yazdığına dair konuşmaları ve araştırma yeteneğine rağmen, onun da diğer gazeteleri atlatıp önemli bir haberi duyuran ilk kişi olmak için yanıp tutuşan o muhabir bozuntularından ve tacizci fotoğrafçılardan bir farkı yoktu. Bu önemli haber ya bir doğum haberi olacaktı: *Adam ve Bryn ikiz mi bekliyor?* Ya da bir ölüm: *Bryn, Çılgın Adam’ına ‘buraya kadar!’ dedi.* Bu iki haber de asılsızdı ama onlara aynı dönemde farklı dedikodu gazetelerinin kapak sayfalarında rastlamıştım.

Los Angeles’da Bryn’le birlikte yaşadığımız evi düşündüm. Daha doğrusu birlikte yaşayamadığımız evi. En son ne zaman bir haftadan uzun bir süre o evde beraber yaşadığımızı hatırlamıyordum bile. Bryn yılda iki ya da üç film çeviriyordu ve yakın bir zamanda kendi yapım şirketini kurmuştu. Çekimde ya da film tanıtımında olmadığı zamanlarda film çekimine uygun mekân arar; ben de ya stüdyoya girer ya da turnelere çıkardım. Yani programlarımız çoğunlukla birbirine uymazdı.

“Bryn’le hâlâ beraberiz,” dedim Vanessa’ya. “Ve o hamile falan değil. Sadece şu aralar bol bluzlar giymeye meraklı ve bu da insanları, karnını gizlediğini düşünmeye sevk ediyor. Hâlbuki öyle bir şey yok.”

Doğruyu söylemek gerekirse bazen Bryn’in bu bluzları, ünlülerin göbeklerini takip eden gazetelerin dikkatini çekip kaderin akışını değiştirmek için kasten giyip giymediğini merak ediyordum. Bryn *gerçekten de* çocuk yapmak istiyordu. İnsanlar onun yirmi dört yaşında olduğunu düşünse bile aslında yirmi sekiz yaşındaydı ve biyolojik saatinin hızla ilerlediğine inanıyordu. Oysa ben yirmi bir yaşındaydım ve Bryn’le sadece bir yıldır beraberdik. Benim olgun bir ruha sahip olduğumu ve daha şimdiden bir ömre bedel deneyim yaşadığımı söylemesi umurumda bile değildi. Kırk bir yaşında olsam ve birlikteliğimizin yirminci yılını kutlamış olsak bile Bryn’den çocuk yapmak istemezdim.

“Bryn, çıktığın turnede sana eşlik edecek mi?”

Turneden bahsedince nefes almamın güçleştiğini hissettim. Bu turne tamı tamına altmış yedi gün sürecekti. *Altmış yedi gün.* Zihnimde, elimi ilaç şişeme götürdüğümü hayal ettim ve orada

olduğundan emin olunca sakinleştim ama ilacı Vanessa'nın önünde içecek kadar da aptal değildim.

“Pardon?” diye sordum.

“Bryn çıktığın turnenin herhangi bir ayağında sana katılacak mı?”

Bryn'i stilistleri, pilates eğitmenleri ve son dönemde başladığı çiğ yiyecek diyetiyle turnede benimle olduğunu hayal ettim. “Belki.”

“Los Angeles'da yaşamak hoşuna gidiyor mu?” diye sordu Vanessa. “Güney Kaliforniya'da yaşamayı tercih edecek birine pek benzemiyorsun.”

“En azından kuru bir sıcaklığı var,” dedim.

“Ne?”

“Önemli değil. Sadece bir şaka.”

“Ah. Tamam.” Vanessa kuşkulu gözlerle yüzüme baktı. Artık hakkımda çıkan yazıları okumuyordum ama okuduğum dönemde sık sık *esrarengiz* tarzı kelimelere rastlardım. *Ve kibirli*. İnsanlar beni gerçekten böyle mi görüyordu?

Neyse ki ben bunları düşündüğüm sırada röportajım için ayrılan sürenin sonuna gelmiştik. Aldous'a işimizin bittiğini haber vermek için baktığımda rahatlamış görünüyordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Adam,” dedi Vanessa.

“Evet, ben de öyle,” dedim yalan söyleyerek.

“Gizemli bir kişiliğe sahip olduğunu söylemeliyim.” Gülümsemi ve dişleri doğallıktan uzak bir ışıltıyla parladı. “Ama ben gizemden hoşlanırım. Tıpkı İkincil Zarar'ı tüyler ürpertici bir albüm haline getiren o şarkı sözlerin gibi. Yeni albümünüzün

şarkı sözleri de bir o kadar gizemli. Biliyorsun, bazı eleştirmenler onun İkincil Zarar'daki duygu yoğunluğunu yakalayabileceğini düşünüyorlar...”

Bunun ardından neyin geleceğini biliyordum. Benzerlerini daha önce de duymuştum. Gazeteciler bunu hep yapardı; kendi düşüncelerini empoze etmek için farklı eleştirmenlerin düşüncelerine başvururlardı. Doğrudan böyle söylememiş olsa bile Vanessa'nın bana *gerçekte* neyi sorduğunu biliyordum; *bugüne dek yarattığın en değerli şeyin, yaşadığın en kötü kayıptan doğması sana neler hissettiriyor?*

Birden hepsi çok fazla geldi. Bryn ve onun göbeğini takip eden gazeteler. Lise yıllığımı elinde tutan Vanessa. Hiçbir şeyin kutsal olmadığı düşüncesi. Etrafımdaki her şeyin değersiz olması. Hayatımı benim değil, başkalarının yaşaması. Masayı öylesine sert bir şekilde ittim ki üzerindeki su ve bira dolu bardaklar Vanessa'nın kucağına devrilecekmiş gibi gürültüyle sallandı.

“Neler oluyor?..”

“Görüşme sona ermiştir,” diye homurdandım.

“Bunu biliyorum. Neden şimdi durduk yere böyle üzerime saldırıyorsun?”

“Çünkü sen bir akbabadan başka bir şey değilsin! Bu sohbetin müzikle hiçbir ilgisi yok. Tek amacın beni yerden yere vurmaktır.”

Telaşlı ellerle kayıt cihazını arayan Vanessa'nın gözleri fıldır fıldır dönüyordu. Onu tekrar çalıştırmasına fırsat tanımadan cihazı elinden kaptım ve masaya vurarak parçaladıktan sonra hızımı alamayıp bir de su dolu bardağın içine soktum. Ellerim titriyor, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ve öleceğimi

düşündüğüm türde bir panikatağın eşiğinde olduğumu hissedebiliyordum.

“Ne yaptın sen?” diye haykırdı Vanessa. “Az önceki röportajın başka kopyası yok.”

“Güzel.”

“Peki şimdi ben yazımı nasıl yazacağım?”

“Sen *buna* yazı mı diyorsun?”

“Evet. Bazılarımız geçimini sağlamak için çalışmak zorunda, seni dengesiz, şımarık pislik...”

“Adam!” Bir anda yanımda biten Aldous masaya üç yüzlük fırlattı. Vanessa’ya, “Kendine yeni bir kayıt cihazı alman için,” dedikten sonra beni hızla restoranın dışına sürükleyip bir taksiye bindirdi. Şoför sigara yakmama karşı çıkınca ona da bir yüzlük attı. Ardından elini uzatıp cebimdeki reçeteli ilacı çıkardı ve içindeki haplardan birini avucuna aldıktan sonra, “Ağzını aç,” dedi sert bir anne gibi.

Otelime birkaç sokak kalana dek tek bir nefeste iki sigara tüketmemi bekledikten sonra şişeden bir sinir hapi daha çıkardı. “Az önce neler oldu?”

Ona olanları anlattım. Vanessa’nın ‘kara delik’ hakkındaki sorularını. Bryn’i. Mia’yı.

“Endişelenme. *Shuffle*’i ararız. Onları bu iş için farklı bir gazeteci görevlendirmedikleri sürece özel haberi geri çekmekle tehdit ederiz. Belki bu olay birkaç günlüğüne dedikodu gazeteleri ve Geveze’de yer alabilir ama çok da önemli bir hikâye sayılmadığı için kısa sürede unutulacaktır.”

Aldous bütün bunları, *Hey, alt tarafı rock'n roll'dan bahsediyoruz*, der gibi sakın bir sesle söylemişti ama gözlerinde endişe dolu bir ifade olduğunu görebiliyordum.

“Yapamıyorum, Aldous.”

“Endişelenme. Bir şey yapman gerekmiyor. Alt tarafı bir yazı. Üstesinden gelebiliriz.”

“Hayır, sadece bu değil. Yapamıyorum. Hiçbirini yapamıyorum.”

Aerosmith’le çıktığı turneden döndükten sonra tek bir gece bile tam anlamıyla uyumadığını düşündüğüm Aldous bir anlığına fazlasıyla yorgun göründü. Ardından tekrar menajer rolüne büründü. “Turne öncesi tükenmişlik sendromu yaşıyorsun. Bu en iyi müzisyenlerin bile başına gelir,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak. “İnsanların karşısına geçip aşkı, adrenalini ve müziği tatmaya başladığında yeniden canlanacaksın. Elbette yorgunluktan kolunu bile kaldıramayacak halde olacaksın ama kendini mutlu hissedeceksin. Kasım ayı gelip bütün bunlar sona erdiğinde hiç kimsenin seni tanımadığı, ne Shooting Star’ı ne de Çılgın Adam Wilde’ı önemsemediği bir adada inzivaya çekilebilirsin.”

Kasım mı? Henüz ağustostaydık. Önümüzde daha üç ay vardı. Turne altmış yedi gün sürecekti. *Altmış yedi*. Bir mantra gibi sürekli zihnimde tekrarladığım bu sayı, bende beklenenin tersi bir etki yaratıyordu. İçimde saçlarımı tutam tutam yolma isteği doğuyordu.

Aldous’a ya da herhangi birine müziğin, adrenalinin, *aşkın* ve iyice zorlaşan hayatımı katlanabilir kılan diğer her şeyin yok olduğunu nasıl anlatabilirdim? Geriye kalan tek şey bir girdaptı ve ben o girdabın eşiğinde duruyordum.

Vücudum baştan aşağı titriyordu. Kendimi kaybetmek üze-
reydim. Bir gün sadece yirmi dört saat olabilirdi ama bazen günü
atlatmak, Everest'e tırmanmak kadar imkânsız gibi görünüyordu.

İKİ

*İğne ve iplik, et ve kemik,
Salya ve kas, gönül acısı tekrar burada.
Vücudundaki dikişler elmas pırıltıları saçıyor
Parlak yıldızlar gibi tutsaklığımı aydınlatıyor*

“DİKİŞ”

İKİNCİL ZARAR, 7. ŞARKI

Aldous beni kaldığım otelin önünde bıraktı. “Dostum, sanırım senin biraz sakinleşmeye ihtiyacın var. Bu yüzden şimdi beni iyi dinle; bugünkü programını ve yarın yapacağın toplantıları iptal edeceğim. Londra uçağı yarın akşam yedide. Saat beşten önce havaalanında olman gerekmiyor.” Telefonuna baktı. “Canın ne isterse yapmak için önünde yirmi dört saatten fazla bir süre var. Kendini çok daha iyi hissedeceğinden eminim. Şimdi git ve özgürlüğün tadını çıkar.”

Aldous temkinli bir endişeyle yüzüme bakıyordu. Ben onun dostuydum belki ama aynı zamanda sorumluluğu altındaydım. “Ben de uçuş tarihimi değiştireceğim,” dedi. “Yarın seninle birlikte geliyorum.”

Bu sözler karşısında duyduğum minnet beni utandırdı. Grubun diğer üyeleriyle birinci sınıf uçuş yapmak çok da heyecan verici bir olay sayılmazdı. Hepimiz çoğunlukla kendi konforlu bölümümüze çekilirdik ama en azından onlarla yolculuk yaptığım sırada yalnızlık hissetmezdim. Tek başıma yolculuk yaparsam yanıma kimbilir kim oturacaktı. Bir keresinde on saatlik uçuş süresince hiç durmadan konuşan Japon bir işadamlıyla oturmıştım. Yerimi değiştirmek istemiştım ama insanların beni koltuk değiştirmek isteyen kibirli bir *rock*çı olarak görmemeleri için söylediklerinin yarısını bile anlamadığım halde başımı sallayarak adamı dinlemek zorunda kalmıştım. Yine de en kötüsü, o upuzun uçuşlara tek başıma katlanmak zorunda olduğum zamanlardı.

Aldous'un Londra'da bir sürü işi olduğunu biliyordum. Daha da önemlisi, grubun diğer üyeleri ve görüntü yönetmeniyle yapacağı toplantıyı kaçırmaması, geçirdiğimiz küçük sarsıntılara bir yenisinin daha ekleneceği anlamına geliyordu. Ama ne olacağı umurumda değildi. Şu an zaten başımızda sayılamayacak kadar çok sorun vardı. Ayrıca herkes bunun için Aldous'u değil beni suçlayacaktı.

Kısacası Aldous'dan bir gece daha New York'ta kalmasını istemek, onun omuzlarına ağır bir yük bindirmek anlamına geliyordu. Yine de yaptığı cömertliği kabul edip, "Tamam," diye homurdandım.

"Harika. Seni yalnız bırakacağım, hatta aramayacağım bile. Yarın burada mı yoksa havaalanında mı buluşalım?" Grubun diğer üyeleri şehir merkezinde kalıyordu. Son turneden beri farklı otellerde kalmak gibi bir alışkanlık edinmiştik ve Aldous

politik bir tavır takınarak bazen benim bazen de onların otelinde kalıyordu. Bu kez onlarla beraberdi.

“Havaalanında buluşalım. Bekleme salonunda görüşürüz,” dedim.

“Anlaştık. Saat dörtte seni otelden alması için araba göndereceğim. O zamana dek biraz rahatlamaya bak.” Elimi gevşekçe sıkıp beni hafifçe kucakladıktan sonra tekrar taksiye atlayıp bir sonraki işine, muhtemelen gün içinde yarattığım sorunları düzeltmeye gitti.

Otelin etrafını dolaşıp servis girişine ulaştım ve odama gittim. Bir duş aldıktan sonra yatağa dönüp dönmemeye karar vermeye çalıştım. İçi psikofarmakolojik destekle dolu koca bir ecza dolabına sahip olmama rağmen son günlerde gözüme uyku girmiyordu. On sekizinci kattaki odamın pencerelerinden ikinci güneşinin, New York’u, insanın içini ısıtan bir ışıqla aydınlatıldığını ve bir şekilde hoş bir şehirmiş gibi gösterdiğini görebiliyordum ama bu ışık aynı zamanda içinde bulunduğum süit odayı nefes alınması güç ve sıcak bir yer haline dönüştürüyordu. Üzerime temiz bir kot ve uğurlu saydığım siyah tişörtümü geçirdim. Bu tişörtü turneye çıkacağım bir sonraki gün için saklıyordum ama nedense şimdi de biraz şansa ihtiyacım olduğunu hissetmiştim, yani tişörtüm bu görevi iki gün boyunca üstlenmek zorunda kalacaktı.

iPhone’umu açtım. Elli dokuz yeni mesajım ve birkaç tanesi bağlı bulunduğum müzik şirketinin çileden çıkardığım halkla ilişkiler uzmanından ve birkaçı da stüdyodaki çalışmamın ve yaptığım röportajın nasıl geçtiğini soran Bryn’den olmak üzere on yedi sesli mesajım vardı. Bryn’i arayabilirdim belki ama bu ne

işe yarayacaktı ki? Ona Vanessa LeGrande'den bahsedecek olsam, bir gazetecinin önünde 'imajıma' zarar verdiğim için üzüntü duyardı. Bryn beni bu kötü alışkanlığımdan kurtarmaya çalışıyordu. Basının önünde kendimi kaybetmememin onların iştahını artırmaktan başka bir işe yaramadığını söylüyordu. Bana sürekli, "Basında sıkıcı bir imaj yaratmayı başarırısan hakkında bunca şey yazmaktan vazgeçeceklerdir, Adam," diye nasihat ediyordu. İçimden bir ses, Bryn'e beni hangi sorunun çileden çıkardığını anlatsam onun da imajının zedeleneyeceğini söylüyordu.

Aldous'un her şeyden uzaklaşmakla ilgili söylediklerini hatırladım ve telefonu kapatıp komodinin üzerine fırlattım. Ardından şapkamı, güneş gözlüklerimi, ilaçlarımı ve cüzdanımı alıp dışarı çıktım. Columbus Meydanı'ndan geçip Central Park'a yöneldim.

Bir itfaiye yanımdan siren çalarak geçti. *Hemen kafanı kaşı yoksa ölürsün.*

Bir sonraki siren senin için çalmasın diye her siren sesi duyduğunda kafanı kaşımanı tembihleyen bu tekerleme ya da atasözünü nereden öğrendiğimi bile bilmiyordum. Ama onu ne zaman uygulamaya başladığımı biliyordum ve artık bu benim için bir alışkanlık haline gelmişti. Yine de, sürekli sirenlerin çaldığı Manhattan gibi bir şehirde bu seslere yetişebilmek oldukça yorucu bir işti.

Akşam olmak üzereydi ve boğucu sıcak etkisini yitirmeye başlamıştı. Şehirdeki herkes havanın dışarı çıkmaya uygun olduğunu hissetmiş olmalıydı çünkü etraf kalabalıktı; insanlar yeşil alanlarda piknik yapıyor, yollarda bebek arabalarını gezdiriyor, nilüfer yapraklarıyla kaplı gölde kano sürüyordu.

Onları vakit geçirirken izlemek hoşuma gitse de bu durumdayken kendimi, kimliğimi açıkça ifşa etmiş gibi hissediyordum. Diğer ünlülerin bu duygunun üstesinden nasıl gelebildikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bazen Brad Pitt'in Central Park'ta çocuklarını salıncakta sallarken çekilmiş fotoğraflarını görüyordum. Belli ki bir paparazzi tarafından izleniyor ama buna rağmen ailesiyle olağan bir gün geçiriyormuş gibi görünüyordu. Belki de bu doğru değildi. Fotoğraflar bazen çok yanıltıcı olabiliyordu.

Zihnimde bu düşüncelerle bir yaz akşamının tadını çıkaran neşeli insanların yanından geçerken güneş gözlüklerimi takmış, şapkamı indirmiş ve Bryn'i yanıma almamış olmama rağmen kendimi hareketli bir hedef gibi hissetmeye başladım. Bryn'le beraberken dikkat çekmememiz imkânsızdı. İmza isteyen bir kalabalık tarafından takip edilmek ya da fotoğraflanmaktan çok –gerçi şu an bununla da uğraşmak istemiyordum– koca parkta yalnız dolaşan tek kişi olarak benimle dalga geçileceği paranoyasının pençesine düşmüştüm; ki elbette parkta yalnız olan tek kişi ben değildim. Yine de insanlar her an beni gösterip dalga geçeceklermiş gibi hissediyordum.

Yani her şey bu hale mi gelmişti? *Ben* buna mı dönüşmüştüm? Yürüyen bir çelişkiye? Etrafım insan kaynıyordu ve ben kendimi yapayalnız hissediyordum. Hep biraz normal davranabilmeyi arzuladığımı iddia etmiştim ama şimdi böyle bir imkâna kavuşmuşken ne yapacağımı bilemiyor, artık normal bir insan gibi davranmayı beceremiyordum.

Sadece kimseye görünmek istemeyen insanlara rastlayabileceğim Ramble'a doğru yürümeye başladım. Satın aldığım

iki sosisli sandvici birkaç ısıklıkla mideye indirdiğimde o gün ağzıma tek bir lokma bile girmemiş olduğunu fark ettim ve bu da öğle yemeğinde yaşadığım Vanessa LeGrande bozgununu hatırlamama neden oldu.

Orada neler oldu öyle? Tamam, sen gazetecilere kolayca sinirlenen bir adam olarak tanınıyorsun ama bu yaptığın amatörlerle yakışır bir işti, diye geçirdim içimden.

Sadece biraz yorgunum, dedim sonra da kendimi haklı çıkararak. *Üzerimde çok fazla yük var.* Çıkacağım turneyi düşündüğümde sanki az ilerdeki yeşil zemin bir anda ikiye ayrıldı ve gürültüyle dönmeye başladı.

Altmış yedi gün. Bu süreyi akla uygun hale getirmeye çalıştım. *Altmış yedi gün hiç de uzun bir süre sayılmaz.* Onu bölmeye, parçalamaya, bir şekilde küçültmeye uğraştım ama altmış yedi, bölünmez bir sayıydı. Bu yüzden onu küçük kısımlara ayırdım. On dört ülke, otuz dokuz şehir, bir tur otobüsünün içinde geçecek birkaç yüz saat. Ancak bütün bu matematiksel hesaplar zeminin daha da hızlı dönmesine neden oldu ve sersemlemeye başladım. Gövdesine tutunduğum ağacın, bana Oregon'u hatırlatan ve zeminde açılan yarığın en azından şimdilik kapanmasını sağlayan kabuğunu okşadım.

Elimde olmadan daha genç yaşlarda kendi kabuğuna çekilen sanatçılar hakkında okuduklarımı düşündüm; Morrison, Joplin, Cobain, Hendrix. Onlardan nefret ederdim. *İstedikleri her şeyi elde ettikleri halde ne yaptılar? Ya etrafta olup bitenleri fark edemeyecek hale gelene dek uyuşturucu aldılar ya da kafalarına kurşun sıktılar. Amma da akılsızlarmış.*

Eh, şimdi dön de kendine bir bak. Bir uyuşturucu müptelası değilsin belki ama bundan çok daha iyi bir durumda da sayılmazsın.

Elimden gelse değiştirdim ama kendime çenemi kapayıp yürüyüşümün tadını çıkarmamı söylemem o ana dek pek de işe yaramamıştı. Çevremdeki insanlar neler hissettiğimi bilseydi bana gülerdi. Hayır, bu pek de doğru sayılmazdı. Bryn kesinlikle gülmezdi. Elde etmek için bunca çaba harcadığım şeyin tadını çıkarmayı başaramıyor olmam karşısında hayrete düşerdi.

Peki ama gerçekten çok mu çaba harcadım? Ailem, Bryn ve grubun diğer üyeleri –en azından onlar da geçmişte böyle düşünüyordu– bütün bunları bir şekilde hak ettiğime, elde ettiğim başarı ve zenginliğin çabalarımın meyvesi olduğuna inanıyorlardı. Ben buna hiçbir zaman inanmamıştım. Bana göre karma, bir banka gibi çalışmıyordu. Parayı yatır, faizini al. Yine de gün geçtikçe *ben de* bütün bunların bir şeyin sonucu *olduğunu* düşünmeye başlamıştım; ama iyi anlamda değil.

Bir sigara yakmak istedim ama taşıdığım paket boştu. Ayağa kalkıp kotuma yapışan tozları silkeledim ve parkın çıkışına doğru yürüdüm. Güneş, ufukta alçalmaya başlamıştı. Gökyüzünde turuncu ve mor çizgiler bırakarak Hudson’a doğru yönelen göz alıcı bir topa benziyordu. Gerçekten çok hoş görünüyordu ve kısa bir süre kendimi karşımda duran manzaranın tadını çıkarmaya zorladım.

Yedinci caddeden güneye dönüp bir şarküteriye girdim ve birkaç paket sigara aldıktan sonra şehir merkezine yöneldim. Otele dönüp oda servisini arayacak ve bir kereliğine de olsa erkenden uyuyacaktım. Taksiler Carnegie Konser Salonu’nun önünde durup o geceki gösteriler için yolcu indiriyordu. Topuklu

ayakkabı giymiş, incilerle bezenmiş yaşlı bir kadın sendeleyerek bir taksiden indi. Yanındaki iki büküm, smokinli adam onun dirseğine tutunuyordu. Sendeleyerek yürüyüşlerini izlerken kalbimde bir şeylerin titrediğini hissettim. *Gün batımına bak*, dedim kendi kendime. *Etraftaki güzelliği gör*. Ancak bakışlarımı tekrar gökyüzüne çevirdiğimde az önceki çizgilerin rengi tendeki bir morluk gibi iyice kararmıştı.

Seni dengesiz, şımarık pislik. Gazeteci bana bu sıfatları uygun görmüştü. O, beş para etmez bir kadındı belki ama bu konuda haklıydı.

Bakışlarımı tekrar aşağı indirdim ve onun gözlerini gördüm. Eskiden onları gördüğüm biçimde değil; her köşeyi dönünce, her yeni günün başında, göz kapaklarımın ardında... Seviştiğim her kızın, o gözlere sahip olduğunu hayal etmekten de farklıydı. Hayır, bu defa gördüğüm gerçekten onun gözleriydi. Karşımda tepeden tırnağa siyah giysiler içinde, yorgun bir çocuk gibi omzuna yaslanmış çellosuyla onun bir fotoğrafı duruyordu. Saçları, klasik müzik müzisyenlerine özgü olduğunu düşündüğüm bir tarzda topuz yapılmıştı. Eskiden de resitalerde ya da oda müziği konserlerinde de saçını böyle toplardı ama yarattığı sert etkiyi yumuşatmak için birkaç saç tutamının yüzüne dökülmesine izin verirdi. Karşımda duran fotoğraftaysa bu saç tutamlarından yoktu. Afişe daha yakından baktım. GENÇ MÜZİSYENLER KONSER SERİSİ MIA HALL'U SUNAR.

Birkaç ay önce Liz, Mia hakkında konuşmakla ilgili sessiz yasağımızı delip bana 'Hakkımızda Her Şey' isimli magazin dergisinden kestiği bir haberi postalamıştı. Haberin üzerindeki post-it'e, *bunu görmem gerektiğini düşündüm*, şeklinde bir yazı

karalanmıştı. Bu, geleceğin “üstün zekâlı çocuklarını” konu alan, “yirmi yaşın altındaki yirmi genç” başlıklı bir haberdirdi. Haberde Mia’ya da bir sayfa ayrılmıştı ve bu sayfada Mia’yla ilgili ancak derin birkaç nefes aldıktan sonra göz atabildiğim bir yazıyla birlikte güçlükle bakabildiğim bir fotoğrafı vardı. Yazıda Mia’dan, “Yo-Yo Ma’nın tahtını devralmasına kesin gözüyle bakılan çellist” diye bahsediliyordu. Bu tanımlama beni istemeden de olsa gülümsetmişti. Mia, çellodan anlamayan insanların her çellisti bir sonraki Yo-Yo Ma olarak tanıttığını çünkü onun, referans aldıkları tek kişi olduğunu söylerdi. Ardından her defasında, yirmi sekiz yaşında multipl skleroz teşhisi konup on beş yıl kadar sonra da hayatını kaybeden yetenekli ve duygulu bir çellist olan kendi idolünü kastederek, “Peki ya, Jacqueline Du Pré?” diye sorardı.

Hakkımızda Her Şey isimli dergide çıkan bu yazıda Mia’nın çelloyu “olağanüstü bir yetenekle” çaldığı söyleniyordu ve üç yıldan uzun bir süre önce hem ebeveynlerini hem de üç yaşındaki erkek kardeşini kaybetmesine neden olan o trafik kazasından da detaylarıyla bahsedilmişti. Bu beni epeyce şaşırtmıştı. Mia duygu sömürüsüyle puan toplamak için bu olaydan bahsedecek türde biri değildi. Ancak kendimde yazıyı yeniden gözden geçirecek gücü bulduğumda bunun Mia’yla görüşülerek hazırlanmış bir yazı değil, eski gazete haberlerinden oluşturulmuş bir derleme olduğunu fark etmiştim.

Bu haberi birkaç gün boyunca yanımdan ayırmamıştım ve zaman zaman çıkarıp yeniden okuyordum. Onu cüzdanımda taşımak bana bir şişe plütonyum taşıyormuşum hissi veriyordu. Bryn, yanımda Mia’yla ilgili bir yazı taşıdığımı öğrense nükleer

patlamaya eşdeğer bir infilakın gerçekleşeceği belliydi. Bu yüzden birkaç gün sonra onu çöpe attım ve unutmaya çalıştım.

Şimdi detayları bir araya getirmeye, yazıda Mia'nın Juilliard'dan ayrılıp ayrılmadığından ya da Carnegie Konser Salonu'nda resital verdiğinden bahsedilip bahsedilmediğini hatırlamaya çalışıyordum.

Tekrar başımı kaldırdım. Gözleri hâlâ orada duruyor ve bana bakıyordu. Resitalin o gece gerçekleşeceğinden adım gibi emindim. Bunu afişe bakıp da performansını 13 Ağustos'ta sergileyeceğini okumadan önce de biliyordum.

Sonra ne yaptığımı bilmeden, kendimi bunun *berbat* bir fikir olduğuna ikna ederek engellemeye bile fırsat bulamadan, bilet gişesinin önündeydim. *Onu görmek istemiyorum*, diye geçirdim içimden. *Zaten görmeyeceğim de. İstediğim tek şey onu dinlemek.*

Gişede o geceki biletlerin tükendiği yazıyordu. Kimliğimi ifşa ederek ya da kaldığım otelin danışmasını veya Aldous'u arayarak bir bilet edinebilirdim ama ben bunu yapmak yerine işleri kadere bıraktım. Kendimi sade giyimli, sıradan bir genç olarak tanıtıp gişe çalışanına yer olup olmadığını sordum.

"Şu an son dakika biletlerini satışa sunuyoruz. Ön balkonun arka tarafında, sahneyi yandan gören bir koltuğum var. Konum olarak iyi bir yer sayılmaz ama elimde sadece bu kaldı," dedi camın arkasındaki kız.

"Ben buraya seyretmek için gelmedim," dedim.

"Size katılıyorum," dedi kız gülerek. "Ama insanlar bu tür şeyleri fazla önemsiyorlar. Yirmi beş dolar lütfen."

Kredi kartımı uzattıktan sonra loş ve serin salona girdim. Koltuğuma yerleşip gözlerimi kapayarak en son ne zaman bu kadar lüks bir yerde çello konseri dinlediğimi düşündüm. Beş

yıl önceki ilk buluşmamızdaydı. O gecenin aksine bu gece onu öpemeyeceğimi bildiğim halde yine çılgınca bir beklentiyle doluydum. Ona dokunamayacaktım. Onu yakından göremeyecektim bile.

Bu gece sadece dinleyecektim. Ve bu kadarı bana yetecekti.

ÜÇ

Mia dördüncü gün komadan çıktı ama ona olanları ancak altıncı gün söyleyebildik. Aslında bunun çok da bir önemi yoktu çünkü o zaten her şeyin farkındaymış gibi görünüyordu. Yoğun bakım ünitesindeki yatağının etrafına oturduk. Kısa çöpü az konuşan büyükbabası çekmiş olmalıydı çünkü Mia'ya onu o duruma getiren kazada ebeveynleri Kat ve Denny'yi kaybettiğini o söyleyecekti. Portland'a sevk edilmeden önce birlikte getirildikleri yerel hastanenin acil servisinde küçük erkek kardeşi Teddy'nin öldüğünü de. Kazanın sebebini kimse bilmiyordu. Acaba Mia o anla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor muydu?

Mia elimi sımsıkı tutmuş, tırnaklarını sanki beni bir daha asla bırakmayacakmış gibi tenime batırmış bir halde öylece yatıp gözlerini kırıştırıyordu. Başını iki yana sallayıp sürekli sessizce, “Hayır, hayır, hayır,” diyor ama ağlamıyordu. Bu sözlerle büyükbabasına cevap mı veriyor yoksa olanları inkâr etmeye mi çalışıyor, bilmiyordum. *Hayır!*

Tam o sırada içeri giren sağlık çalışanı “hayır”dan başka bir şey söylemeyen Mia'nın yerine konuşmaya başladı. Mia'ya

o ana dek geçirdiği ameliyatlardan bahsetti. “Kısaca özetlemek gerekirse hayati tehlikeyi atlatabilmen için gerekli olan bir dizi ameliyattan geçtin ve kayda değer bir iyileşme gösteriyorsun.” Ardından, sonraki aylarda geçirmesi muhtemel ameliyatları sıraladı. Önce sol bacağındaki kemik metal çubuklarla yerine yerleştirilecekti. Bu ameliyattan birkaç hafta sonra yeni bir ameliyatla sağlam bacağından deri alınacaktı. Bir başka ameliyat da, bu deriyi parçalanan bacağına nakletmek için olacaktı. Bu iki işlemin ardından ne yazık ki bacaklarında “kötü izler” kalacaktı. Ama en azından bir yıl sonra yapılacak estetik ameliyatla yüzündeki izlerden tamamen kurtulacaktı. “Bu zaruri ameliyatlar tamamlanıp splenektomiye bağlı enfeksiyon, zatürre ya da akciğer problemi gibi bir komplikasyonla karşılaşmadığımız takdirde seni hastaneden çıkarıp rehabilitasyona alacağız,” dedi kadın. “Fiziksel ve ruhsal destek, konuşma ya da neye ihtiyacın varsa. Birkaç gün içerisinde ne durumda olduğuna karar vereceğiz.” Ardı ardına sıralanan bu sözler beni serseme çevirmişti ama Mia sağlık çalışanının ağzından çıkan her kelimeye sıkı sıkı bağlanıyor ve ameliyatlarıyla ilgili detayları, ailesinin ölüm haberinden çok daha dikkatli bir şekilde dinliyormuş gibi görünüyordu.

O gün ilerleyen saatlerde sağlık çalışanı bizi Mia’nın yanından ayırdı. Büyükannesi, büyükbabası ve ben, Mia’nın verdiği tepkiden, daha doğrusu tepkisizliğinden endişe duymuştuk. Onun, aldığı haberin dehşetine ve *bizim* hissettiğimiz acıya uygun olarak bağırıp çağırmasını, saçını başını yolmasını ya da buna benzer bir patlama yaşamasını bekliyorduk. Mia’nın tüyler ürperten sessizliği hepimize aynı şeyi düşündürmüştü: beyin hasarı.

“Hayır, durum bu değil,” dedi kadın bizleri çabucak rahatlatarak. “İnsan beyni hassas bir alet gibidir ve birkaç hafta daha Mia’nın beyninin hangi kısımlarının bu olaydan etkilenmiş olduğunu bilemeyiz ama gençler fazlasıyla dayanıklıdır ve nörologlar onun için oldukça olumlu konuşuyorlar. Motor kontrolü genel anlamda gayet iyi. Dilsel işlevleri de bu olaydan etkilenmiş gibi görünmüyor. Vücudunun sağ tarafında kuvvet kaybı var ve dengesi yerinde değil. Beyninde kalan hasar sadece bu kadarsa şanslı sayılır.”

Bu kelime hepimizi ürküttü. *Şanslı*. Ama sağlık çalışanı yüzümüze baktı. “Mia *fazlasıyla* şanslı çünkü bütün bunların tedavisi var. Az önceki tepkisine gelince,” dedi yoğun bakım ünitesini işaret ederek, “bu, böylesine büyük bir travma geçirmiş her insanda görmeyi beklediğimiz bir tepki. Beyin bundan daha fazlasıyla başa çıkamayacağı için verileri filtreleyip ağır ağır özümsemeye başlar. Zaman içerisinde hepsini kabullenecektir ama desteğe ihtiyacı var.”

Ardından bize acının evrelerinden bahsetti, elimize travma sonrası stres bozukluğuyla ilgili broşürler tutuşturdu ve hastanede görev yapan bir terapist önerip Mia’yı ona götürmemizi istedi. “Sizin de destek almanız fena bir fikir sayılmaz,” dedi.

Onun bu önerisini dikkate almadık. Mia’nın büyükanne ve büyükbabası terapi fikrine sıcak bakmıyordu. Bense kendi ruh sağlığımdan çok Mia’nınkini düşünüyordum.

Sonraki ameliyatlar neredeyse hiç vakit kaybetmeden başlayınca bunun çok zalimce olduğunu düşündüm. Mia ölümden dönmüştü ve ailesini kaybettiğini öğrenmişti ve şimdi bir kez daha bıçak altına yatacaktı. Kızcağızı biraz rahat bıraksalar olmaz

mıydı? Ancak doktor, bacağı ne kadar çabuk iyileşirse o kadar çabuk yürüyebileceğini söyledi ve bu da bir an önce iyileşmeye başlayacağı anlamına geliyordu. Bu sebeple kalça kemiğini çivilerle yerine yerleştirdiler ve deri nakli yapıldı. Ardından Mia baş döndürücü bir hızla hastaneden taburcu edilip bir rehabilitasyon merkezine sevk edildi. Birbirleriyle kesişen dümdüz yollarla kaplı bu merkez bir apartman sitesini andırıyordu ve Mia oraya yerleştiği sırada, yollar bahar çiçekleriyle dolmaya başlamıştı. Mia kararlılıkla dişlerini sıkıp buradaki korkunç bir haftayı geride bırakmaya çalışırken o zarf geldi.

Juilliard. Geçmişte bu okul benim için pek çok şey ifade ediyordu. Kaçınılmaz bir son. Bir gurur meselesi. Bir rakip. Ama sonra onu tamamen unutmuştum. Sanırım hepimiz aynı durumdaydık. Ancak hayat, Mia'nın bulunduğu rehabilitasyon merkezinin dışında da devam ediyordu ve dünyanın bir yerinde diğer Mia –annesi, babası, bir erkek kardeşi ve sağlam bir vücudu olan Mia– varlığını hâlâ sürdürüyordu. Ve bu dışarıdaki dünyada bir takım jüriler birkaç ay kadar önce karşılarında çello çalan Mia'yı dinleyip yaptığı başvuruyu değerlendirmeye almıştı. Çeşitli işlemlerden geçen bu başvuru hakkında bir karar verilmişti ve bu karar şimdi önümüzde duruyordu. Mia'nın büyükannesi zarfı açamayacak kadar heyecanlı olduğu için beni ve Mia'nın büyükbabasını beklemiş, sonra da onu sedef bir mektup açacağıyla kesmişti.

Mia, Juilliard'a kabul edilmişti. Zaten bu konuda herhangi bir şüphe de yoktu.

Hepimiz bunun Mia'ya iyi geleceğini, onu bekleyen karanlık gelecekte parlak bir nokta oluşturacağını düşündük.

“Dekanla görüşüp durumunu açıkladım ve bana bir ya da gerekirse iki yıl kaydını dondurabileceklerini söylediler,” dedi Mia’ya haberi veren büyükannesi. Mia okula kabul edilmekle kalmamış, aynı zamanda yüklü miktarda bir burs almaya da hak kazanmıştı. Aslında Juilliard, kendilerine kayıt yaptırmaya karar verdiği takdirde Mia’ya, okulun katı standartlarına uygun bir şekilde çello çalar duruma gelebilmesi için kaydını bir süre dondurmayı tavsiye ediyordu.

Mia kaza olduğundan beri benimsediği o ifadeden yoksun sesle, “Hayır,” dedi rehabilitasyon merkezinin kasvetli salonunda. Onun böyle bir sesle konuşmasının yaşadığı duygusal travmadan mı yoksa yeniden düzene sokulan beynindeki bir hasardan mı kaynaklandığını bilmiyorduk. Sağlık çalışanı, Mia’nın sağlığının istikrarlı bir düzelme kaydettiği konusunda bizi durmadan teselli etse de endişeliydik. Bu tür konuları, onu yanında kalmama ikna edemediğim geceler Mia’yı yalnız bıraktığımızda fısıldayarak tartışıyorduk.

“Karar vermekte acele etme,” dedi büyükannesi ona. “Hayatın bir ya da iki yıla kalmadan çok daha farklı bir hale dönüşebilir. O gün geldiğinde, bu okula kayıt yaptırmak isteyebilirsin.”

Mia’nın büyükannesi onun Juilliard’a gitmek istemediğini düşünmüştü. Oysa ben öyle olmadığını biliyordum. Mia’yı çok daha iyi tanıyordum. Onun itiraz ettiği şey, kaydının dondurulmasıydı.

Büyükannesi onunla bu konuda epeyce tartıştı. Eylül’e sadece beş ay vardı. Henüz çok erkendi. Ve haklıydı. Mia daha yeni yeni yürümeye başlamıştı. Sağ eli bir kavanozun kapağını bile açamayacak kadar güçsüzdü ve çoğu zaman makas gibi

basit nesnelerin isimlerini hatırlayamıyordu. Terapistler bunların beklenen şeyler olduğunu ve zaman içerisinde düzeleceğini söylüyordu. Peki ama beş ayda düzelir miydi? Bu çok da uzun bir süre sayılmazdı.

Mia o gün öğleden sonra çellosunu istedi. Bu sorumsuz davranışın, onun iyileşme sürecini olumsuz etkileyeceğini düşünen büyükannesi kaşlarını çatı. Ama ben oturduğum sandalyeden fırlayıp arabama koştum ve güneş batmadan çelloyla birlikte geri döndüm.

O andan sonra Mia'nın fiziksel, duygusal ve zihinsel tek terapisi çello oldu. Doktorlar, vücudunun üst kısmının bu kadar güçlü olması –eski müzik öğretmeni Profesör Christie geniş omuzları ve kaslı kolları olan Mia'nın tam bir “cellist vücuduna” sahip olduğunu söylerdi– ve çello çalmanın onu eski sağlığına kavuşturması karşısında hayrete düşmüştü. Çello sayesinde sağ kolundaki güç kaybı azalmış ve yaralı bacağı kuvvetlenmeye başlamıştı. Baş dönmesi de azalmıştı. Mia çello çalarken gözlerini kapatmasının ve iki ayağıyla birden yere basmasının dengesini bulmasına yardımcı olduğunu söylüyordu. Çalarken, günlük konuşmalarda yapmaya çalıştığı gibi hatalarını saklamaya da ihtiyaç duymuyordu. Normalde canı kola isteyip de bunu söylemek için doğru kelimeyi bulamadığında, onun yerine portakal suyu istiyordu. Ama konu çello olduğunda birkaç ay önce üzerinde çalıştığı bir Bach süitini hatırladığını ama küçük bir çocukken öğrendiği basit bir parçanın tamamen aklından çıktığını dürüstçe itiraf edebiliyordu. Gerçi haftada bir kez onunla çalışmaya gelen Profesör Christie ona bu parçayı tekrar gösterdiğinde hiç zorlanmadan öğrenmişti. Bu durum, konuşma terapistleri ve

nörologlara beyninin hangi kısmının zarar gördüğü konusunda dolaylı yoldan ipucu vermiş ve onların, terapilerini bu yönde yoğunlaştırmalarını sağlamıştı.

Ama her şeyden öte, çello Mia'nın moralini düzeltiyordu. Her gün yapacak bir şeyi oluyordu. Artık tekdüze bir tonda değil, eski Mia gibi konuşmaya başlamıştı; en azından müzikten bahsederken. Terapistleri rehabilitasyon programını değiştirerek çello çalmasına daha fazla zaman ayırmasını sağladılar. Mia'nın rehabilitasyon merkezinin salonunda bir grup hastaya verdiği çello konserini dinleyen nörologlardan biri, "Müziğin insan beynini nasıl iyileştirdiğini bilmiyoruz," dedi bana, "ama bunu yaptığınızdan eminiz. Mia'ya baksana."

Mia rehabilitasyon merkezinde dört hafta kaldı ve planlanandan iki hafta önce taburcu oldu. Bir baston yardımıyla yürüyebiliyor, fıstık ezmesi kavanozlarını açabiliyor ve Beethoven'ı kusursuz bir şekilde çalıyordu.

Liz'in bana gönderdiği Hakkımızda Her Şey dergisinden alınmış, "Yirmi yaşın altındaki yirmi yetenek" isimli yazıyla ilgili tek bir şey hatırlıyordum. Yazar, Mia'nın yaşadığı "trajedi" ve "olağanüstü" bir yetenekle çello çalışması arasında bir bağlantı olduğuna dair sadece imada bulunmakla yetinmemiş, bunu apaçık dile getirmişti. Ve bu durum beni çileden çıkarmıştı. Çünkü bu iddia aşağılayıcıydı. Sanki Mia'nın sahip olduğu yeteneği açıklayabilmenin tek yolu, bunu doğüstü güçlere mal etmektir. Ne

yani, ölen ailesinin onun vücudunu ele geçirdiğini ve parmakları aracılığıyla ilahiler çaldığını mı düşünüyorlardı?

Yine de ortada olağanüstü bir şeylerin *olduğu* doğrudur. Bunu biliyordum çünkü oradaydım. Olaya bizzat gözlerimle şahit oldum; Mia'nın son derece yetenekli bir çellistten bambaşka bir şeye dönüştüğünü gördüm. Beş ay içerisinde anlaşılması imkânsız, sihirli bir şeyler onu baştan aşağı değiştirmişti. Bu durumda, evet, bu değişim, yaşadığı “trajedi”yle ilgiliydi ama işin en önemli kısmını Mia yüklenmişti. Bu hep böyle olmuştu.

Mia, İşçi Bayramı'ndan bir gün sonra Juilliard'a gitti. Onu havaalanına ben götürdüm. Öpüşüp vedalaştı. Beni her şeyden çok sevdiğini söyledi. Ardından güvenlik kontrolünden geçti.

Ve bir daha da geri dönmedi.

DÖRT

*Yay o kadar eskiydi ki at kılı yerine tutkal kullanılmıştı
Tıpkı senin ve benim gibi yeniden yaratılacaktı
O halde nasıl oldu da senin infazını seyrettiler?
Bu anı ayakta alkışlayan izleyiciler âdeta kükrediler.*

“TOZ”

İKİNCİL ZARAR, 9. ŞARKI

Konserin ardından ışıklar yandığında kendimi damarlarımdaki kan çekilip yerine katran zerk edilmişçesine yorgun ve sıkıntılı hissediyordum. Alkışlar sona erdiğinde etrafımdaki insanlar ayağa kalkıp konser, Bach’ın güzelliği, Elgar’ın hüznü ve John Cage’den modern bir parça çalmanın ne kadar riskli olduğu –ama buna değmişti doğrusu– hakkında konuşmaya başladılar. Oysa içerideki oksijeninin tamamen tükenmesine neden olan Dvořák’dı ve ben bunun sebebini biliyordum.

Mia çello çalarken vücudu tepeden tırnağa konsantrasyonunu yansıttı. Alnında bir kırışıklık oluşurdu. Sımsıkı birbirine bastırıldığı dudakları, bazen damarlarındaki kanın tamamı ellerinde birikmiş gibi bembeyaz kesilirdi.

O geceki performansı sırasında bütün bunlar az da olsa yaşanmıştı. Ama resitalin son parçası olan Dvořák'ı çalmaya başladığında Mia'ya bir şey oldu. Havaya mı girmişti yoksa bu, onu ifade eden parça mıydı bilmiyordum ama vücudu çellonun üzerine abanmak yerine kabarıp çiçek açmış gibiydi ve yaptığı müzik, filizlenmekte olan bir asma gibi etrafındaki boşlukları sarıyordu. Mia çellonun tellerini sert, cesur ve neşeli darbelerle okşuyor, salonu dolduran ses bu saf duyguları dinleyicilere aktarıyor, bestecinin vermek istediği mesajı içeride dolaştırıyordu. Gözleri yukarı bakan, dudaklarında hafif bir gülümseme olan Mia'nın yüz ifadesini şu klişeleşmiş magazin haberlerinden farklı olarak nasıl tarif edebileceğimi bilemiyordum ama müzikle bütünleşmiş gibi görünüyordu. Ya da belki de sadece mutluydu. Sanırım onun böyle bir yeteneğe sahip olduğunu hep biliyordum ancak buna bizzat tanıklık etmek beni serseme çevirmişti. Kulakları sağır eden alkışlara bakılacak olursa sadece beni değil salonu dolduran diğer dinleyicileri de.

Salonun ışıkları, açık kahverengi, tahta koltuklarla geometrik desenli duvar panellerinden yansıyarak sahne zeminin hareketlenmesine neden oluyordu. Kendimi tekrar en yakındaki koltuğa bırakıp Dvořák'ı ya da diğer şeyleri düşünmemeye çalıştım; Mia'nın parça aralarında ellerini eteğine silmesini, görünmez bir orkestrayla uyumlu bir şekilde başını dikleştirmesini, bana fazlasıyla tanıdık gelen diğer bütün hareketlerini...

Dengemi sağlayabilmek için önümdeki koltuğa tutunarak ayağa kalktım. Dizlerimin, fonksiyonlarını yerine getirdiğinden ve zeminin kendi etrafında dönmediğinden emin olduktan sonra bir bacağımı diğerinin ardından hareket ettirmeye zorlayarak çıkışa doğru yürüdüm. Sarsılmış, yorgun düşmüştüm. Şimdi yapmak istediğim tek şey, otele geri dönüp bir çift Ambien, Lunesta, Xanax ya da ecza dolabımda her ne varsa içmek ve günü sonlandırmaktı. Uyuyup uyandıktan sonra bütün bu yaşadıklarımın bitmesini istiyordum.

“Affedersiniz, Bay Wilde.”

Aslında kapalı mekânlar konusunda son derece takıntılıydım ancak şehirde tanınmaktan endişe duymayacağım bir yer varsa o da Carnegie Konser Salonu’nda verilen bir klasik müzik konseriydi. Muhtemelen böyle bir yere kot pantolonla gelmem karşısında dehşete kapılmış olan yaşlı bir çift dışında ne konser sırasında ne de arada kimse dönüp bana ikinci bir kez bakmamıştı. Ama salonda yer gösterici olarak görev yapan bu delikanlı benim yaşlarımdaydı ve on beş metrelik sınırlar dâhilinde otuz beş yaşın altındaki tek kişi o olduğu için Shooting Star’ın bir albümüne sahip olabilecek tek kişi de oydu.

Elimi cebime atıp bir tükenmez kalem aradım ancak çabam sonuçsuz kaldı. Utanmış gibi görünen yer gösterici çocuk aynı anda bana hem başını hem de ellerini salladı. “Hayır, hayır, Bay Wilde. Sizden imza falan istemiyorum.” Ardından sesini alçalttı. “Aslında bu, kurallara aykırı ve bu yüzden işimden bile olabilirim.”

“Ah,” dedim yaptığım hareketin tenkit edilmesi karşısında şaşkına dönerek. Bir an oraya uygun giyinmediğim için azarlanacağımı bile düşündüm.

Yer gösterici çocuk, “Bayan Hall sizi kuliste bekliyor,” dedi.

Konser yeni bittiğinden salon uğultuyla dolu olduğu için bir an çocuğu yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm. Sanki onun beni kulise beklediğini söylemişti. Ama bu doğru olamazdı. Başka bir şey söylemiş olmalıydı.

Ancak çocuk, sözlerini açıklığa kavuşturmasını istememe izin vermeden beni dirseğimden tutup merdivenlere götürdü ve lobiye indikten sonra küçük bir kapıdan geçerek sahne arkasına adım attık. Duvarları çerçevelenmiş nota kâğıtlarıyla kaplı bir koridor labirentini takip ettik. Çocuğun beni peşinden sürüklemesine izin vermiştim. Sanki on yaşındayken sınıfa su dolu bir balon fırlattığım için müdürün odasına götürüldüğüm güne geri dönmüşüm ve elimden gelen tek şey ofis kapılarının ardında beni neyin beklediğini merak ederek koridorlarda Bayan Linden’i takip etmektir. Şimdi aynı duyguyu yaşıyordum. Yaptığım bir şey yüzünden başım beladaydı. Aslında Aldous bana o gece için izin vermemişti ve bir fotoğraf çekimini kaçırdığım, bir gazeteciyi çileden çıkardığım ya da gruba dağılma tehlikesi yaşatan anti-sosyal bir tek tabanca olduğum için fena halde azarlanacaktım.

Bu yüzden, olanlara bir anlam vermeye çalışmıyor, söylenenleri duymak ya da onlara inanmak için herhangi bir çabada bulunmuyordum; ta ki beni küçük bir odaya sokan yer gösterici çocuk kapıyı kapatıp da Mia aniden karşımda belirene dek. Mia gerçekten de karşımda duruyordu. Bir hayal değil, etten kemikten bir insandı.

Verdiğim ilk tepki ona sarılmak, onu öpmek ya da ona bağırarak olmadı. İstedğim tek şey o gece sergilediği performansın etkisiyle hâlâ kıpkırmızı olan yanağına dokunmaktır. Bizi ayıran

birkaç adımlık mesafeyi –bu artık kilometrelerle, kıtalarla ya da yıllarla ölçülebilecek kadar uzun bir mesafe değildi– kapatmak ve nasır tutmuş parmağımı yüzüne götürmek istiyordum. Rüyalarımda değil de karşımda olduğundan emin olabilmek için ona dokunmak istiyordum. O gittikten sonra gördüğüm rüyalarda sık sık, Mia sanki gerçekten karşımda durur ve ben onu öpmeye ya da ona sarılmaya hazırlanırken ona bir daha asla ulaşamayacağımı bilerek uyanırdım.

Ama artık ona dokunamazdım. Artık böyle bir hakkım yoktu. Olaylar iradem dışında gerçekleşmiş olsa bile durum buydu. İradeden bahsetmişken kollarıma hâkim olabilmek, titremelerimin bir nöbete dönüşmesini engelleyebilmek için müthiş bir çaba sarf ediyordum.

Zemin dönmeye başlamıştı, yarattığı girdap beni çağırıyordu. İlaçlarımdan birini ağzıma atabilmek için güçlü bir istek duyuyordum ama şu an onlara ulaşabilmem imkânsızdı. Panikatak krizine girmemek için sakinleştirici birkaç nefes aldım. Dudaklarımdan bir iki kelime çıkarabilme arzusuyla çenemi oynatmam, başarısızlıkla sonuçlandı. Kendimi, grubum ve enstrümanlarım olmadan, şarkılarımın tek bir tanesini bile hatırlayamadan milyonlarca insanın önünde yapayalnız kalmışım gibi hissediyordum. Yeni doğmuş bir çocuk gibi suskun bir halde Mia Hall’un karşısında duruyordum, sanki bir saattir buradaydım.

Lise yıllarındaki ilk karşılaşmamızda önce ben konuşarak Mia’ya çelloyla çaldığı parçanın ismini sormuştum. Bu basit soru her şeyin başlangıcıydı.

Bu defa soru soran kişi Mia oldu. “Bu gerçekten sen misin?” Sesi tıpkı eskisi gibiydi. Her şey değişmişti ama neden sesinin de değişmiş olmasını beklediğimi bilmiyordum.

Mia’nın sesi beni yeniden şimdiki zamana, son üç yılın gerçeklerine döndürmüştü. Söylenmesi gereken çok şey vardı. *Nereye gittin? Hiç beni düşündün mü? Hayatımı mahvettin. İyi misin?* Ama elbette bunların hiçbirini söyleyemedim.

Kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını, kulaklarımın uğulدادığını ve kendimi kaybetmek üzere olduğumu hissediyordum. Ancak tuhaf bir şekilde içimdeki panik artmaya başladığında binlerce yabancıнын önünde sahneye çıkmama imkân tanıyan o ayakta kalma içgüdüğü devreye giriyordu. Kendimden uzaklaştıkça içimi bir sükûnet kaplıyor ve bu his ayaklarımın tekrar yere basmasını, içimdeki benin kontrolü ele geçirmesini sağlıyordu. “Ta kendisi,” diye karşılık verdim. Sanki benim, onun konserini izlemem ve onun da beni kulisine çağırması dünyadaki en normal şeydi. “Güzel bir konserdi,” diye ekledim söylenmesi gereken şeyin bu olduğunu düşünerek, ki bu zaten doğrudu.

“Teşekkür ederim,” dedi Mia. Ardından ürperdi. “*Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum.*”

Üç yıl boyunca bana uyguladığı ve bu gece nihayet deldiğim ambargoyu düşündüm. Ona, *ama beni sen çağırdın*, demek istedim. “Evet. Sanırım Carnegie Konser Salonu’na her türlü serseriye alıyorlar,” diyerek espri yaptım. Yaşadığım huzursuzluk yüzünden yaptığım bu espri kulağa biraz kaba gelmişti.

Mia ellerini eteğinin kumaşına sürttü. Konserde giydiği siyah elbiseyi çoktan çıkarmış, üzerine çiçek desenli, uzun bir etek ve kolsuz bir bluz geçirmişti. Benimle bir sır paylaşıyormuş gibi

Başını iki yana sallayıp bana doğru kaldırdı. “Aslında pek de öyle sayılmaz. Serserilerin içeri girmesine izin verilmiyor. Kapıdaki uyarıyı görmedin mi? Salona ayak basar basmaz tutuklanmamış olman beni şaşırttı doğrusu.”

Az önceki berbat şakama aynı şekilde karşılık vermeye çalıştığımı biliyordum ve yüreğimin bir parçası hem bunun için hem de eski mizah anlayışına kavuştuğuna dair bana bir umut ışığı verdiği için ona minnettardı. Ancak huysuz olarak nitelendirilebilecek diğer parçası da ona bir zamanlar izlediğim bütün o oda müziği konserlerini, yaylı çalgılar dinletilerini ve resitalleri hatırlatmak istiyordu. Onun için. Onunla birlikte. “Burada olduğumu nasıl anladın?” diye sordum.

“Şaka mı yapıyorsun? Adam Wilde, Zankel Salonu’nda. Ara verildiğinde kulisteki herkes bunu konuşuyordu. Belli ki Carnegie Konser Salonu çalışanlarının çoğu Shooting Star hayranı.”

“Kimliğimi gizlemeyi başardığımı sanıyordum,” dedim. Bunu Mia’nın ayaklarına bakarak söylemiştim. Bu sohbeti sağ salım atlatabilmemin tek yolu Mia’nın sandaletleriyle konuşmaktı. Ayak tırnakları açık pembe renkli ojeyle boyanmıştı.

“Sen mi kimliğini gizleyeceksin? Bu imkânsız,” dedi Mia. “He, nasılsın?”

Nasıl mıyım? Ciddi misin? Bakışlarımı güçlkle de olsa yukarı çevirdim ve ilk defa Mia’nın yüzüne baktım. Hâlâ güzeldi. Vanessa LeGrande ya da Bryn Shraeder’inki gibi dikkat çekici bir güzelliği yoktu. O her zaman etkileyici bulduğum, kendi halinde bir güzelliğe sahipti. Uzun, siyah ve nemli saçları hâlâ süt beyazı olan ve bir zamanlar tek tek öptüğüm çillerle kaplı, çıplak omuzlarına dökülüyordu. Bir zamanlar kıpkırmızı bir

şerit gibi görünen sol omzundaki yara izi şimdi parlak pembe renkteydi. Neredeyse son günlerde moda olan dövmelelerden birine benziyordu. Neredeyse güzel görünüyordu.

Mia'nın gözleri benimkilerle buluştu ve kısa bir an yüzüme yerleştirdiğim maskenin parçalanmasından korktum. Bakışlarımı kaçırdım.

"Ah, bilirsin işte. İyiyim. Yoğunum," dedim.

"Anlıyorum. Elbette. Yoğunsun. Turnede misin?"

"Evet. Yarm Londra'ya gidiyorum."

"Ah. Ben de yarın Japonya'ya gidiyorum."

Zıt yönler, diye geçirdim içimden ve Mia aynı kelimeleri söylediğinde şaşırdım. "Zıt yönler." Bu iki kelime, uğursuzluğun habercisi gibi havada öylece asılı kaldı. Birden o girdabın yeniden oluşmaya başladığını hissettim. Oradan bir an önce uzaklaşmazsam ikimizi de yutacaktı. Adam Wilde kılığına bürünmüş o sakın adamın birkaç metre öteden, "Şey, sanırım artık gitmeliyim," dediğini duydum.

Mia'nın yüzündeki ifadeyi gölgelendiğini görür gibi oldum ama bundan emin değildim çünkü vücudum baştan aşağı sarı-sılıyordu ve tam oraya kusacağıma yemin edebilirdim. Ancak kendimi kaybetmeye başladığım anda diğer Adam devreye girdi. Mia Hall'la resmî bir tavırla tokalaşmaktan daha üzücü bir şey düşünemiyor olsam da o Adam elini Mia'ya doğru uzattı.

Mia ona uzattığım elime baktı, bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama sonra sadece iç geçirmekle yetindi. Yüz hatları sertleşerek bir maskeye büründü ve o da benimle tokalaşmak üzere elini uzattı.

Elimin sürekli titremesine öyle çok alışmıştım ki artık bunun farkında bile değildim. Ama parmaklarım Mia'nın kollarıyla birleşir birleşmez bu titremenin sona erdiğini ve amfiyi kapattığınızda bangır bangır bağırarak müziğin aniden kesilmesi gibi etrafın bir anda sessizleştiğini hissettim. Sonsuza dek bu şekilde kalabilirdim.

Fakat bu alt tarafı bir tokalaşmaydı, daha fazlası değil. Birkaç saniye sonra elimi indirdiğimde deliliğimin birazını Mia'ya da bulaştırmış olmalıydım çünkü bu defa da onun eli titriyor gibi görünüyordu. Ancak hızla oradan ayrıldığım için bundan tam anlamıyla emin olamadım.

Sonrasında Mia'nın soyunma odasının kapısının arkamdan kapandığını duydum. Ben bir nehrin akıntısına kapılmıştım, o ise kıyıda kalmıştı.

BEŞ

Terk edilişimi, Mia'nın ailesini öldüren kazayla kıyaslamamın berbat, hatta duygusuz bir davranış olduğunu biliyordum ama bu elimde değildi. Çünkü benim için bu iki olayın yarattığı etki birebir aynıydı.

İlk birkaç hafta her sabah, olanlara inanamamanın yarattığı sersemlikle uyandım. *Bu gerçek olamaz, değil mi? Ah, lanet olsun, elbette gerçek.* Bunları düşündükten sonra iki büklüm olur ve karnıma bir yumruk yemiş gibi hissederdim. Bütün bu yaşadıklarımın gerçek olduğunu kabullenmem birkaç haftamı aldı. Onun beni terk etmesi, kazadan sonraki durumun aksine –kazadan sonra orada olmak, yardım etmek, yaslanacak bir omuz sağlamak zorundaydım– kendimi yapayalnız hissetmeme neden olmuştu. Artık hayatımda, sorumluluğunu üstlenebileceğim kimse yoktu. Bu yüzden mücadeleyi bıraktım ve her şey bir anda durdu.

Tekrar ailemin yanına taşındım. Rock Evi'ndeki odamda duran birkaç eşyayı alıp oradan ayrıldım. Her şeyi geride bıraktım. Okulu. Grubu. Hayatımı. Bu ani ve sessiz bir ayrılıştı. Çocukluğumda uyuduğum yatağa kıvrıldım. İnsanların, kapımı

yumruklayıp beni neler olduğunu anlatmaya zorlamasından korkuyordum. Ancak ölüm böyle bir şeydir. Haberi çabuk yayılır. İnsanlar benim bir ölüden farksız olduğumu duymuş olmalıydı ki cesedimi görmeye bile gelmemişlerdi. Buna bir tek acımasız Liz dâhil değildi. O her hafta, kendi sevdiği müzik türünde yeni çıkan şarkılarla doldurduğu bir CD'yi bırakmak için evime uğruyor, CD'yi neşeyle, bir önceki hafta bıraktığı hiç dokunulmamış CD'nin üzerine yerleştiriyordu.

Eve dönüşüm, ailemi şaşkına çevirmişti. Ama zaten benim bulaştığım bir işin insanları hayrete düşürmemesi mümkün değildi. Eskiden keresteci olan babam bu sektör öldüğünde bir elektronik fabrikasında çalışmaya başlamıştı. Annemse bir üniversitenin yeme içme bölümünde çalışıyordu. Her ikisinin de ikinci evliliği idi ve çocuk sahibi olmadan sonlanan bir önceki korkunç evlilik deneyimlerinden asla bahsetmezlerdi; ben bile bunu on yaşındayken teyzem ve eniştemden öğrenmiştim. Ben doğduğumda çok da genç değillerdi ve belli ki onlar için tam bir sürprizdim.

Annem hep yaptığım her şeyin –bu dünyaya gelmemden, Mia gibi bir kızı sevmeme, üniversiteye gitmeme, grubumun şöhreti yakalamasına, üniversiteyi bırakmama, grubumdan ayrılmama kadar– tıpkı doğumum gibi onlar için sürpriz olduğunu söylerdi. Eve dönüşümü de sorgusuz sualsiz kabullenmişlerdi. Annem, bir mahkûmmuşum gibi odama küçük tepsiler içerisinde yiyecek ve kahve bırakıyordu.

Mia gibi komaya girmeyi dileyerek çocukluk yatağımdan üç ay boyunca kalkmadım. Komada olmak, içinde bulunduğum durumdan daha kolay olmalıydı. Nihayet yataktan kalkmamı

sağlayan şeyse utançtı. On dokuz yaşındaydım, üniversiteyi bırakmıştım, ailemle yaşıyordum, işsizdim, serseriydim ve çoğu gençten farkım yoktu. Ailem olanlara soğukkanlılıkla yaklaşıyordu ancak kendi içler acısı halim midemi bulandırmaya başlamıştı. Nihayet yeni yılın hemen sonrasında babama çalıştığı fabrikada iş olup olmadığını sordum.

“Bunu istediğinden emin misin?” diye sordu bana. İstedğim şey bu değildi. Ama zaten gerçekte istediğim şeye sahip olmam imkânsızdı. Sadece omuzlarımı silkmekle yetindim. Annemle babamın bu konuda tartıştığını, annemin babama beni bu işten vazgeçirmesi için baskı yaptığını duyuyordum. Alt katta duyabileceğim bir sesle fısıldayarak, “Onun için daha fazlasını istemez misin?” diyordu. “En azından okula geri dönmesini istemez misin?”

“Önemli olan benim ne istediğim değil,” diyordu babam da.

Böylece insan kaynaklarına başvurup benim için bir randevu aldı ve bir hafta sonra fabrikanın veri giriş departmanında çalışmaya başladım. Mesaiye sabah altı buçukta başlıyor, öğleden sonra üç buçukta paydos ediyordum. Penceresiz bir odada, benim için hiçbir anlamı olmayan sayıların girişini yapıyordum.

İşe başlayacağım gün, annem sabah erkenden uyanıp bana bitiremediğim zengin bir kahvaltı ve pek de sert sayılamayacak kahve hazırlamıştı. Üzerinde eski, pembe bir sabahlık, yüzünde endişeli bir ifadeyle tepemde duruyordu. Masadan kalktığımda bana bakarak başını iki yana salladı.

“Ne var?” diye sordum.

“Bir fabrikada işe başladın,” dedi ciddi bir ifadeyle yüzüme bakarak. “*Bu* beni hiç şaşırtmadı. *Bu* tam da benim doğurdu-

ğum çocuktan beklenecek bir davranış.” Ses tonundaki acının muhatabı ben miydim yoksa kendisi mi, bilmiyordum.

Berbat bir işim vardı ama bu umurumda bile değildi. Beynimi kullanmam gerekmiyordu. Eve geliyor, öğleden sonrayı uyuyarak geçiriyor, uyandıktan sonra kitap okuyup gece saat ondan işe gitmek için uyanmam gereken saat olan sabah beşe kadar tekrar uyuyordum. Mesai saatlerim dış dünyayla tamamen uyumsuzdu ama bundan hiçbir şikâyetim yoktu.

Birkaç hafta önce Noel yaklaştığında az da olsa umutlanmıştım. Mia, Juilliard’a giderken eve Noel zamanında dönme niyetindeydi. New York’a aldığı bilet gidiş dönüşü ve dönüş tarihi de 19 Aralık’tı. Bunun aptalca bir düşünce olduğunu bilmeme rağmen onun beni ziyarete geleceğini, bir açıklama yapacağını ya da daha iyisi benden özür dileyeceğini umuyordum. Veya birlikte bütün bu olanların koskocaman, korkunç bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu anlayacaktık. Bana her gün e-posta göndermiş ama hiçbiri ulaşmamıştı ve ona cevap yazmadığım için öfkeden kudurmuş bir halde kapımda belirecekti; tıpkı arkadaşlarına fazla iyi ya da fazla kötü davranmam gibi aptalca şeyler yüzünden öfkелendiği günlerde olduğu gibi.

Ancak aralık ayı, alt kattaki kasvetli ve boğuk Noel ilahilerinin monotonluğu eşliğinde gelip geçti. Yataktan çıkmadım.

Ülkenin doğusundaki üniversitelerden birinde okuyan bir öğrenci ziyaretime geldiğinde şubat ayıydı.

“Adam, Adam, misafirin var,” dedi annem kapımı usulca tıklatarak. Akşam yemeği saatiydi ve bu saatler benim için geceyarısı sayıldığından odamda uyuyordum. Uyku sersemliğiyle Mia’nın geldiğini düşündüm. Hızla yataktan fırladım ama

annemin yüzünde bana hayal kırıklığı yaşatacak bir haber getirdiğinin farkında olduğunu söyleyen acı dolu bir ifade vardı. “Kim geldi!” dedi yapmacık bir neşeyle.

Kim mi? Mia’nın en yakın arkadaşından ağustosta Boston’daki bir okula gitmek üzere evden ayrıldığından beri haber almıyordum. Birden onun bu sessizliğinin, Mia’nınkinden çok da farklı olmayan bir ihanet olduğuna karar verdim. Mia’yla birlikteliğimiz sırasında, Kim’le asla yakın birer dost olmamıştık. En azından kazadan önce. Ancak kazadan sonra nasıl olduysa birbirimize tutunmuştuk. O ana dek Mia ve Kim’in bir bütün olduğunu fark etmemiştim. Birini kaybetmek diğerini de kaybetmek demekti. Zaten aksini düşünmek mümkün müydü?

Ama şimdi Kim buradaydı. Mia onu bir çeşit aracı olarak mı göndermişti? Nemli gecede kendi kendine sarılmış olan Kim’in yüzünde sıkıntılı bir gülümseme vardı. “Selam,” dedi. “Seni bulmak çok zor oldu.”

“Ben hep buradaydım,” dedim üzerimdeki örtüleri tekmeleyerek. Beni iç çamaşırlarımla gören Kim başını çevirdi ve üzerime bir kot pantolon geçirene dek de öyle kaldı. Elimi sigara paketine uzattım. Birkaç hafta önce sigaraya başlamıştım. Fabrikada çalışan herkes sigara içiyordu. İşe ara vermenin tek bahanesi buydu. Kim’in gözleri bir sigara değil de bir tabanca çekmişim gibi şaşkınlıkla büyüdü. Sigarayı yakmadan yerine bıraktım.

“Rock Evi’ne gittim; seni orada bulacağımı düşünüyordum. Liz ve Sarah’yla karşılaştım. Bana akşam yemeği ısmarladılar. Onları görmek güzeldi.” Sustu ve odamı inceledi. Kırışmış battaniyeleri ve kapalı duran perdeleri. “Seni uyandırdım mı?”

“Mesai saatlerim biraz farklı da.”

“Biliyorum. Annen anlattı. *Veri giriş elemanısın*, öyle mi?”
Şaşkınlığını gizlemek için herhangi bir çabada bulunmamıştı.

Onunla gevezelik yapacak ya da söylediklerini alttan alacak havada değildim. “Neden buradasın, Kim?”

Omuzlarını silkti. “Sebebi yok. Okul tatil olunca kasabaya geldim. Hanukkah’da ailemle birlikte büyükanmem ve büyükbabamı ziyaret etmek için Jersey’ye gitmiştik, yani okula başladığımdan beri buraya ilk defa geliyorum ve sana bir merhaba demek istedim.”

Kim huzursuz görünüyordu. Ama aynı zamanda endişeliydi. Bu ifadeyi iyi biliyordum. Bu kez hasta olan kişinin *ben* olduğumu söylüyordu. Uzaklarda bir yerlerde bir siren sesi duydum. Elimde olmadan başımı kaşımaya başladım.

“Onunla görüşüyor musun?” diye sordum.

“Ne?” Yaşadığı şaşkınlıkla sesi incelmışti.

Yüzüne baktım ve sorumu yavaşça tekrarladım. “Mia’yla hâlâ görüşüyor musun?”

“E-evet,” dedi kekeleyerek. “Yani pek de değil aslında. İkimizin de okulu var ve New York ile Boston arası dört saat. Ama evet. Elbette görüşüyoruz.”

Elbette. Hissettiklerime sebep olan şey, işte bu kesinlik belirten kelimeydi. İçimde, etrafa tehlike saçmama neden olabilecek bir şeyler birikiyordu. Yakınlarda bir yerde ağır bir cisim olmadığına memnundum.

“Mia senin burada olduğunu biliyor mu?”

“Hayır. Ben buraya senin dostun olarak geldim.”

“Dostum mu?”

Sesimdeki alaycı tını Kim'in bembeyaz kesilmesine neden oldu ama bu kız her zaman, görüldüğünden daha güçlü olmuştu. Geri adım atmayı ya da oradan ayrılmayı reddetti. “*Evet,*” diye fısıldadı.

“O halde söyle bana *dostum*. *Senin* dostun Mia, en yakın arkadaşın, neden beni terk ettiğini sana anlattı mı? Hem de tek bir kelime bile etmeden. Yoksa bu konu hiç açılmadı mı?”

“Adam, lütfen...” dedi Kim yalvarırcasına.

“Hayır, lütfen, Kim. Lütfen bir açıklama yap çünkü benim bu konuda en ufak bir fikrim yok.”

Kim derin bir nefes alarak duruşunu düzeltti. Arkadaşına duyduğu sadakatin yavaş yavaş etkisini yitirdiğini ve kararlılığın, sırtındaki omurları tek tek dikleştirdiğini açıkça görebiliyordum. “Ben buraya Mia hakkında konuşmak için gelmedim. Niyetim seni görmektir ve ne seninle ne de Mia’yla, ilişkiniz hakkında konuşmanın doğru olacağını düşünmüyorum.”

Bir sosyal hizmetli, tarafsız bir üçüncü kişi sesiyle konuşuyordu ve ben bunun için onu tokatlamak istiyordum. Her şey için. Bunu yapmak yerine sonunda patladım. “O halde buraya ne halt etmeye geldin? Ne işe yarayacaksın? Sen benim için ne ifade ediyorsun? O olmadan kimsin? Hiçbir şey! Hiç kimse!”

Kim geriye doğru tökezledi ama yüzünü kaldırıp baktığında gözlerinde öfke değil şefkat vardı. Bu onu daha da beter boğazlamak istememe neden oldu. “Adam...” diye başladı.

“Defol buradan,” diye bağırdım. “Seni bir daha asla görmek istemiyorum!”

Kim’e bir sözü iki kez söylemeniz gerekmezdi. Tek bir kelime daha etmeden oradan ayrıldı.

O gece uyumak ya da okumak yerine saatlerce odamda volta attım. Bir ileri bir geri yürüyüp ailemin ucuz, tüylü halısında kalıcı izler bırakırken içimde heyecan verici bir şeylerin kıpırtısını hissettim. Bu, bir gece önceden kalan iğrenç bir içki mahmurluğu sırasında bazen kusacağınızı hissetmeniz gibi kıpır kıpır ve zapt edilmesi mümkün olmayan bir şeydi. Serbest kalmak için yalvararak vücudumdan yukarı doğru tırmandığını hissettim ve sonrasında bedenimi öylesine güçlü bir şekilde terk etti ki önce duvarı, yeterince canım yanmayınca da pencereyi yumrukladım. Parmak boğumlarıma saplanan cam parçacıklarının tatmin edici acısının ardından şubat gecesinin buz gibi soğuk rüzgârını hissetmiştim. Yaşadığım şok ruhumun derinliklerinde uyuyan bir şeyleri uyandırmış olmalıydı.

Çünkü o gece, bir yıl sonra ilk defa gitarımı elime aldım. Ve o gece yeniden şarkı sözleri yazmaya başladım.

İki hafta içinde ondan fazla şarkı yazmıştım. Bir ay sonra Shooting Star yeniden bir araya gelip bu şarkıları söylemeye başlamıştı. İki ay sonra müzik sektörünün önde gelen plak şirketlerinden biriyle anlaşma imzalamıştık. Dört ay sonra, dış dünyayla ilişkiimi kestiğim çocukluk odamda yazdığım on beş parçadan oluşan İkincil Zarar'ı kaydetmiştik. Bir yıl sonra İkincil Zarar, *Billboard* Listeleri'ne girmişti ve Shooting Star yerel dergilerin kapaklarında yer alıyordu.

O zamandan beri Kim'e bir özür ya da bir teşekkür borçlu olduğumu düşünüyordum. Veya her ikisini birden. Ancak ben

bunu fark edene dek üzerinden epey zaman geçmişti ve artık bu konuda bir şey yapamayacağımı düşünüyordum. İşin doğrusu ona ne söyleyeceğimi hâlâ bilmiyordum.

ALTI

*Biz birbirimizin pisliği olacaktık
Aramızda böyle bir anlaşma imzalamıştık
Yarattığın kirliliği temizlemek için özel giysiler satın aldım
Gaz maskeleri ve eldivenlerle bizi korumaya çalıştım
Ama şimdi boş bir odada yalnızım
Tertemiz bir geleceğe dönüştü yazgım*

"DARMADUMAN"

İKİNCİL ZARAR, 2. ŞARKI

Caddeye adım attığımda ellerim titriyordu ve sanki iç organlarım bir isyan başlatmıştı. Elimi, cebimdeki ilaç şişesine götürdüm ama içi boştu. *Lanet olsun!* Aldous arabada bana şişedeki son ilacı içirmiş olmalıydı. Otelde başka ilaç var mıydı? Yarınki uçuştan önce yeni ilaç almalıyım. Bu defa elimi telefonuma götürdüm ama sonra onu her şeyden uzaklaşmak gibi aptalca bir çaba sonucu otelde bıraktığımı hatırladım.

Etrafımdan gelip geçen insanlar bakışlarını olması gerekenden daha uzun bir süre üzerimde tutuyordu. Şu an bir de kimliğimin fark edilmesi riskini alamazdım. Böyle bir durumla başa çıkamazdım. Bunu istemiyordum. Bunların *hiçbirini* istemiyordum.

Sadece kurtulmak istiyordum. Varlığımdan kurtulmak. Son günlerde bunu sık sık ister olmuştum. Arzuladığım şey ölmek değildi. Ya da intihar etmek. Bu tür aptalca şeylerin hiçbirini istemiyordum. Daha çok, hiç doğmamış olsam beni bekleyen altmış yedi günle başa çıkmak zorunda kalmayacağımı, güçlükle atlattığım az önceki sohbet sonrası şu an burada olmayacağımı düşünüyordum. *Bu gece buraya gelmek senin hatandı,* diye geçirdim içimden. *Uzak durmalıydım.*

Bir sigara yaktım ve bunun beni otele yürüyebilecek kadar sakinleştireceğini umdum. Gidince Aldous'u arayıp her şeyi yoluna sokacak, belki birkaç saat uyuyup bu iğrenç günü sonsuza dek ardımda bırakacaktım.

“Sigarayı bırakmalısın.”

Sesi irkilmeme neden oldu. Ama aynı zamanda sakinleşmemi de sağlamıştı. Başımı kaldırıp baktım. Mia yüzü kızarmış olsa da tuhaf bir şekilde gülümseyerek bana bakıyordu. Koşarak gelmiş gibi güçlükle nefes alıyordu. Belki o da hayranları tarafından kovalanmıştı. Birinin üzerinde smokin, diğerinin üzerinde inciler olan konserdeki o yaşlı çiftin sendeleyerek Mia'nın peşinden koştuğunu hayal ettim.

Bunu yaptığım için kendimden utanacak zaman bile bulamadım çünkü *Mia yeniden karşımdaydı*, aynı mekân ve anı paylaştığımız, birbirimize rastlamayı tuhaf ya da alışılmadık bir durum değil mutlu bir tesadüf saydığımız o günlerdeki gibi karşımda duruyordu. Bir an için *Casablanca* filminde Bogart'ın söylediği o sözü düşündüm: “Dünyada onca bar varken o benim barıma geldi.” Ama sonra kendime asıl benim *onun* barına gitmiş olduğumu hatırlattım.

Mia, ben eve sokulması gereken ürkek bir kediymişim gibi aramızdaki son birkaç metrelik mesafeyi ağır adımlarla kapattı. Elimdeki sigaraya bakarak, “Ne zamandan beri sigara içiyorsun?” diye sordu. Bu soruyla birlikte ayrı kaldığımız o yıllar sanki tamamen silindi ve Mia beni eleştirme hakkına sahip olmadığını unuttu.

Gerçi şu durumda, bunu sorması normaldi. Geçmişte nikotinden hep son derece kararlı bir şekilde uzak durmuştum. “Biliyorum. Sigara içmek çok basit bir davranış,” diye itiraf ettim.

Mia bakışlarını önce bana sonra tekrar elimdeki sigaraya çevirdi. “Bana da bir tane verir misin?”

“Sen de mi içiyorsun?” Mia altı yaşlarındayken babasını sigara içmekten vazgeçiren bir kızın hikâyesini okumuş, zaman zaman sigara içen annesini bu alışkanlığından caydırmaya çalışmıştı. Kat’i ikna etmesi aylar sürse de bunu başarmıştı. Ailesiyle tanıştığımda Kat sigarayı ağzına bile almıyordu. Mia’nın babası Denny pipo içiyordu ama o da yalnızca gösteriş yapmak içindi.

“*Sen de mi sigaraya başladın?*” diye sordum.

“Hayır,” dedi Mia. “Sadece sarsıcı bir deneyim yaşadım ve sigaranın sinirleri yatıştırdığını duymuştum.”

Konserin yarattığı gerilim bazen beni de boğar ve kendimi huzursuz hissetmeme neden olurdu. “Sahneden indikten sonra bazen ben de aynı şeyi hissederim,” dedim başımı sallayarak.

Paketten bir sigara çıkarıp ona uzattım. Elleri hâlâ titrediği için çakmağımı sigarasının ucuna denk getirmekte zorlandım. Bir an titremesine engel olmak için bileğini tutmayı düşündüm. Ama bunu yapmadım. Çakmağın alevi Mia’nın gözlerinden yansıyıp ucunu yakmayı başarana dek sigarayı kovalamaya devam ettim.

Mia sigaradan bir nefes alıp bıraktı ve hafifçe öksürdü. “Ben konserden bahsetmiyorum, Adam,” dedi sigaradan güçlkle bir nefes daha alarak. “*Senden* bahsediyorum.”

Birden vücuduma tepeden tırnağa küçük iğneler batırılıyormuş gibi hissettim. *Sakin ol*, dedim kendime. *Böyle aniden ortaya çıkman onu huzursuz etmiş olmalı*. Yine de üzerinde bir etki bırakmış olmam gururumu okşamıştı; bu, sadece onu korkutmaya yetecek bir etki olsa bile.

Bir süre hiç konuşmadan sigara içtik. Sonra bir gurultu duydum. Mia dehşetle başını iki yana sallayıp karnına baktı. “Konserlerden önce ne hale geldiğimi hatırlıyor musun?”

Geçmişte sahneye çıkmadan önce hiçbir şey yiyemez ve bunun doğal bir sonucu olarak konser sonrasında kurt gibi aç olurdu. Böyle zamanlarda ya en sevdiğimiz mekânda buluşup Meksika yemeği yer ya da Mia’nın favorisi olan soslu patates kızartması ve pasta yemek üzere otobandaki küçük bir lokantaya giderdik. “En son ne zaman yemek yedin?” diye sordum.

Mia tekrar yüzüme bakıp yarısını içtiği sigarayı söndürdü. Ardından başını iki yana salladı. “Zankel Salonu’nda mı? Günlerdir yemek yemiyorum. Performansım boyunca karnım guruldadı. Balkonda oturan seyircilerin bile bu sesi duyduğundan eminim.”

“Hayır. Biz sadece çellonun sesini duyduk.”

“Bu içimi rahatlattı. Sanırım.”

Kısa bir süre sessiz kaldık. Ardından midesi bir kez daha guruldadı. “En sevdiğin yemek hâlâ patates kızartması ve pasta mı?” diye sordum. Onu Oregon’da en sevdiğimiz yerde çatalını sallayıp o geceki performansını eleştirirken hayal ettim.

“New York’ta pasta sevmem pek mümkün değil. Restoranlardaki pastalar tam bir hayal kırıklığı. Hep konserve meyve kullanıyorlar. Burada böğürtlen de yok. Ülkenin bir kıyısında var olan bir meyve diğer kıyısında nasıl olmaz?”

Peki bir gün var olan bir erkek arkadaş diğer gün nasıl olmaz?
“Hiçbir fikrim yok.”

“Ama patates kızartmaları fena sayılmaz.” Yüzünde umut vadeden yarım bir gülümsemeyle bana baktı.

“Patates kızartmasını severim,” dedim. *Patates kızartmasını severim* mi? Bir televizyon filmindeki zekâ özürlü küçük bir çocuk gibi konuşmuştum.

Mia gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Aç mısın?” diye sordu. Hem de nasıl.

Mia beni Elli Yedinci Caddeden geçirip Dokuzuncu Bulvar’a indirdi. Tıpkı gerçek bir New York’lu gibi kendinden emin ve hızlı adımlarla yürüyordu –bacağındaki aksaklıktan eser kalmamıştı– profesyonel bir tur rehberi edasıyla bana şehrin önemli yerlerini gösteriyordu. Birden onun, yaşamını hâlâ New York’ta mı sürdürdüğünü yoksa sadece turne için mi burada olduğunu bilmediğimi fark ettim.

Bunu ona sorabilirsin, diye geçirdim içimden. *Bu gayet normal bir soru.*

Evet ama o kadar normal ki böyle bir soru sormam tuhaf kaçacak.

Eh, eninde sonunda ona bir şeyler söylemek zorunda kalacaksın.

Ama ben cesaretimi toplayana dek Mia'nın çantasında Beethoven'ın Dokuzuncu Senfonisi çalmaya başladı. Mia, New York hakkında konuşmayı bırakıp cep telefonunu çıkardı ve ekrana bakınca suratını buruşturdu.

“Kötü haber mi?”

Başını iki yana sallayan Mia'nın yüzünde ancak önceden çalışılarak elde edilebilecek kadar acı dolu bir ifade vardı. “Hayır. Ama cevaplamak zorundayım.”

Bu sözlerin ardından telefonun kapağını açtı. “Alo. Biliyorum. Lütfen sakın ol. Biliyorum. Bir dakika bekler misin lütfen?”

Bana doğru döndü. Sesi şimdi bir iş görüşmesi yapıyormuş gibi ifadesizdi. “Bunun son derece kaba bir davranış olduğunun farkındayım ama bana beş dakika müsaade eder misin lütfen?”

Onu anlıyordum. Az önce büyük çaplı bir konser vermişti. İnsanlardan telefon geliyordu. Ama bunu bilmeme ve Mia'nın yüzüne özür dileyen bir ifade yerleştirmiş olmasına rağmen kendimi *rock* yıldızı hazır olana dek otobüsün arkasında beklemesi istenen bir hayran gibi hissediyordum. Her hayranın yaptığı gibi ben de kaderime razı oldum. Söz konusu yıldız Mia'ydı. Elimden başka ne gelirdi ki?

“Teşekkür ederim,” dedi.

Onu rahat bırakmak için birkaç adım önden yürümesine izin verdim ama buna rağmen yaptığı telefon görüşmesini bölük pörçük de olsa duyabiliyordum. *Senin için önemliydi, biliyorum. Bizim için. Kendimi herkese affettireceğim, söz veriyorum.* Telefonda bir kez olsun *benden* söz etmemişi. Hatta beni tamamen unutmuş gibiydi.

Beni unutmuş olması hoş görülebilirdi ama barların önlerinde dolanıp sigara içen insanlarla dolu olan Dokuzuncu Cadde'deki varlığımın, etrafta bir karmaşa yarattığının da farkında değildi. Beni tanıyanlar dönüp bir daha bakıyor, sonra da bir cep telefonu ya da dijital kamera çıkararak fotoğrafımı çekiyordu.

Bu fotoğraflardan birinin Geveze ya da diğer dedikodu gazetelerinde yer alıp almayacağını az da olsa merak ediyordum. Böyle bir fotoğraf, Vanessa LeGrande için rüyaların gerçeğe dönüşmesinden farksızdı. Bryn için ise tam bir kâbustu. Onunla bir kez olsun karşılaşmayıp sadece varlığından haberdar olmasına rağmen Bryn, Mia'yı deli gibi kıskanırdı. Mia'yı yıllardır görmediğimi bildiği halde, "Bir hayaletle rekabet etmek çok zor," diye yakınırdı. Sanki herhangi biri Bryn Shraeder'la rekabet edebilirmiş gibi.

"Adam? Adam Wilde?" Bu ses, dürbünlü kamerasıyla az ötede duran gerçek bir paparaziye aitti. "Selam, Adam. Bir fotoğraf çekebilir miyiz? Sadece bir tane," diye seslendi adam.

Bu bazen işe yarardı. Onlara bir dakikalığına yüzünüzü teslim ederseniz defolup giderlerdi. Ama bunu yapmak çoğunlukla tek bir arı öldürüp koca bir kovanın gazabını üzerinize çekmeye benzerdi.

"Hey, Adam. Bryn nerede?"

Bunun için çok geç kalmış olsam da gözlüklerimi takıp adımlarımı hızlandırdım. Yürümekten vazgeçip taksilerle dolu Dokuzuncu Cadde'ye fırladım. Mia telefonda konuşarak yola devam ediyordu. Eski Mia cep telefonlarından, toplum içinde telefonda çene çalanlardan, başkasıyla telefon görüşmesi yapmak

için yanındaki kişiyi ihmal eden insanlardan nefret ederdi. Eski Mia asla *son derece kaba bir davranış* şeklinde bir terim kullanmazdı.

Bir an gitmesine izin vermeyi düşündüm. Bir taksiye atlayıp, benim artık peşinden gelmediğimi fark edene dek otele ulaşmış olma düşüncesi bana vahşi bir haz yaşatmıştı. Bu defa hayrete düşen kişinin ben değil de o olmasını sağlamak.

Ancak taksiler doluydu ve Mia sanki yaşadığım sıkıntının kokusu bir anda burnuna ulaşmış gibi hızla arkasına dönüp gözleriyle beni aradı ve kameralarını birer bıçak gibi sağa sola sallayan fotoğraf muhabirinin yanına yaklaştığını gördü. Ardından bakışlarını Dokuzuncu Caddedeki araba seline çevirdi. *Yürümeye devam et, yola devam et*, dedim içimden sessizce. *Benimle görülenirsen hayatın darmadağın olur. Yürümeye devam et.*

Ancak Mia bana doğru yürüyüp bileğimi tuttu. Benden otuz santim daha kısa ve yirmi beş kilo kadar daha hafif olmasına rağmen onun kanatları altındayken kendimi hiçbir korumamın yanında hissetmediğim kadar güvende hissettim. Mia diğer elini kaldırıp trafiği durdurarak kalabalık caddeye fırladı. Kızıl Deniz'i ortadan ikiye ayırmışız gibi önümüzde bir yol açıldı. Karşı tarafa geçtiğimizde arabalar yanan yeşil ışığa doğru hareket etti ve tekrar kapanan yol peşime düşen paparaziye caddenin diğer tarafında bıraktı. "Bu saatte taksi bulmak neredeyse imkânsızdır," dedi Mia. "İnsanlar Broadway'deki gösterilerden çıkıyor."

"O adamla aramızda sadece iki dakikalık mesafe var. Taksiye binmeyi başarsam bile bu trafikte yürüyerek peşimden gelir."

"Endişelenme. Şu an gittiğimiz yere gelemiz."

Beni peşinden sürükleyen ve bir savunma oyuncusu gibi koruyan Mia, kalabalığın içinden sıyrılarak bulvardan aşağıya

doğru yürüdü. Eski püskü binalarla dolu, karanlık bir sokağa girdi. Sokağın yarısına kadar ilerlemiştik ki tuğla apartmanların arasında aniden yüksek, demir bir çitle çevrelenmiş, ağaçlarla kaplı bir alan ortaya çıktı. Mia mucizevî bir şekilde çitin ağır asma kilidine uyan bir anahtar çıkardı. Kilit, madeni bir ses eşliğinde açıldı. “İçeri gir,” dedi çalılardan oluşan bir çiti ve hemen arkasındaki çardağı işaret ederek. “Çardağa saklan. Ben de kilidi kapatıp geliyorum.”

Dediğini yaptım ve kısa bir süre sonra o da yanıma geldi. Sadece bir sokak lambasından yayılan loş ışığın aydınlattığı çardak karanlık sayılırdı. Mia parmağını dudaklarına götürüp bana eğilmemi işaret etti.

Caddedeki birinin, “Hangi cehenneme girdi bu adam?” dediğini duydum.

“Şu tarafa gittiğine yemin edebilirim,” dedi bir kadın ağır New York aksanıyla.

“Peki o zaman nerede?”

“Parka bakmaya ne dersin?” dedi kadın.

Bahçe kapısından çıkan metalik ses yankılandı. “Kapı kilitli,” dedi adam. Karanlıkta Mia’nın sırtıttığını görebiliyordum.

“Belki de çitin üzerinden atlamıştır.”

“Bu çitin yüksekliği en az üç metre,” dedi adam. “Böyle bir yerden kolayca atlayamazsın.”

“Süper güçlere mi sahip dersin?” dedi kadın. “İçeri girip onu arayabilirsin.”

“Üzerimdeki *Armani* pantolonu çite takıp yırtayım, öyle mi? Her şeyin bir sınırı var. Üstelik içeride kimse yok gibi

görünüyor. Bir taksiye atlamış olmalı. Biz de öyle yapmalıyız. Justin Timberlake'in Breslin'de olduğuna dair bir mesaj aldım.”

Ayak seslerinin uzaklaştığını duydum ama her ihtimale karşı bir süre daha sessiz kaldım. Sessizliği Mia bozdu.

“Süper güçlere mi sahip dersin?” dedi az önce konuşan kadının kusursuz bir taklidini yaparak. Ardından gülmeye başladı.

“*Armani* pantolonumu yırtacak değilim,” diye karşılık verdim. “Her şeyin bir sınırı var.”

Mia daha çok gülmeye başladı. İçimdeki gerginlik, etkisini yitirmeye başladı. Hatta neredeyse gülümseyecektim.

Mia gülmeyi bırakıp ayağa kalktı ve arkasındaki tozları silkeledikten sonra çardaktaki banka oturdu. Ben de aynısını yaptım. “Böyle şeylere alışık olmalısın.”

Omuzlarımı silktim. “En kötüsü New York ve Los Angeles. Bir de Londra. Ama artık her yerdeler. Hayranlarım bile dedikodu gazetelerine fotoğraflarımı satıyor.”

“Herkes bu işin içinde, ha?” dedi Mia. İşte şimdi süslü kelimelerle konuşan ve Madonna gibi Avrupalı aksanı kullanan bir çellist gibi değil de tanıdığım Mia gibi konuşmuştu.

“Bu işten herkes faydalanmak istiyor,” dedim. “Zamanla buna alışıyorsun.”

“Görünüşe bakılırsa sen pek çok şeye alışmışsın,” dedi Mia.

Başımı salladım. Gözlerim karanlığa alışmıştı, böylece tuğla döşeli patikalar ve yuvarlak çiçek tarhlarıyla bölünmüş geniş bir yeşil alandan oluşan bahçenin epeyce büyük olduğunu fark ettim. Gökyüzünde zaman zaman ufak bir ışık yanıp sönüyordu. “Bunlar ateş böcekleri mi?” diye sordum.

“Evet.”

“Şehrin ortasında ateş böcekleri mi var?”

“Evet. Bir zamanlar bu beni de hayrete düşürürdü. Ama bu küçük adamlar etrafta bir yeşillik olduğunda hemen oraya gelip aydınlatıyorlar. Buraya yılın sadece birkaç haftası uğruyorlar. Diğer zamanlarda nerede olduklarını merak ediyorum doğrusu.”

Bu sözleri bir süre düşündüm. “Belki hep buradadırlar ama aydınlatmaya değer bir şey bulamıyorlardır.”

“Belki de. Mevsimsel depresyonun böcek versiyonu. İç karartıcı bir kış mevsiminin neye benzediğini öğrenmek isteyenler mutlaka Oregon’da yaşamayı denemeli.”

“Parkın anahtarını nereden buldun?” diye sordum. “Bu civarda mı yaşıyorsun?”

Mia başını önce iki yana, sonra yukarı aşağı salladı. “Bir yerin anahtarına sahip olmak için orada yaşamak gerektiği doğru ama ben burada yaşamıyorum. Anahtar Ernesto Castorel’e aitti. Daha doğrusu eskiden ona aitti. Filarmoni Orkestrası’nda konuk orkestra şefi olarak görev yaparken buralarda kalıyordu ve anahtarı da kiraladığı bu yer sayesinde edinmişti. O zamanlar hayatım boyunca hep karşılaştığım, oda arkadaşı sorunuyla boğuşuyordum, bu yüzden sık sık burada kalıyordum. Bu anahtarı da o gittikten sonra ‘yanlışlıkla’ elde ettim.”

Kendimi neden beklenmedik bir anda bir yumruk yemiş gibi hissettiğimi bilmiyordum. *Mi’ddan sonra sayısız kızla beraber oldun*, dedim mantıklı olmaya çalışarak. *Kendini bekarlığa mahkûm etmiş falan değilsin. Onun böyle yaptığını mı sanıyorsun?*

“Onu hiç orkestra yönetirken izledin mi?” diye sordu Mia. “Bana hep seni hatırlatmıştır.”

Sen gittikten sonra, bu gece dışında pek fazla klasik müzik dinlediğimi söyleyemem. “Kimden söz ettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Castorel’i tanımıyor musun? Ah, o inanılmazdır. Buraya Venezuella’nın varoşlarından geldi ve şu sokak çocuklarına müzik enstrümanları çalmayı öğreten program sayesinde on altı yaşında orkestra şefi oldu. Yirmi dört yaşındayken Prag Filarmoni Orkestrası’nın şefiydi ve şimdi bir yandan Şikago Senfoni Orkestrası’nda sanat yönetmeni olarak görev yapıyor bir yandan da onu müzikle tanıştıran programın bir benzerini yürütüyor. Âdeta hava yerine müzik soluyor. Tıpkı senin gibi.”

Benim müzik soluduğumu da kim söyledi? Nefes bile alıyor muyum acaba? “Vay canına,” dedim hissetmeye hakkım olmayan kıskançlık duygusunu bastırmaya çalışarak.

Mia birden başını kaldırıp utangaç bir ifadeyle bana baktı. “Özür dilerim. Bazen dünyanın sadece klasik müzik etrafında dönmediğini unutuyorum. Castorel, bizim camiamızda oldukça ünlüdür.”

Evet, benim kız arkadaşım da dünyanın geri kalan kısmında ünlüdür, diye geçirdim içimden. Peki Mia, Bryn’le aramızdaki ilişkiyi biliyor muydu? Bir devekuşu gibi başı toprağa gömülü bir halde yaşamıyorsa ilişkimizi duymamış olması imkânsızdı. Ya da benim hakkımda çıkan haberlerden özellikle uzak durmuyorsa. Veya dedikodu gazetelerine el sürmeyen bir çellist değilse. “*Havalı* birine benziyor,” dedim.

Mia sesimdeki alaycı tınıyı hemen fark etti. “Senin kadar ünlü değil tabii,” dedi. Az önceki konuşkanlığını yitirmiş, ne söyleyeceğini bilemez bir hale gelmişti.

Ona cevap vermedim. Kısa bir süre, caddede akan trafiğin sesinden başka bir ses duyulmadı. Ardından Mia'nın guruldayan karnı bize bu bahçede gereğinden fazla oyalandığımızı ve esas istikametimizin farklı bir yer olduğunu hatırlattı.

YEDİ

Bryn'le tanışmamız tuhaf bir şekilde Mia sayesinde oldu. Kısmen Mia sayesinde, demek daha doğru olur aslında. Bizi tanıştıran kişi şarkı sözü yazarı Brooke Vega'ydı. Mia'nın kaza geçirdiği gün Shooting Star, Brooke'un eski grubu Bikini'nin ön grubu olarak sahne alacaktı. Yoğun bakım ünitesine alınan Mia'yla görüşmeme izin verilmeyince Brooke personelin dikkatini dağıtmak üzere hastaneye gelmiş ama bunu başaramamıştı. Bu onu son görüşüm olmuştu, ta ki İkincil Zarar'ın çifte platin aldığı o baş döndürücü döneme dek.

O günlerde Shooting Star, MTV Film Ödülleri için Los Angeles'taydı. Önceden kaydedilmiş ama o ana dek piyasaya sürülmemiş şarkılarımızdan biri olan *Selam, Katil* isimli filmin müziklerinden biri olarak kullanılmıştı ve En İyi Şarkı ödülüne aday gösterilmişti.

Ödülü alamamıştık.

Önemli değildi. MTV Ödülleri, katıldığımız bir dizi ödül töreninin sonuncusuydu ve zaten önceki törenlerde istemediğimiz kadar çok ödül almıştık. Ondan sadece birkaç ay önce 'Diriltme'

isimli şarkımızla En İyi Yeni Şarkıcı ve Yılın Şarkısı dallarında ödüle layık görülmüştük.

Bu çok tuhaftı. Grammy ve Video Müzik Ödülleri'nde platin plak kazanmanın hayatınızı değiştireceğini düşünürsünüz, oysa ben, ödüllerimiz biriktikçe karşılaştığım manzaranın tüylerimi diken diken ettiğini hissediyordum. Etrafımız kızlar, uyuşturucular, yalakalar ve bitmek bilmeyen bir heyecanla sarmalanmıştı. Hiç tanımadığım insanlar –hayranlarımdan değil, sektör çalışanları– eski dostlarıymış gibi üzerime atlıyor, her iki yanağımı birden öpüyor, bana “bebeğim” diye hitap ediyor, elime kartvizitler tutuşturuyor ve kulağıma fısıldayarak oyunculuktan, Japon birası için çekilecek reklamlardan ya da karşılığında bir milyon dolar alacağım bir günlük çekimlerden bahsediyorlardı.

Bütün bunlarla başa çıkamadığım için MTV Film Ödülleri'nin bizimle ilgili kısmı biter bitmez kendimi Gibson Arena'sının sigara içilen kısmına attım. Tam oradan sıvışmayı planlarken Brooke Vega'nın bana doğru yürüdüğünü fark ettim. Hemen arkasında uzun siyah saçları ve kocaman yeşil gözleriyle bana az da olsa tanıdık gelen hoş bir kız vardı.

“Bu, Adam Wilde'ın ta kendisi,” dedi Brooke beni bir derviş gibi kucaklayarak. Yakın zamanda solo çalışmalara başlamıştı ve çıkış albümü olan *Öp Bunu*'yla o da ödüle doymuyordu. Bu yüzden ödül törenlerinde sık sık karşılaşır olmuştuk. “Adam, bu Bryn Shraeder ama sen onu büyük ihtimalle En İyi Öpücük Ödülü'ne aday gösterilen o çekici kadın olarak tanıyorsun. *Kızlar Nasıl Kötü Yola Düşer*'deki o nefis öpücüğünü gördün mü?”

Başımı iki yana salladım. “Ne yazık ki hayır.”

“Ödülü, bir vampir ile kurt adamın öpüşmesi aldı. Lezbiyenlik artık insanları geçmişte olduğu kadar etkilemiyor,” dedi Bryn ifadesiz bir sesle.

“Haksızlığa uğradınız!” dedi Brooke araya girerek. “Her ikiniz de. Yazık oldu doğrusu. Ama şimdi sizi yaralarınızı sarmak ya da birbirinizi yakından tanımak üzere yalnız bırakmak zorundayım. İçeride olmam gerekiyor. Umarım tekrar görüşürüz, Adam. Los Angeles’a daha sık uğramalısın. Biraz hareket sana iyi gelecektir.”

Brooke bu sözlerin ardından Bryn’e göz kırpıp oradan uzaklaştı.

Kısa bir süre sessiz kaldık. Bryn’e bir sigara uzattım. Başını iki yana sallayıp insanı tedirgin edecek kadar yeşil olan gözleriyle bana baktı. “Merak ettiysen söyleyeyim, bu önceden planlanmış bir karşılaşmaydı.”

“Evet, biraz merak ediyordum.”

Hiç de utanmış gibi görünmeyen Bryn omuz silkti. “Brooke’a seni çok çekici bulduğumu söyledim ve o da bu işle ilgilenmeye karar verdi. Bu açıdan birbirimize çok benziyoruz.”

“Anlıyorum.”

“Bu seni rahatsız etti mi?”

“Neden etsin ki?”

“Buradaki pek çok erkek bu tür şeylerden rahatsızlık duyar. Sanatçılar çoğunlukla ya fazla güvensiz ya da eşcinsel oluyorlar.”

“Ben buradaki erkeklerden değilim.”

Bryn bu sözler üzerine gülümsedi. Ardından bakışlarını üzerimdeki cekete çevirdi.

“Buradan kaçmayı mı düşünüyorsun?”

“Sence bunu yaparsam köpeklerini üzerime sallarlarmı?”

“Olabilir ama burası Los Angeles, yani üzerine salacakları köpekler ancak şu marka çantaların içine tıklmış mini minnacık *Chihuahua*’lardan olur. Onların da ne zararı dokunur ki? Sana eşlik etmemi ister misin?”

“Bunu yapar mısın gerçekten? Burada kalıp en iyi öpücük ödülünü kaybetmiş olmanın yasını tutman gerekmiyor mu?”

Yaptığım şakayı anlamış ve bu işte sonuna kadar yanımdaymış gibi doğrudan gözlerimin içine baktı. Bu hareketi çok hoşuma gitmişti. “Öpücüklerimin mutluluğunu ya da acısını gözlerden uzak yaşamayı tercih ederim.”

Grup üyelerini bekleyen limuzine atlayıp otele geri dönmek dışında bir planım yoktu, bu yüzden bunu yapmak yerine Bryn’le gitmeyi tercih ettim. Şoförünü gönderen Bryn, devasa boyutlardaki spor cipinin anahtarlarını kaptı ve Universal City’den yokuş aşağı sahile indik.

Pasifik Sahil Yolu’nu takip ederek şehrin kuzeyindeki Point Dume isimli plaja geldik. Yolda durup bir şişe şarap ve biraz suşi satın aldık. Plaja ulaştığımızda kapkara denizin üzerini bir sis bulutu kaplamıştı.

“Haziran ayının kasveti,” dedi üzerinde sadece yeşil ve siyah renklerde, omuzları açık, mini bir elbise olan Bryn titreyerek. “Beni hep üşütmüştür.”

“Yanında bir kazak falan yok mu?” diye sordum.

“Kıyafetime uymaz diye giymedim.”

“Bunu al.” Ona ceketimi uzattım.

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. “Karşımda tam bir centilmen duruyor.”

Plajda oturup şarabı paylaştık. Bana son çektiği filminden bahsetti ve bir sonraki ay, yeni bir film çekmek üzere şehirden ayrılacağını söyledi. Ayrıca yeni kuracağı şirket tarafından çekilecek bir film için senaryo seçmeye çalışıyordu.

“Demek tembel bir insansın öyle mi?” diye sordum.

Güldü. “Arizona’nın en berbat kasabalarından birinde büyüdüm. Annem bana hep çok güzel olduğumu ve ileride mutlaka manken ya da oyuncu olmam gerektiğini söylerdi. Cildim bozulmasın diye güneşte oynamama bile izin vermezdi, hem de Arizona gibi bir yerde! Sahip olduğum tek şey güzel bir yüzdü sanki.” Dönüp bana baktığında, gerçekten çok güzel olan yüzünün bir parçası olan gözlerinde zekâ pırıltıları gördüm. “Benim için hava hoştu çünkü yüzüm, oradan kaçış biletiydi. Ama şimdi Hollywood’da da aynı şeyi yaşıyorum. Herkes beni şu güzel yüzlü, saf kızlardan biri zannediyor. Oysa ben bu kadarla sınırlı olmadığımı biliyorum. Bir beynim olduğunu ispatlamak, tabiri caizse güneşte oynayabilmek için sesimi duyuracak bir projeye imza atmam gerektiğini biliyorum. Hem oyuncu hem de yapımcı olduğum takdirde bu hedefe daha çok yaklaşacağımı hissediyorum. Aslında bütün bunlar kontrolle ilgili. Sanırım ben her şeyi kontrol altında tutmak istiyorum.”

“Evet ama ne kadar çabalarsan çabala bazı şeyleri kontrol altında tutabilmen imkânsızdır.”

Bakışlarını karanlık ufka çeviren Bryn ayak parmaklarını serin kumlara gömdü. “Biliyorum,” dedi sessizce. Ardından bana döndü. “Kız arkadaşın için gerçekten üzgünüm. İsmi Mia’ydı değil mi?”

İçtiğim şarap boğazıma takıldı. O an bu ismi duymayı beklemiyordum.

“Özür dilerim. Brooke’a seni sorduğumda bana tanışmanızdan bahsetti. Dedikodu falan yapmıyordu. O da hastanede olduğu için olanları öğrenmişti.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sadece başımı sallamakla yetindim.

“Ben yedi yaşındayken babam bizi terk etti. Bu hayatımın en kötü olayıydı,” dedi Bryn sözlerine devam ederek. “Bu yüzden öyle birini kaybetmenin neler hissettirdiğini hayal bile edemiyorum.”

Bir kez daha başımı sallayıp şaraptan bir yudum aldım. “Baban için üzüldüm,” dedim güçlkle de olsa.

Bryn bana hafifçe başını sallayarak karşılık verdi. “Ama en azından hepsi birlikte ölmüş. Yani bir bakıma bu Tanrı’nın bir lütfu sayılır. Ailemin geri kalan üyeleri ölmüş olsa ben de asla uyanmak istemezdim.”

Bu defa içtiğim şarabı ağızımdan ve burnumdan püskürterek dışarı taşırdım. Nefesimi düzene sokup tekrar konuşacak gücü bulabilmem biraz zaman aldı. Bunu başardığımda Bryn’e, Mia’nın ölmediğini söyledim. Kazadan sağ kurtulmuş ve tamamen iyileşmişti.

Bryn bu kez kelimenin tam anlamıyla dehşete kapılmış gibi görünüyordu. Bu dehşet öylesine büyüktü ki kendime değil de ona üzüldüğümü hissettim. “Tanrım, Adam. Ne kadar utandığımı bilemezsin. Ben onun öldüğünü düşünmüştüm. Brooke o günden sonra Mia’yla ilgili tek bir kelime bile duymadığını söyleyince bu sonuca vardım. Yani Shooting Star bir anda kay-

boluyor ve ardından sözleri, acı, öfke ve terk edilmeyeyle dolu İkincil Zarar geliyor...”

“Haklısın,” dedim.

Bryn, ay ışığını yansıtan yeşil gözleriyle yüzüme baktı. Benim tek bir kelime bile söylememe ihtiyaç duymadan neler olup bittiğini anlamıştı. Bu konuda açıklama yapmak zorunda kalmamak benim için büyük bir rahatlamaydı. “Ah, Adam. Onu böyle kaybetmek çok daha kötü değil mi?”

Bryn, bundan bitmek bilmeyen bir utanç duysam da, zaman zaman hissettiğim bu duyguyu dile getirdiğinde ona az da olsa âşık olmuştum. Ve bu kadarının yeterli olacağını düşünmüştüm. Beni anladığını gösteren bu imalı sözlerin ve bu ilk yürek kıpırtılarının, bir zamanlar Mia için hissettiğim kadar yoğun duygulara dönüşeceğini sanıyordum.

O gece Bryn’in evinde kaldım. O ilkbaharı önce Vancouver, sonra Şikago ve Budapeşte’deki setlerini ziyaret ederek geçirdim. Oregon’dan, kalın bir akvaryum camı gibi beni grubun diğer üyelerinden ayıran o huzursuzluktan uzak durmak için her yolu denedim. Bryn o yaz Los Angeles’a döndüğünde Hollywood Hills’deki evine taşınmamı teklif etti. “Evin arka tarafında hiç kullanmadığım bir misafir odası var. Orayı stüdyo haline dönüştürebiliriz.”

O zamanlar Oregon’dan, grubun diğer üyelerinden ve bütün o yaşanmışlıklardan uzaklaşıp pencere ve ışıkla dolu bir evde Bryn’le yepyeni bir hayata başlamak, harika bir fikirmiş gibi görünüyordu.

İşte bizi ünlü bir çift haline dönüştüren olaylar zinciri bu şekilde gelişti. Artık Starbucks'tan kahve almak ya da Runyon Kanyonunda dolaşmak gibi sıradan şeyler yaparken bile fotoğraflarımız çekiliyordu.

Mutlu olmalıydım. Tanrı'ya şükretmeliydim. Ancak sorun, sahip olduğum ünü kendime değil de bu iki kadına borçluymuşum gibi hissetmekten kurtulamıyor olmamdı. İkincil Zarardaki şarkıların sözlerini Mia sayesinde yazmıştım ve çıkışı bu albümle yapmıştım. Herkes tarafından tanınan biri olmamı ise Bryn'e borçluydum. Kısacası yaptığım müzikle değil, beraber olduğum kızla ünlenmişim. Ve o, harika bir kızdı. Erkekler onunla beraber olmaya can atıyordu. Elllerine onu hamile bırakma fırsatı geçse bundan gurur duyarlardı.

Oysa bizim ilişkimizin başında, "sana bir türlü doyamıyorum" kısmında bile Bryn'le aramızda görünmez bir duvar vardı. Önce bu duvarı yıkmak istedim ama üzerinde birkaç çatlak açmak bile büyük bir çaba gerektiriyordu. Sonunda denemekten yoruldum ve mantıklı bir açıklama geliştirdim. *Olgunluk dönemi ilişkileri böyledir. Gençlikte birkaç yara aldıktan sonra, aşk bu hale gelir.*

Belki de Bryn'le sahip olduklarımızın tadını çıkaramamamın sebebi buydu. Gecenin bir yarısı uyku tutmadığında dışarı çıkıp havuzun firtresinden akan suyu dinleyerek onun beni deli eden davranışlarını kafama takmamın sebebi buydu. Bunu yaparken bile aslında önemsiz şeyleri dert ettiğimi biliyordum; telefonunu yastığının yanına koyup uyuması, gün içinde saatlerce spor yapması, yediği her şeyi listelemesi, önceden belirlenmiş bir programı değiştirmeyi reddetmesi. Bu kötü özelliklerini telafi edecek kadar

iyi huyları olduğunu da bilincindeydim. Bir petrol kralı kadar eli açık ve bir *pitbull* kadar sadık bir kadındı.

Benimle yaşamının kolay olmadığını biliyordum. Bryn içine kapanık, az konuşan ve soğuk bir adam olduğumu söylüyordu. Ruh haline göre bazen beni onun kariyerini kıskanmakla, onunla öylesine beraber olmakla ve onu aldatmakla suçluyordu. Oysa bu doğru değildi. Onunla beraber olmaya başladıktan sonra hiçbir kadın hayranıma elimi bile sürmemiştim; bunu yapmak içimden gelmemişti.

Ona hep aramızdaki sorunun, çoğu zaman aynı yerde bulunamamaktan kaynaklandığını söylüyordum. Ben kayıt için stüdyoda ya da turnede olmasam bile Bryn ya dışarıda ya da bitmek bilmeyen basın toplantılarından birinde oluyordu. Ona söylemediğim şeyse, daha sık görüşmemizi hayal bile edemiyor olmamdı. Çünkü aynı odada olduğumuzda da her şeyin mükemmel gittiği söylenemezdi.

Bryn kimi zaman iki kadeh şarabın ardından aramızdaki asıl sorunun Mia olduğunu iddia ederdi. “Neden hayaletine geri dönmüyorsun?” derdi. “Onunla rekabet etmekten bıktım usandım.”

“Seninle kimse rekabet edemez,” derdim ben de alnından öperek. Ve bu yalan değildi. Kimse Bryn’le rekabet *edemezdi*. Ona sorunun Mia ya da başka bir kızıdan kaynaklanmadığını söyledim. Bryn’le ikimiz bir baloncuğun, bir düdüklü tencerenin içinde, bir spot ışığının altında yaşıyorduk. Böyle bir durumda hangi çift olsa zorluk yaşardı.

Ama sanırım ikimiz de bu konuda yalan söylediğimi biliyorduk. Gerçek şu ki, Mia’nın hayaletinden kurtulabilmemiz

mümkün değildi. Bryn'le beraberliğimizi bile ona borçluyduk. Yolunu şaşıran kader, Mia'yı geçmişimizin bir parçası yapmıştı ve biz, ondan kalan küçük birer kırıntıydık sadece.

SEKİZ

Giysiler sonsuza dek toplandı

O tepede ettim vedamı

Ev boşaldı, mobilyalar satıldı

Ardında bıraktığın koku çürümeye başladı

Neden aradığımı bilmiyorum, nasıl olsa telefonu kimse açmıyor

Neden şarkı söylediğimi bilmiyorum, nasıl olsa beni kimse dinlemiyor

“VEDA”

İKİNCİL ZARAR, 10. ŞARKI

Ömrünü arabaların peşinden koşarak geçiren ve nihayet birini yakaladığında onunla ne yapacağını bilemeyen köpeğin hikâyesini duymuş muydunuz?

İşte o köpek bendim.

Çünkü üç yıldan uzun bir süredir hayalini kurduğum gibi Mia Hall’la baş başaydım ve *Ee, şimdi ne olacak?* diye düşünüyordum.

Şhrin batı yakasındaki bir lokantadaydık. Belli ki Mia buranın müdavimiydi. “Lokantanın otoparkı var,” dedi oraya vardığımızda.

O an sadece, “Tamam,” diyebildim.

“Daha önce hiç otoparkı olan bir Manhattan restoranına rastlamamıştım. Buraya ilk gelişimin sebebi de buydu zaten. İlerleyen zamanlarda lezzet konusunda çoğunlukla birer uzman sayılan taksicilerin de burada yediklerini fark ettim. Ama bu şehirde ücretsiz park yeri, ucuz ve lezzetli yiyecekten çok daha değerli olduğu için taksicilerin burada yemeyi tercih etmelerinin asıl sebebinin *otopark* olup olmadığından emin değildim.”

Mia boş konuşmaya başlamıştı. İçimden, *Gördüğüm kadarıyla ikimizin de arabası yok ve biz bir otopark hakkında mı konuşuyoruz gerçekten?* diye geçirdim. Onun hakkında en basit bir detayı bile bilmediğimi fark etmek beni bir kez daha derinden sarsmıştı.

Kapıda duran garson bizi içerideki bölmelerden birine götürünce Mia aniden suratını astı. “Seni buraya getirmekle hata ettim. Büyük ihtimalle artık bu tür yerlere gitmiyorsundur.”

Aslında haklıydı ama bunun sebebi loş, pahalı ve elit yerlerden hoşlanmam değildi ama hep o tür mekânlara götürülüyordum ve sadece öyle yerlerde yalnız kalabiliyordum. Ancak bu lokanta, beni tanımaları mümkün olmayan saçları ağarmış, yaşlı New York’lular ve taksi şoförleriyle doluydu. “Hayır, bence burası güzel,” dedim.

Yere göğe sığdırılamayan meşhur otoparka bakan pencerenin önündeki bölmelerden birine yerleştik. Aradan iki saniye bile geçmeden kısa boylu, tıknaz, kıllı bir garson tepemizde dikildi. “Maestro³,” dedi Mia’ya. “Sizi uzun zamandır görmüyorum.”

“Selam, Stavros.”

3 (İsp.): Orkestra şefi. (ed.n.)

Stavros menüleri önümüze bırakıp bana döndü. Gür kaşlarından birini yukarı kaldırmıştı. “Nihayet erkek arkadaşını bizimle tanıştırmaya getirmişsin!”

Mia kıpkırmızı oldu. Kız arkadaşım sanılmaktan utanç duymasında rencide edici bir taraf olsa da onun kızardığını görmek beni biraz olsun rahatlatmıştı. Karşımda duran bu huzursuz kız, geçmişte tanıdığım o kıza daha çok benziyordu; cep telefonuyla asla fısıldayarak konuşmayacak kıza.

“Kendisi benim eski bir arkadaşım,” dedi Mia.

Eski bir arkadaş mı? Bu bir aşığılama mı yoksa bir övgü müydü?

“Eski bir arkadaş, ha? Senin gibi hoş ve yetenekli bir kız buraya ilk kez yanında bir erkekle geliyor. Euphemia!” diye bağırdı. “Buraya gel. Maestronun yanında birisi var!”

Mia’nın yüzü resmen mosmor olmuştu. Başını kaldırıp bana, “Stavros’un karısı,” diye fısıldadı.

Mutfaktan Stavros’un dişi versiyonu fırladı. Kare şeklinde bir vücudu olan kısa boylu kadının yüzündeki abartılı makyajın bir kısmı kat kat olmuş gerdanına akmıştı. Ellerini beyaz renkli, yağlı önlüğüne sildi ve altın dişlerinden birini gözler önüne sererek gülümsedi. “Biliyordum!” diye haykırdı. “Bizden gizlediğin bir erkek arkadaşın olduğunu biliyordum. Senin gibi hoş bir kızın elbette erkek arkadaşı olacak. Şimdi neden Georgie’me çıkmak istemediğini anladım.”

Mia dudaklarını birbirine bastırdı ve tek kaşını kaldırıp bana baktı. Ardından suçunu kabullenmiş gibi Euphemia’ya gülümsedi. *Yakalandım.*

“Hadi, artık onları rahat bırak,” dedi Stavros araya girerek. Poposuna bir şaplak atarak Euphemia’nın önüne geçti. “Her zamankinden mi olsun, maestro?”

Mia başını salladı.

“Peki erkek arkadaşın ne yer?”

Mia gözle görülür bir biçimde irkildi ve masadaki sessizlik, üniversite radyolarının bir kısmında hâlâ olan kesintiler gibi uzadıkça uzadı. “Hamburger, patates kızartması ve bira lütfen,” diyebildim sonunda.

“Harika,” dedi Stavros ona az önce kanserin çaresini söylemişim gibi ellerini çırparak. “Cheeseburger Deluxe. Yanında da da soğan halkası. Erkek arkadaşın çok zayıf. Tıpkı senin gibi.”

“Biraz kilo almazsan sağlıklı çocuklar doğuramazsın,” diye ekledi Euphemia.

Mia kendi vücudunun içerisinde yok olmak istercesine başını ellerinin arasına aldı. Karı koca yanımızdan ayrıldığında bakışlarını kaldırdı. “Tanrım, çok garip bir durumdu. Belli ki seni tanımıyorlar.”

“Ama *seni* tanıyorlar. Oysa hiç de klasik müzik tutkunu bir çifte benzemiyorlar.” Bu sözlerin ardından bakışlarımı üzerimdeki kot pantolona, siyah tişörtlü ve yıpranmış spor ayakkabılara çevirdim. Bir zamanlar ben de klasik müzik tutkunu olduğuma göre bunu dış görünüşe bakarak anlayabilmek mümkün değildi.

Mia güldü. “Ah, aslında klasik müzikle ilgilenmiyorlar. Euphemia beni metroda çello çaldığım dönemden tanıyor.”

“Sokak çalgıcılığı mı yaptın yani? O kadar zor günler mi geçirdin?” Birden dudaklarımdan çıkan bu sözlerin ne anlama geldiğini fark ettim ve zamanı geri alabilmeyi istedim. Mia’nın

yaşadıklarından sonra ona zor günler geçirip geçirmediğini soramazdım; özellikle de maddi anlamda sıkıntı yaşamadığını bildiğim için. Denny öğretmen sendikasının sağladığı hayat sigortasına ek olarak kendisi de bir hayat sigortası poliçesi satın almış ve bu ikinci sigorta şirketi Mia'ya yüklü bir ödeme yapmıştı. İlk başta bu poliçeden kimsenin haberi yoktu. Kazadan sonra kasabadaki birkaç müzisyenin Mia yararına bir dizi konser vererek Juilliard'a devam etmesi için gerekli fona beş bin dolara yakın katkı sağlamasının sebeplerinden biri de buydu. Bu fona yardım yağması Mia'nın büyükanne ve büyükbabasını –beni de öyle– oldukça duygulandırmıştı ama Mia öfkeliydi. Yapılan bağışı kanlı para olarak nitelendirip kabul etmemiş ve insanların cömertliğini kabul etmenin, toplumun kendini daha huzurlu hissetmesini sağlayan cömertçe bir davranış olduğunu ileri süren büyükbabasına dudak büküp başkalarının huzurunu sağlamanın onun görevi olmadığını söylemişti.

Ancak Mia bana sadece gülümsemekle yetindi. “Bunu sırf eğlence olsun diye yaptım ve hiç beklemediğim kadar para kazandım. Buraya geldiğimde Euphemia benim Columbus metro istasyonunda çello çaldığımı hatırladı. Bana gururla, kutuma bir dolar attığını söyledi.”

Tam o sırada Mia'nın telefonu çaldı. İkimiz de telefonda yayılan tiz sesli melodiyi dinlemek üzere sustuk. Beethoven ara vermeden çalmaya devam ediyordu.

“Cevaplamayacak mısın?” diye sordum.

Mia suçlu görünerek başını iki yana salladı. Telefonun zili sustu ama neredeyse aynı anda tekrar çalmaya başladı.

“Bu gece çok popülersin.”

“Başımın dertte olduğunu söylemek daha doğru olur. Konserden sonra bir akşam yemeğine katılacaktım. Önemli insanların, temsilcilerin ve bağışçıların katıldığı türde bir akşam yemeği. Arayanın, bana kızmak isteyen Juilliard’daki bir profesör ya da Genç Sanatçı Konserleri’ndeki bir görevli olduğundan eminim.”

“Belki Ernesto’dur?” dedim elimden geldiğince sakın konuşmaya çalışarak.

Stavros ve Euphemia, Mia’nın Yunan lokantalarına götürmediği, şık giyimli bir erkek arkadaşına sahip olduğuna dair gerçekten de bir ipucu elde etmiş olabiliyorlardı. Sadece o erkek arkadaş ben değildim.

Mia bir kez daha huzursuz görünüyordu. “Olabilir.”

“Konuşman gereken insanlar ya da bilirsin işte, halletmen gereken işler varsa seni alıkoymak istemem.”

“Hayır. Ben en iyisi şu telefonu kapatayım.” Çantasına uzanıp telefonunu kapattı.

Mia’ya buzlu kahve, bana bir *Budweiser* getiren Stavros, ardında yeniden rahatsız edici bir sessizlik bırakarak yanımızdan ayrıldı.

“Demek öyle,” dedim

“Demek öyle,” diye tekrarladı Mia da.

“Demek burada her zaman yediğin bir şeyler var. Sık sık geliyor musun?”

“Buraya ıspanaklı börek yemek ve çene çalmak için gelirim. Kampüse yakın olduğundan eskiden çok sık uğrardım.”

Eskiden mi? O gece belki yirminci kez matematik bilgime başvurmak zorunda kalmıştım. Mia, Juilliard’a devam etmek üzere kasabadan ayrılalı üç yıl olmuştu.

Bu da onun bu sonbaharda son sınıfa başlayacağı anlamına geliyordu. Peki ama daha şimdiden Carnegie Salonu'nda konser vermeye mi başlamıştı? Bir menajeri mi vardı? Birden onunla ilgili hazırlanan o derlemeyi daha dikkatli okumuş olmayı istedim.

"Peki neden artık buraya eskisi kadar sık gelmiyorsun?" Sesimdeki gerginlik hissedilir türdendi.

Mia yüzünü buruşturarak dikkat kesildi. Yaşadığı endişe, burnunun üzerinin küçük bir tırtıl gibi büzülmesine neden olmuştu. "Pardon?" dedi çabucak.

"Okula *devam etmiyor musun?*"

"Ah, şu mesele." Alnındaki çizgilerin teker teker kaybolması rahatladığını gösteriyordu. "Sana bunu daha önce açıklamalıy-dım. Ben geçen ilkbaharda mezun oldum. Juilliard'ın üç yıllık bir programı var bundan..."

"Virtüözler faydalıyor." Bunu iltifat olsun diye söylemiştim ama elimde Mia Hall'la ilgili herhangi bir bilgi kartı –istatistikler, öne çıkan özellikler, kariyer başarıları– olmamasından duyduğum rahatsızlık, sesimin öfkeli çıkmasına neden olmuştu.

"Yetenekli öğrenciler," diye düzeltti Mia neredeyse özür dilercesine. "Bir an önce turneye çıkmak için okulu erken bitirdim. Aslında turne yeni başladı. Her şey yeni başladı."

"Ah."

Stavros yemeklerle geri gelene dek rahatsız edici bir sessizlik eşliğinde bekledik. Siparişimi verirken aç olduğumu fark etmemiştim ama hamburgerin kokusunu alır almaz midem guruldamaya başladı. O gün iki tane sosisli sandviçten başka bir şey yememiş olduğumu hatırladım. Stavros, Mia'nın önüne

içleri salata, ıspanaklı börek, patates kızartması ve pudingle dolu birkaç tabak bıraktı.

“Burada her zaman yediğin şey *bu mu?*” diye sordum.

“Sana söyledim. İki gündür hiçbir şey yemedim. Üstelik canım istediğinde ne kadar çok yiyebildiğimi biliyorsun. Yani biliyordun...”

“Başka bir şeye daha ihtiyacınız olursa bana seslenmeniz yeter, maestro.”

“Teşekkürler, Stavros.”

Stavros gittikten sonra bir süre patates kızartmalarını ve yaptığımız sohbeti ketçaba bulamakla vakit geçirdik.

“Demek öyle...” dedim.

“Demek öyle...” diye tekrarladı. Ardından, “Grubun diğer üyeleri nasıl?” diye ekledi.

“İyiler.”

“Bu gece onlar nerede?”

“Londra’dalar. Yani şu an yoldalar.”

Mia başını yana eğdi. “Londra’ya yarın gideceğinizi söylemiştin.”

“Evet, şey, halletmem gereken birkaç iş vardı. Ekipmanların nakliyesi falan. Bu yüzden burada bir gün daha kaldım.”

“Şans işte.”

“Ne?”

“Şanslıymışız... aksi halde birbirimize asla rastlayamazdık.”

Yüzüne baktım. Sözlerinde ciddi olabilir miydi? On dakika önce kız arkadaşım olma *ihtimali* karşısında bile kalp krizi geçirebilirmiş gibi görünürken, şimdi bu gece gizlice onu izlediğim

için şanslı olduğumuzu söylüyordu. Yoksa bunlar sadece kibarlık olsun diye söylenen o boş laflardan mıydı?

“Liz nasıl? Hâlâ Sarah’yla beraber mi?”

Ah, demek gerçekten de öylesine söylenen o boş laflardandı.

“Ah, evet, ilişkileri devam ediyor. Evlenmeyi düşünüyor ve bunu eşcinsel evliliklerin yasal olduğu Iowa gibi bir eyalette mi yapacaklarına yoksa Oregon’da yasal hale gelmesini mi bekleyeceklerine karar vermeye çalışıyorlar. Bir imza için bunca sorun.” Buna inanamıyormuş gibi başımı iki yana salladım.

“Ne yani, sen evlenmek istemiyor musun?” dedi Mia ağzımı aradığını belli eden bir sesle.

Dik dik yüzüme bakarken ona bir cevap verebilmem çok zordu ama yine de kendimi zorladım. “Asla.”

“Ah,” dedi neredeyse rahatlamış gibi.

Telaşlanma, Mia. Sana evlenme teklif edecek değilim.

“Peki ya sen? Sen hâlâ Oregon’da mı yaşıyorsun?” diye sordu.

“Hayır. Artık Los Angeles’tayım.”

“Demek yağmurdan kaçıp güneye sığınan mültecilere bir yenisi daha eklendi.”

“Evet, öyle de diyebiliriz.” Ona şubat ayında dışarıda yemek yiyebilme heyecanının kısa sürede söndüğünü ve mevsimlerin olmamasının mantığıma ters düştüğünü anlatmama gerek yoktu. Ben kasvetli kış aylarını ultraviyole lambaların altında geçiren insanlardan tamamen farklıydım. Los Angeles’ın güneşli kış günlerinde rahat edebilmek için kendimi karanlık bir dolaba kapatmam gerekiyordu. “Ailemi de oraya çağırdım. Sıcak hava, babamın eklem ağrılarına iyi geliyor.”

“Evet, büyükbabamın eklem ağırları da berbat. Onun da kalça kemiğinde sorun var.”

Eklem ağırları mı? Bu sohbet, ailedeki son gelişmeleri aktaran bir yılbaşı kartına daha ne kadar benzeyebilirdi acaba? *Billy yüzme derslerini tamamladı, Todd yeni kız arkadaşını hamile bıraktı, Louise teyze de ayak parmaklarındaki iltihapları aldırdı.*

“Ah, bu çok kötü,” dedim.

“Onun nasıl birisi olduğunu bilirsin. Acıya sonuna dek göğüs geriyor. Hatta büyükannemle ikisi çıktığım turnede bana eşlik ederek bol bol gezmeyi planlıyor. Bunun için kendilerine yeni birer pasaport çıkarttılar. Büyükannem kendisinin yokluğunda orkidelerine bakacak bir ziraat fakültesi öğrencisi bile buldu.”

“Büyükannenin orkideleri ne durumda?” diye sordum. *Mükemmel. Şimdi de çiçekler hakkında konuşmaya başlamıştık.*

“Hâlâ ödül aldıklarına göre gayet iyi durumda olmalılar.” Mia bakışlarını aşağı çevirdi. “Büyükannemin serasını uzun zamandır görmüyorum. Buraya geldikten sonra Oregon’a hiç geri dönmedim.”

Bu benim için aynı anda hem şaşırtıcı hem de beklenen bir haberdirdi. Bir zamanlar kasabadan ayrılırsam Mia’nın oraya geri dönebileceğini düşünsem de aslında içten içe bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Bir kez daha kendime, olması gerekenden çok daha fazla değer biçmiştim.

“Aslında fırsat bulduğunda onlarla görüşsen iyi olur,” dedi Mia. “Senden haber almak, işlerinin yolunda gittiğini öğrenmek onları mutlu edecektir.”

“İşlerimin *yolunda* gittiğini mi?”

Bakışlarımı ona çevirdiğimde yüzüne dökülen saçların arasından bana baktığını ve başını hayretle iki yana salladığını gördüm. “Evet, Adam, işlerinin nasıl da *inanılmaz* derecede yolunda gittiğini. Yani, amacına ulaştın. Artık bir *rock* yıldızısın!”

Rock yıldızı. Bu terim öyle bir göz boyamaydı ki ardında gerçek bir kişi bulabilmek imkânsızdı.

Ama ben gerçekten de bir *rock yıldızıydım*. Bir *rock* yıldızının banka hesabına, platin plaklarına ve kız arkadaşına sahiptim. Yine de bu terimden nefret ediyordum ve Mia’nın, onu üzerime yapıştırdığını duymak da nefretimi yepyeni bir boyuta taşımıştı.

“Yanında grubun diğer üyelerinin fotoğrafı var mı?” diye sordu. “Telefonunda falan?”

“Evet, var. Telefonumda bir sürü fotoğraf var ama onu otelde bıraktım.” Aslında bu tamamen yalandı ama Mia bunu asla öğrenemeyecekti. Ayrıca istediği fotoğrafsa ona köşedeki bir gazeteciden *Spin* dergisi alabilirdim.

“Benim yanımda birkaç fotoğraf var. Telefonum eski model olduğu için benimkiler gerçek, kâğıt fotoğraflar. Sanırım içlerinde büyükannem ve büyükbabama ait olanlar da var, ah bir de Henry ve Willow’un harika bir fotoğrafı. Geçen Yaz Marlboro Festivali’nde çocuklarıyla birlikte beni ziyarete geldiler,” dedi Mia. “Küçük kızları Beatrix’i, ya da onların seslendiği ismiyle Trixie’yi hatırlıyor musun? O artık beş yaşında. Şimdi bir de oğulları oldu. Ona Teddy’nin anısına Theo ismini verdiler.”

Teddy’nin ismini duyunca yüreğim burkuldu. Duygularımı tartınca bir insanın kaybının beni bir diğerinin kaybindan nasıl olup da daha fazla etkilediğine bir anlam veremiyordum. Mia’nın anne ve babasını çok severdim ama onların ölümünü bir şekilde

kabullenebilirdim. Bu dünyadan erken ayrılmış ancak Mia'nın büyükanne ve büyükbabasının açısından bakınca öyle olmasa bile sıraya uyarak çocuklarından önce ölmüşlerdi.

Oysa ben Teddy'nin nasıl olup da sonsuza dek sekiz yaşında kalacağını kavramakta *hâlâ* sıkıntı yaşıyordum. Her doğum günümde Teddy'nin o yıl kaç yaşında olacağını hesaplıyordum. Yaşasaydı şimdi on iki yaşında olacaktı ve konserlere gelen ya da benden imza isteyen her sivilceli delikanlının yüzünde onu görüyordum.

Mia'yla beraber olduğumuz zamanlar ona Teddy'yi kaybetmiş olmamın nasıl da içimi acıttığını asla söylememiştim ve bundan sonra da söylemeyecektim. Ona bu tür şeylerden bahsetme hakkını kaybetmiştim. Hall ailesinin masasındaki yerimden feragat etmiştim; daha doğrusu, bu yer elimden alınmıştı.

"Bu fotoğrafı geçen yaz çekmiştim. Biraz eski ama herkesin nasıl görüldüğü hakkında bir fikir edinebilirsin."

"Ah, önemli değil."

Mia çoktan çantasını karıştırmaya başlamıştı bile. "Henry hâlâ vaktinden önce gelişmiş bir çocuk gibi görünüyor. Cüzdanım nerede?" Mia çantasını masanın üzerine koydu.

"Fotoğraflarını görmek istemiyorum!" Sesim bir buz kıracağı kadar keskin, çocuğunu azarlayan bir babanın ki kadar yüksekti.

Mia çantasını kurcalamayı bıraktı. "Ah, peki." Kendisine kızıldığı için sinmiş gibi görünüyordu. Fermuarını çektiği çantayı eski yerine koymak istedi ve bunu yaparken de masadaki bira şişesini devirdi. Bu defa çılgınca bir telaşla peçete kutusundaki peçeteleri kaptı ve sanki dökülen batarya asidiymiş de masayı eritiyormuş gibi birayı temizlemeye çabaladı. "Lanet olsun!" dedi.

“Önemli değil.”

“Önemli. Ortalığı batırdım,” dedi Mia nefes nefese.

“Çoğunu sildin zaten. Garson arkadaşına seslen de geri kalanını o halletsin.”

Mia, kutudaki peçetelerin hepsini kullanıp etrafta bulduğu her türlü kâğıdı ıslatana dek çılgına dönmüş gibi masayı silmeye devam etti. Islanan peçeteleri top haline getirdiğinde bu defa çıplak kolunu kullanacağını düşündüm ve şaşkınlıkla onu izlemeye devam ettim. Sonunda Mia’nın pili bitti. Durdu ve başını yana eğdi. Ardından o güzel gözlerini yüzüme çevirdi. “Üzgünüm.”

O an yapılması gerekenin, “önemli değil, abartılacak bir şey yok, benim üzerim ıslanmadı” gibi sözler söylemek olduğunu biliyordum. Ancak birden konumuzun bira olduğundan ve eğer bira *değilse* Mia’nın benden üstü kapalı bir şekilde özür dileyip dilemediğinden emin olamadım...

Ne için üzgünsün, Mia?

Bunu ona sorma cesareti kendimde bulmuş olsam bile –ki bulamamıştım– Mia, üzerine bulaşan birayı temizlemek için tıpkı Leydi Macbeth gibi oturduğumuz bölmeden dışarı fırlayıp banyoya doğru koşmaya başlamıştı.

Geri dönmesi biraz zaman aldı ve ben onu beklerken ardında bıraktığı soru işaretinin, ruhumun en derin kısmına yerleştiğini hissettim. Üç yıl boyunca zihnimde binlerce senaryo oluşturmıştım. Bunların çoğu her şeyin koca bir yanlış anlaşılardan ibaret olduğuyla ilgiliydi. Hayallerimde, Mia farklı şekillerde dizlerime kapanıp kendisini affetmem için yalvarıyordu. Aşkıma, acımasız sessizliğiyle karşılık verdiği için benden özür diliyordu. Hayatı-

mızın *birlikte* geçen iki yıllık kısmı hiçbir önem taşıymıyormuş gibi davrandığı için affedilmek istiyordu.

Ancak hayallerimde, beni terk ettiği için yalvardığı bölümü fazla uzun tutmuyordum. Çünkü Mia muhtemelen bunun farkında değildi ama aslında yapabileceğini söylediğim şeyi yapmıştı.

DOKUZ

Bazı belirtiler vardı. Büyük ihtimalle olaydan sonra farkına vardıklarımın çok daha fazlaydı. Ama hepsi gözümünden kaçmıştı. Belki de bunun sebebi onları aramıyor olmamdı. Omzumun üzerinden, içinden sıyrıldığım yangını kontrol etmekle meşgul olduğum için önüme binlerce metrelik bir uçurum çıktığını fark etmemiştim.

Mia sonbaharda Juilliard'a gitmeye karar verip o yıl ilkbaharın son aylarında bunu gerçekleştirebileceği netlik kazandığında ben de onunla birlikte New York'a gideceğimi söyledim. Bana *asla*, der gibi baktı. "Kazadan önce hiç böyle bir konu gündeme gelmemişti," dedi. "Neden şimdi geliyor?"

Çünkü kazadan önce sağlıklı bir insandın ama şimdi dalağın yok. Ailen de yok. New York seni diri diri yutabilir, diye geçirdim içimden. Ama ona tek bir kelime bile etmedim.

"İkimizin de eski hayatına geri dönmemizin zamanı geldi," diye devam etti Mia. Önceden üniversiteye yarım gün devam ediyordum ama kazadan sonra hiç gitmemeye başlamıştım ve neredeyse bir döneme bedel devamsızlığım birikmişti. Mia da

okulu bırakmıştı. Çok fazla ders kaçırmıştı ve şimdi mezun olup Juilliard'a gidebilmek için özel bir öğretmenle son sınıf derslerine çalışıyordu. Aslında bu sadece formaliteydi. Ödevlerini teslim etmese bile öğretmenleri onu mutlaka geçirecekti.

"Peki ya grubun?" diye sordu Mia. "Sensiz yapamayacaklarını biliyorum." Bu da doğrudu. Kazadan hemen önce Seattle kökenli bağımsız bir müzik şirketi olan Smiling Simon için kendi adımızı taşıyan bir albüm doldurmuştuk. Albüm, yaz aylarının başında piyasaya sunulmuş ve tanıtımı için turneye bile çıkmadığımız halde yok satmaya, üniversite radyolarında sık sık duyulmaya başlamıştı. Sonuç olarak Shooting Star sadece teoride var olan bir gruba imza attırmak isteyen büyük müzik şirketlerinin kışkacı altındaydı. "Zavallı gitarın ilgisizlikten ölmek üzere resmen," dedi Mia hüznü bir gülümsemeyle. Gitarım, Bikini'nin ön grubu olarak sahneye çıkmayı başaramadığımız o günden beri kutusunda yatıyordu.

Sonuç olarak Mia'yla uzak mesafeden ilişkiyi yürütmeyi kabul ettim. Bunu hem onunla tartışmanın imkânsız olduğunu bildiğim için hem de Shooting Star'dan ayrılmak istemediğim için kabul etmiştim. Öte yandan aramıza girecek mesafeyi de gözümde büyütüyordum. Eskiden eyaletler arası bir ayrılığın ilişkimizi hangi yönde etkileyeceği konusunda ciddi endişelerim vardı. Peki ya *şimdi*? Birlikte bunca kötü olay atlattuktan sonra dört bin kilometrelik bir mesafe ilişkimize ne tür bir zarar verebilirdi ki? Üstelik Kim, New York Üniversitesi'nde açılan bir kontenjana başvurmuştu ve üniversite, şehir merkezine Juilliard'dan sadece birkaç kilometre daha yakındı. O, Mia'ya göz kulak olurdu.

Ancak Kim son anda fikir değiştirip Boston'daki Brandeis Üniversitesi'ni tercih etti. Onun böyle bir karar alması beni öfkeden çılgına çevirmişti. Kazadan sonra Kim'le sık sık Mia'nın gelişimine dair küçük sohbetler etmiş ve gerekli gördüğümüz bilgileri onun büyükannesi ile büyükbabasına da iletmıştik. Arkasından iş çevirdiğimizi fark ettiği takdirde Mia'nın bizi öldüreceğini bildiğimiz için bu sohbetleri gizli tutuyorduk. Ama biz Mia takımının iki kaptanı gibiydik. Ben Mia'yla New York'a gidemiyorsam onun yanında olma görevini Kim üstlenecekti.

Bu konu üzerine epeyce kafa yormuştum; ta ki Mia ve Kim'in kasabadan ayrılmasına bir ay kala yaşanan o sıcak temmuz gecesine kadar. Kim bizimle DVD seyretmek için Mia'nın büyükanne ve büyükbabasının evine gelmişti. Mia erkenden yatmış, izlediğimiz son derece iddialı yabancı filmi bitirmek de Kim'le bana kalmıştı. Kim gürültücü bir papağan gibi benimle sürekli Mia hakkında konuşmaya çalışıyor, onun sağlığını soruyor ve film hakkında yorum yapıp duruyordu. Nihayet dayanamayıp ona çenesini kapamasını söyledim. Gözlerini kısarak bana baktı ve eşyalarını toplamaya başladı. "Seni üzen şeyin bu sıkıcı film olmadığını biliyorum. Neden bana bunun için bağırıp çağırarak rahatlamıyorsun?" Kim bu sözlerin ardından hıçkırıklara boğuldu. Onun daha önce, anma töreninde bile böyle hıçkırarak ağladığına şahit olmamıştım. Bu yüzden kendimi bir anda berbat hissedip özür dilemeye, ona beceriksizce sarılmaya çalıştım.

Kim ağlamayı bırakıp gözlerini kuruladıktan sonra bana Mia'nın ona zorla Brandeis'i seçtiğini söyledi.

"Aslında ben New York Üniversitesi'ne gitmek istiyorum. Bunca yıl Goyoregon'da okuduktan sonra bir Musevi okuluna

gitmeyi isterdim ama New York Üniversitesi de fena bir seçim sayılmazdı. Üstelik New York'ta da çok sayıda Musevi yaşıyor. Ancak Mia bu konuda asla taviz vermedi. Bana artık birilerinin kendisine “bebek bakıcılığı” yapmasından bıktığını söyledi. Birebir bu kelimeleri kullandı. New York Üniversitesi'ne kayıt yaptırdığım takdirde ona göz kulak olmak için arkasından gizlice iş çevirdiğimizi düşüneceğinden eminmiş. Bunu yaparsam benimle görüşmeyi kesecekti. Ona bu sözlerine inanmadığımı söyledim ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim bakışlar vardı. O an ciddi olduğunu anladım. Bu yüzden de dediğini yaptım. Bu saatten sonra kaydımı değiştirebilmek için ne çok çaba sarf ettiğimi biliyor musun? Üstelik New York Üniversitesi'ne yatırdığım eğitim harcı da yandı. Her ne olursa olsun bu Mia'yı mutlu etmişti ki şu aralar pek az şeyden mutlu oluyor.” Kim kederli bir ifadeyle gülümsedi. “Kendimi neden bu kadar berbat hissettiğimi bilmiyorum. Suçluluk duygusu yüzünden olmalı. Günah işlemiş olma tehlikesi.” Ardından bir kez daha ağlamaya başladı.

Bu resmen önümde çığlık çığlığa bağırان bir işaretti. Ama sanırım ben onu duymamak için kulaklarımı tıkamıştım.

Nihayet kapımızı çalan son, sessiz gerçekleşti.

Mia, New York'a gitti. Ben tekrar Rock Evi'ne taşındım. Yeniden üniversiteye gitmeye başladım. Hayat devam ediyordu.

İlk birkaç hafta Mia'yla birbirimize sayfalarca e-posta gönderdik. O New York'tan, derslerinden, müzikten ve okuldan bahsediyordu. Bense ona müzik şirketleriyle yaptığımız görüşmeleri

anlatıyordum. Liz bize Şükran Günü'ne doğru çıkacağımız birkaç konser ayarlamıştı ve gitarımı aylardır elime almamış olduğum için ciddi anlamda prova yapmamız gerekiyordu ancak Mike'ın ısrarları doğrultusunda önce halletmemiz gereken işleri tamamlayacaktık. Müzik şirketlerinin üst düzey yetkilileriyle görüşmek üzere Seattle ve Los Angeles'a gidecektik. New York'tan birkaç yetenek avcısı da bizi izlemek için Oregon'a gelecekti. Mia'ya bize verilen sözlerden, görüştüğümüz her kişinin müziğimizi geliştirip bizi sektörün zirvesine taşıyacağını söylediğinden bahsettim. Gruptaki herkes sakın kalmaya çalışıyordu ama bu adamların üzerimize serptiği yıldız tozunu solumamamız imkânsızdı.

Mia'yla her gece o uyumadan önce o gün olup bitenler hakkında sohbet etmek için telefon görüşmesi de yapıyordum. O çoğunlukla kolunu kaldıramayacak kadar yorgun olduğundan, kısa süren bu sohbetler bize sadece birbirimizin sesini duyma, birbirimize gerçek zamanda *seni seviyorum* deme imkânı sağlıyordu.

Okul başladıktan yaklaşık üç hafta sonra bir gece onu aramakta biraz geciktim çünkü yetenek avcılarından biriyle Portland'daki Le Pigeon'da yemek yiyecektik ve program biraz sarkmıştı. Onu aradığımda telesekreter çıkınca Mia'nın çoktan uyumuş olabileceğini düşündüm.

Ama bir sonraki gün de ondan e-posta alamadım. Ben de, "Geciktiğim için özür dilerim. Bana kızdın mı?" diye mesaj attım.

"Hayır," diye cevapladı. Bu beni rahatlatmıştı.

Fakat o gece onu tam zamanında aramama rağmen yine telesekreterle karşılaştım. Bir sonraki gün Mia'dan gelen e-posta sadece orkestra derslerinin giderek yoğunlaştığını söyleyen birkaç cümleden oluşuyordu. Ona hak veriyordum. İşler hızlanmaya

başlamıştı. Ne de olsa Juilliard'a gidiyordu. Çellosunda kablosuz ağ falan da yoktu. Üstelik günün sekiz saatini pratik yaparak geçiren bir kızıdan bahsediyorduk.

Sonra onu farklı zamanlarda aramaya başladım. Ona okuluna gitmeden önce ulaşabilmek için erkenden kalkıyor, akşam yemeğinde olması gereken saatlerde şansımı bir kez daha deniyordum. Ancak günün hangi saatinde ararsam arayayım telesekreterle karşılaşıyordum ve bana asla geri dönmüyordu. Mesajlarıma da cevap vermemeye başlamıştı. Eskisi gibi her gün olmasa da hâlâ e-posta gönderiyordu ancak giderek çaresizlikle dolu sorularımı –Neden telefonunu açmıyorsun? Telefonunu mu kaybettin yoksa? İyi misin?– üstü kapalı cevaplarla geçiştirmeyi tercih ediyordu. Gerekçe olarak da sadece çok yoğun olduğunu gösteriyordu.

Sonunda bir gün büyükanne ve büyükbabasını ziyaret etmeye karar verdim. Mia'nın iyileşme sürecinde beş ay boyunca onlarla bir arada yaşamıştım ve sonrasında sık sık ziyaretlerine geleceğime dair söz vermiş olmama rağmen bu sözümü tutmamıştım. Mia yanımda olmadan, hayaletlerin fotoğraflarıyla dolu –Denny ve Kat'ın bir düğün karesi, kucağındaki Teddy'ye kitap okuyan on iki yaşındaki Mia'nın yürek burkan bir fotoğrafı– buz gibi soğuk ve eski evde bulunmak bana zor geliyordu. Ancak Mia'dan giderek daha az haber almaya başladığım için cevaplara ihtiyacım vardı.

O sonbahar, onları ilk ziyaretimde Mia'nın büyükannesi bahçesinin durumu hakkında uzun uzun konuştuğundan sonra serasına gitmiş ve beni mutfakta Mia'nın büyükbabasıyla baş başa bırakmıştı. Yaşlı adam bize koca bir demlik, oldukça sert kahve hazırladı. Her ikimiz de çok fazla konuşmadığımız için odun sobasından çıkan çatırtıları dinliyordum. Mia'nın büyükbabası

açıklanması mümkün olmayan bir şekilde, oturduğu sandalyenin önüne diz çöküp başımı kucağına yaslama isteği uyandıran o sessiz ve hüzünlü bakışlarıyla yüzüme bakıyordu.

Mia benimle iletişimi tamamen kestikten sonra bile birkaç kez daha onları ziyarete gittim ve hep bu bakışlarla karşılaştım. Aslında tek istediğim, Miadan haber almak ve bir açıklama duymak olduğu halde onlara bir nezaket ziyaretinde bulunuyormuşum gibi davranmak beni biraz rahatsız ediyordu. Hayır, *aslında* oraya dışlanan adam olmadığımı duymak için gidiyordum. Onların bana, “Mia artık bizi aramıyor. Seninle görüşüyor mu?” demelerini bekliyordum. Ama elbette böyle bir şey olmamıştı çünkü bu asla *olmazdı*.

Zaten bunu Mia’nın büyükanne ve büyükbabası aracılığıyla onaylamam gerekmiyordu. Telesekreterle karşılaştığım o ikinci gece yolun sonuna geldiğimi anlamıştım.

Çünkü zaten bunu ona ben söylememiş miydim? Onun yanında durup hayata tutunduğu takdirde bu, ondan vazgeçmek anlamına gelse bile benden ne isterse yapacağıma dair söz vermemiş miydim? Bu sözleri söylediğim sırada onun komada olması, sonrasında üç gün daha komada kalması ve kendine geldiğinde ikimizin de bu konuyu açmamamızın bir önemi yoktu. Bu derdi başıma ben kendim sarmıştım.

Aklımın almadığı tek şey onun bunu *nasıl* yaptığıydı. Ben hayatım boyunca hiçbir kızı böylesine zalimce terk etmemiştim. Hayranlarımla beraber olduğum dönemde bile, geceyi birlikte geçirdiğim kıza otel odamın dışına, limuzine ya da her nereye gerekiyorsa oraya kadar eşlik eder, yanağına masum bir öpücük kondurur ve ona “teşekkürler, harika bir geceydi” ya da buna

benzer bir şey söyledim. Bu kızlar alt tarafı benim *hayranlarımı*dı. Oysa biz Mia'yla iki yıldan uzun bir süredir beraberdik. Tamam, bu bir lise aşkıydı belki ama ben bu aşkı sonsuzluğa taşımanın yollarını aradığımıza inanıyordum ve beş yıl sonra tanışmış olsaydık ya da o bir çello dehası, bense yükselişe geçen bir müzik grubunun üyesi olmasaydım –ya da hayatlarımız bu sebeplerle paramparça olmasaydı– bu amacımıza ulaşabileceğimizden emindim.

Bu olay bana bir şeyin gerçekleştiğini bilmek ile, buna inanmak arasında dağlar kadar fark olduğunu öğretti; o şeyin gerçekleşme sebebini bilseniz bile. Çünkü Mia benimle iletişimi kestiğinde ne olduğunu *biliyordum* ama buna inanmam çok uzun zaman aldı.

Hatta bazen buna *hâlâ* inanamıyorum.

ON

*Silahın namlusu dönüyor, bir, iki, üç kere
Bana seçmem gerektiğini söylüyor
Ya onu ya kendimi
Metal, şakağıma çarpıyor
Çıkan ses kulakları sağır ediyor
Yüzümü kaplayan kanı yalamalısın
Sen ayakta kalan son insansın*

"RULET"

İKİNCİL ZARAR, 11. ŞARKI

Yemekten sonra huzursuz hissetmeye başladım. Çünkü birbiri-mizle tesadüfen karşılaşmıştık. Nezaket kuralları gereği birlikte biraz zaman geçirip ayrı kaldığımız dönemde yaşadıklarımızı paylaştığımıza göre artık vedalaşmamızın zamanı gelmemiş miydi? Ama ben buna hazır değildim. Mia'yla bir daha asla görüşemeyeceğimden ve hayatımın geri kalanında bu gecenin kalıntılarıyla yetinmek zorunda kalacağımdan emindim. Buna değmesi için de otoparklardan, eklem ağrılarından ve yarım kalan özürlerden daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bu nedenle Mia'nın taksi çevirmediği ya da bir bahane bulup bana iyi geceler dilemediği her caddede, infazım ertelenmiş gibi hissediyordum. Kaldırımdaki ayak seslerim arasında, şehrin caddelerinde *infazını erte*, *infazını erte* seslerinin yankılandığını duyar gibiydim.

Dokuzuncu Cadde'nin daha sessiz ve daha tekinsiz bir bölümüne doğru yürüdük. Birkaç evsiz adam rutubet kokulu bir üst geçidin altına çadır kurmuştu. İçlerinden biri bizden bozuk para istedi. Önüne bir onluk attım. O sırada yanıımızdan geçen bir otobüs bizi egzoz dumanına boğdu.

Mia caddenin karşı tarafını işaret ederek, "Karşısı Port Authority Otobüs Terminali," dedi.

Otoparklar hakkında yaptığımız detaylı konuşmanın bir benzerini de otobüs terminalleri hakkında mı yapacağımızı yoksa onun beni başından savmaya mı çalıştığını çözemeyerek başımı iki yana sallamakla yetindim.

"İçeride bir bowling salonu var," dedi Mia.

"Otobüs terminalinde mi?"

"Kulağa çılgınca geliyor değil mi?!" diye haykırdı bir anda canlanarak. "Burayı keşfettiğimde buna ben de inanmamıştım. Boston'a Kim'i ziyarete gitmiştim ve gece geç saatlerde dönüp yolumu kaybettim ve o sırada bu terminali buldum. Kendimi Paskalya yumurtası bulmuş gibi hissettim. Teddy'yle Paskalya yumurtası bulduğumuzda neler hissettiğimizi hatırlıyor musun?"

Mia'nın neler hissettiğini hatırlıyordum. Şekerle ilgili her türlü aktiviteye bayılır, bu tür şeyleri özellikle Teddy için eğlenceli hale getirirdi. Bir Paskalya bayramında haşladığı yumurtaları tek tek boyamış, Teddy'nin ertesi sabah onları arayabilmesi için bahçenin

dört bir köşesine gizlemişti. Ama gece yağmur yağınca rengârenk yumurtalar hareli griye dönüşmüştü. Mia yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden ağlayacak gibi olmuş ama bu yumurtaların Paskalya yumurtası değil de *dinozor* yumurtaları olduğunu söyleyen Teddy neredeyse altına yapacak kadar heyecanlanmıştı.

“Evet, hatırlıyorum,” dedim.

“New York’ta yaşayan herkes bu şehri farklı sebeplerden seviyor. Sahip olduğu kültür. İnsan çeşitliliği. Koşturmacası. Yemekleri. Ama ben burada kendimi bir masal âleminde Paskalya yumurtası arıyormuş gibi hissediyorum. Her köşede karşına küçük sürprizler çıkıyor. Tıpkı o bahçe gibi. Dev bir otobüs terminalindeki bowling salonu gibi. Aslında...” Sustu.

“Evet?”

Başını iki yana salladı. “Bu akşam büyük ihtimalle bir planın vardır. Bir kulübe gitmek ya da turne ekibinle görüşmek gibi.”

Gözlerimi devirdim. “Benim turne ekibim falan yok, Mia.” Sesim, niyetlendiğimden çok daha sert çıkmıştı.

“Bunu kabalık olsun diye söylemedim. Sadece bütün *rock* yıldızları ve ünlülerin, beraberlerinde bir dolu insanla dolaştıklarını düşünmüştüm.”

“Fikir yürütmekten vazgeç. Ben hâlâ eski benim.” *Yani öyle sayılır.*

Mia buna şaşırmış görünüyordu. “Tamam. O halde gitmen gereken bir yer yok, öyle mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Geç oldu. Uykun gelmedi mi?”

“Bu aralar pek uyuyamıyorum. Gerekirse uçakta uyurum.”

“O zaman...” Mia yerdeki bir çöp parçasını tekmeleyince *hâlâ gergin olduğunu* anladım. “Hadi, şehirde Paskalya yumurtası avına çıkalım.” Sustu ve neden bahsettiğini anlayıp anlamadığımı görmek için yüzüme baktı. Elbette anlamıştım. “Sana şehrin en sevdiğim gizli köşelerini göstereceğim.”

“Neden?” diye sordum ve bu soruyu sorduğum anda kendimi tekmelemek istedim. *İnfazın ertelendiğine göre artık çeneni kapa!* Yine de bir yanım bunu bilmek istiyordu. O gece konserine neden gittiğimi hâlâ tam olarak bilmiyordum ama onun neden beni yanına çağırdığı ve neden hâlâ burada olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Çünkü bunu yapmak istiyorum,” dedi Mia sadece. Yüzüne bakıp devam etmesini bekledim. Kaşlarını çatıp bana açıklama yapmak istedi. Sonra bundan vazgeçti ve omuz silkti. Ardından tekrar denedi. “Bir de tam olarak öyle sayılmasa da ben de New York’tan ayrılıyorum. Yarın iki konser vermek için Japonya’ya, oradan da yeni bir konser için Kore’ye gideceğim. New York’a bir haftalığına geri döndükten sonra da gerçek turne başlayacak. Yılın belki de kırk haftasını yollarda geçireceğim yani...”

“Yani bir daha yumurta arayacak vaktin olmayacak öyle mi?”

“Öyle de denebilir.”

“Bu bir veda turu mu?” *New York’a? Bana?*

Benim için biraz geç kaldın.

“Sanırım bu şekilde de değerlendirebiliriz,” dedi Mia.

Sustum ve bu teklifi düşünüyormuş, olasılıkları gözden geçiriyormuş gibi yaptım. Ardından omuzlarımı silkerek başarılı bir gösteriye imza attım. “Neden olmasın?”

Yine de otobüs terminali konusunda bazı çekincelerim vardı, bu yüzden içeri girmeden önce güneş gözlüklerimi ve şapkamı taktım. Mia beni çam kokulu dezenfektanın sidik kokusunu bastırmaya yetmediği, turuncu fayans döşeli bir koridordan geçirip bir dizi yürüyen merdivenle yukarı çıkardı. Kepenkleri indirilmiş gazete bayileri ve *fast food* restoranlarının yanından geçtikten sonra birkaç yürüyen merdivenden daha çıkıp üzerinde LEISURE TIME BOVLİNG yazılı ışıklı bir tabelaya ulaştık.

“İşte geldik,” dedi Mia yarı utangaç yarı gururlu bir tavırla. “Burayı rastlantı sonucu keşfetmemin ardından otobüs terminale her geldiğimde içeriye şöyle bir göz atmayı âdet edindim. Sonra da sırf zaman geçirmek için gelmeye başladım. Bazen bara oturup nachos söyler, bovlıng oynayan insanları seyrederim.”

“Sen neden oynamıyorsun?”

Mia başını yana eğip hafifçe bileğine vurdu.

Ah, bileği. Onun en zayıf noktası. Kazada vücudunun sadece birkaç uzvu zarar görmemiş, alçıya alınmamış, dikişler ve platinlerle toparlanmamış ya da deri parçalarıyla yamanmamıştı. Fakat arayı kapatmak için gösterdiği o çılgınca çaba sırasında, çello çalarken bileğinin acıdığını fark etmişti. Röntgen ve MR çekilmişti. Ortada herhangi bir sorun göremeyip bileğinin kötü bir şekilde incinmiş ya da sinirlerinden birinin zedelenmiş olabileceği tahmininde bulunan doktorlar, ona çalışmalarını hafifletmesini tavsiye edince Mia daha da hırslanmıştı. Çello çalamadığı takdirde hayattan hiçbir beklentisi kalmayacağını söylemişti. İçimden, *Peki ya ben?* diye geçirdiğimi ama ona bu konuda tek kelime etmediğimi hatırlıyordum. Her halükârda Mia doktorların tavsiyelerine kulak asmayıp acısına rağmen çello

çalmaya devam etmişti. Zaman içerisinde de ya acısı hafıflemıştı ya da ona alışmıştı.

“Juilliard’daki birkaç kişiyi buraya getirmek istesem de hiçbiri buna yanaşmadı. Ama önemli değil,” dedi Mia. “Ben *burayı* seviyorum. Böyle üst kata gizlenmiş olması hoşuma gidiyor. Bowling oynayamıyor olmam, buradan zevk almama engel değil.”

Cennetten çıkma erkek arkadaşın, pis lokantalara ya da bowling salonlarına gidemeyecek kadar entelektüel bir adam demek?

Eskiden Mia’yla bowlinge giderdik; bazen baş başa bazen de onun ailesiyle birlikte. Bowling, Denny’nin nostalji takıntısının bir parçasıydı ve hem o hem de Kat iyi birer bowling oyuncusuydu. Teddy bile seksen puana ulaşabiliyordu. *Hoşuna gitse de gitmese de ailen ya da belki de benim sayemde DNA’na biraz pislik bulaşmış, Mia Hall.*

“Birlikte oynamaya ne dersin?” diye bir teklifte bulundum.

Mia bu teklife gülümseyerek karşılık verdi. Ardından bir kez daha hafifçe bileğine vurdu. Başını iki yana salladı.

“Senin oynaman gerekmiyor,” diye açıkladım. “Ben oynarım. Sen de keyif almak için beni seyredersin. Hatta ben senin yerine de oynayabilirim. Bence burada bir oyun oynamadan gitmemelisin. Ne de olsa bu senin veda turun.”

“Benim için böyle bir şey yapar mısın gerçekten?” Sesindeki şaşkınlık beni rahatsız etti.

“Elbette yaparım, neden yapmayayım ki? Yıllardır bowling oynamıyorum.”

Bu tam olarak doğru sayılmazdı. Birkaç ay önce bir hayır işi için Bryn’le birlikte bowlinge gitmiştik. Buna kat kat değecek bir amaç uğruna yirmi bin dolar ödeyerek bir saatliğine bir

oyun hattı kiralamış ama bowling oynamak yerine Bryn gevezelik ederken şampanya içmiştik. Kim bir bowling salonunda şampanya içerdi ki?

Leisure Time'in içi bira, cila, sosisli sandviç ve ayakkabı dezenfektanı kokuyordu; tıpkı bir bowling salonunun kokması gerektiği gibi. Oyun hatları, New York'ta görmeye alışık olmadığımız türde sevimsiz insanlarla doluydu ve bu insanlar bowlingi görev icabı oynuyormuş gibi görünüyorlardı. Dönüp bize ikinci defa bakmadılar bile; hatta hiç bakmadılar. Bir hattı ayırıp ikimiz için de bowling ayakkabısı kiraladım. Hizmette sınır yoktu.

Mia ayakkabılarını giyerken yerinde duramıyordu. Onun yerine oynamam için sekiz librelik pembe bir top seçerken ayaklarını yere vurarak küçük bir dans gösterisi bile yaptı.

"Peki isimlerimiz ne olacak?" diye sordu.

Eskiden hep müzisyen isimlerini tercih ederdik; o modası geçmiş bir *punk* şarkıcısını, bense bir klasik müzik sanatçısını seçerdim. Joan ve Frederic. Ya da Debbie ve Ludwig.

"Sen karar ver," dedim çünkü geçmişi ne dereceye kadar canlandırabileceğimizi bilmiyordum. Ta ki ekrana girdiği isimleri görene dek. O an düşüp bayılacak gibi oldum. *Kat* ve *Denny*.

Mia yüzümdeki ifadeyi görünce utandı. "Onlar da bowling oynamayı seviyordu," diye açıkladı hemen. Sonra da isimleri çabucak Pat ve Lenny olarak değiştirdi. "Bu nasıl?" diye sordu biraz fazla neşeli bir tonda.

Dehşete iki harf kala, diye geçirdim içimden. Belki de sadece sekiz kuka devirmemin sebebi "Pat"ın pembe topuyla oyun hattına çıkarken ellerimin hâlâ titremesiydi. Mia bunu önemsemedi. Neşeyle çılgık attı. "İkinci atışta hepsi devrilecek," diye

haykırdı. Ardından sakinleşerek ayaklarına baktı. “Bana ayakkabı kiraladığın için teşekkürler. Çok incessin.”

“Ne demek.”

“Nasıl olur da buradaki tek bir kişi bile seni tanımaz?” diye sordu sonra.

“Ortam yüzünden sanırım.”

“Belki de artık güneş gözlüklerini çıkarabilirsin. Gözünde onlar varken seninle sohbet etmek çok zor oluyor.”

Güneş gözlüğümün hâlâ gözümde olduğunu unutmuştum ve hem bu sebeple hem de onu en başında takmaya karar verdiğim için kendimi bir aptal gibi hissettim. Gözlüğü çıkardım.

“Şimdi daha iyi,” dedi Mia. “Klasik müzik sanatçılarının, bowlingi varoşlarda yaşayan beyazların oyunu olarak görmelerine bir anlam veremiyorum doğrusu. Halbuki çok eğlenceli.”

Bu, “Juilliard’a giden havalı müzisyenler hepimize karşı” duygusunun bende neden içimi kemiren bir heyecan yarattığını bilmiyordum ama böyle hissediyordum. Mia’nın geri kalan iki kukasını da düşürdüm. Mia neşeyle haykırdı.

“Juilliard’ı sevdin mi?” diye sordum. “Her şey beklediğin gibi miydi?”

“Hayır,” dedi Mia ve içimde bir kez daha o tuhaf zafer duygusunu hissettim; ta ki Mia sözlerini tamamlayana dek. “Daha fazlası vardı.”

“Ah.”

“Gerçi okulun ilk günlerinde böyle hissetmiyordum. O günler epey zor geçti.”

“Yaşadığın onca şeyden sonra buna şaşırmamak gerek.”

“Sorun da buydu zaten. ‘Yaşadığım onca şey.’ Çok fazla şey yaşamıştım. Juilliard’a ilk gittiğimde orası da diğer her yer gibiydi; insanlar üzerime titriyordu. Oda arkadaşım benim için o kadar endişeliydi ki ne zaman yüzüme baksa gözlerinden yaşlar süzülüyordu.”

Biraz fazla merhametli olan o kızı hatırlıyordum. Onunla yollarımız birkaç haftalığına keşişmişti. “Bütün oda arkadaşlarım birer drama kraliçesiydi sanki. İlk yıl defalarca oda arkadaşları değiştirdikten sonra sonunda yurttan ayrıldım. New York’ta on bir farklı yerde kaldığımı biliyor muydun? Sanırım bu konuda bir rekor kırdım.”

“Yollara düşmeden önce bu senin için bir alıştırmaya gibi olmuştur.”

“Sen yollarda olmaktan hoşlanıyor musun?”

“Hayır.”

“Gerçekten mi? Bir sürü değişik ülke görmek. Buna bayılacağını düşünürdüm.”

“Gittiğim yerlerde sadece oteli, konser mekânını ve bir turne otobüsünün penceresi ardından güçlükle seçilen kırsal alanı görebiliyorum.”

“Hiç şehir turuna çıkmıyor musun?”

Grubun diğer üyeleri çıkıyordu. Şu VIP turlardan biriyle dolaşiyor, Roma’daki Colosseum’u açılış saatinden önce geziyor ya da buna benzer şeyler yapıyorlardı.

Ben de onların peşine takılabılırdim ama bu, gruptakilerle bir arada olacağım anlamına geldiği için otel odasında pineklemeyi tercih ediyordum.

“Çoğunlukla buna zaman bulamıyorum,” diye yalan söyledim. “Oda arkadaşlarınla sorun yaşadığını anlatıyordun.”

“Evet,” dedi Mia kaldığı yerden devam ederek. “Beni merhamete boğuyorlardı. Herkes bana aynı şekilde davranıyordu. Bunun tam tersi olması gerekirken öğretim üyeleri bile benim yanımdayken kendilerini huzursuz hissediyordu. Okulda, ilk kez orkestrada çalmaya başlayan her öğrencinin diğerlerinin önünde eleştirilmesi –daha doğrusu yerden yere vurulması– âdetlendi. Bu, her öğrencinin başına gelmişti; benim dışımda. Ben sanki görünmez birisiydim. Kimse beni eleştirmeye cesaret edemiyordu ve inan bana, bunun sebebi çelloyu kusursuz çalmam değildi.”

“Belki de öyleydi,” dedim. Ona doğru yaklaşıp terleyen ellerimi makinede kuruttum.

“Hayır, değildi. Okuldaki ilk yılımızda almamız gereken derslerden biri Yaylı Dörtlü’ye Girişti. Bu dersi veren profesörlerden biri de Lemsky adında bir adamdı. Lemsky kendi bölümünde söz sahibi bir adamdı. Rus asıllıydı. Gaddar bir insanda olması gereken her türlü özelliğe sahipti. Yüzü kırış kırış olmuş, ufak tefek, acımasız bir adamdı. Sanki Dostoyevski’nin romanlarından fırlamıştı. Babam hayatta olsa onu çok severdi. Okula başladıktan birkaç hafta sonra Lemsky’nin beni ofisine çağırdığını söylediler. Bu hiç de hayra alamet sayılmazdı.

“Lemsky kâğıtlar ve ciltlenmemiş notaların yüksek yığınlar oluşturduğu üzeri dağınık, ahşap çalışma masasında oturuyordu. Birden bana ailesinden bahsetmeye başladı. Ukrayna’da yaşayan ailesi Yahudi’ymiş. Soykırımdan sağ çıkmayı başarmışlar. İkinci Dünya Savaşı’ndan da öyle. Lemsky bana, ‘Hayatta herkesin zor dönemleri oluyor. Herkes acı çekiyor. Bu okuldaki öğretim

görevlileri, yaşadıklarını göz önüne alarak senin üzerine düşmek istemiyor. Ancak ben bunu yapmanın, seni o kazada ölmüş kabul etmekten farksız olduğuna inanıyorum çünkü sana bu şekilde davranmak yeteneklerini öldürmek anlamına gelir. Bunu yapmamızı istiyor musun?”

“Ona nasıl bir cevap vereceğimi bilemediğim için öylece kalakalmıştım. Birden bana *bağırma*ya başladı. *‘Bunu istiyor musun? Yeteneklerini öldürmemizi istiyor musun?’* Güçlkle de olsa, ‘Hayır,’ diyebildim. Lemsky bana, ‘Güzel,’ deyip değneğini aldı ve beni resmen itekleyerek odadan dışarı çıkardı.”

Benim de o herifin değneğini sokmak istediğim pek çok yer vardı. Topumu alıp yuvarladım. Tatmin edici bir ses çıkararak kukalara çarptı ve her birini Godzilla’dan kaçan küçük insanlar gibi farklı yönlerle savurdu. Mia’nın yanına döndüğümde sakinleşmişim.

Aynı anda konuşmaya başladık ve o, “İyi atıştı,” derken ben, “Oldukça kaba bir profesöre benziyor!” dedim.

“Onun sosyal inceliklerden yoksun bir adam olduğu doğru ve o zamanlar bu konuşma beni ölesiye korkutmuştu ama şimdi dönüp geriye baktığımda o günün belki de hayatımın en önemli günlerinden biri olduğunu düşünüyorum çünkü Lemsky bana kazadan sonra tolerans göstermeyen ilk kişiydi.”

Ondan uzaklaşmak için geçerli bir sebebim olmasına sevinerek yüzümdeki ifadeyi görmesin diye arkamı döndüm. Pembe topunu kukalara doğru fırlattım ama yolunu şaşıran top sağa doğru yuvarlandı. Yedi kuka devirdim ve geri kalan üçü birbirlerinden uzakta kalmıştı. Bir sonraki atışımda sadece bir

kuka indirebildim. Durumu eşitlemek için *kendi* atışımı sabote ederek altı kuka devirdim.

“Böylece orkestrada çalmaya başlamamdan birkaç gün sonra,” diye devam etti Mia sözlerine, “parmak kaydırma tekniğim acımasızca eleştirildi.” O gün yaşadığı utancın tatlı hatıralarıyla dolarak sııttı.

“Herkesin önünde azarlanmak gibisi yoktur.”

“Değil mi ya!? Harikaydı. Sanki dünyanın en iyi terapisinden çıkmış gibiydim.”

Yüzüne baktım. “Terapi” bir zamanlar bizim için yasak kelimeydi. Hastanede ve rehabilitasyon merkezinde ona üzüntüsüyle başa çıkabilmesi için bir danışman görevlendirilmişti ancak Mia eve döndükten sonra bu tedaviyi sürdürmeyi reddetmişti. Kim ve benim itirazlarımıza rağmen bir saat boyunca ölen ailesi hakkında konuşmanın iyileşme sürecine en ufak bir katkısı olmadığını iddia etmişti.

“Bu olayın ardından okuldaki herkes benim yanımdayken daha rahat davranmaya başladı,” dedi Mia. “Özellikle Lemsky bana yoğun bir baskı uyguluyordu. Nefes alacak zamanım bile yoktu. Hayatım çellodan ibaret olmuştu. Yazları festivallerde çalışıyordum. Önce Aspen sonra Marlboro. Derken Lemsky ve Ernesto el ele verip çılgınca bir kararla beni Genç Müzisyen Konserleri programının seçmelerine katılmaya zorladılar. Bu seçmelerle kıyaslandığında Juilliard’a kabul edilmek çocuk oyuncağı sayılırdı. Ama başardım. Programa kabul edildim. Bu gece Carnegie’de çalmamın sebebi de bu zaten. Yirmi yaşındaki bir müzisyenin Zankel Salonu’nda resital vermesi çok sık rastlanan bir şey değildir. Katıldığım program sayesinde bana bu

salonların kapıları ardına dek açıldı. Artık beni yöneten bir ekip var. Performansımı sahnelemek isteyen şirketler var. İşte Lemsky beni bu yüzden erken mezun olmaya zorladı. Bana artık turneye çıkmaya hazır olduğumu söyledi; gerçi bu konuda haklı olup olmadığından pek emin değilim.”

“Bu gece dinlediğim müzik bana onun haklı olduğunu gösterdi.”

Mia’nın yüzü birden canımı acıtacak kadar genç ve hevesli göründü. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Daha önce resitaller verdim ve festivallerde de sahne aldım ama bu farklı olacak. Sahneye ya tek başıma çıkacağım ya da birkaç gece boyunca bir orkestra, bir dörtlü veya oda müziği korosu eşliğinde solo yapacağım.” Başını iki yana salladı. “Bazen sabit bir işim olması için bir orkestrada kalıcı bir pozisyon edinmeyi düşünüyorum. Senin, gruptaki pozisyonun gibi. Sürekli Liz, Mike ve Fitzzy’yle bir arada olmak çok eğlenceli olmalı.” Sahne değişir ama üzerinde çalanlar hep aynı kalırdı.

Mia’yla sohbetimiz sırasında Atlantis Okyanusu’nun üzerinde uçmakta olan grubumu düşündüm; aramıza giren bu okyanus bizi ayıran diğer şeylerin yanında önemsiz sayılırdı. Sonra Mia’yı, onun Dvořák’ın eserlerini çalışını ve o sahneden indikten sonra salondaki insanların söylediklerini düşündüm. “Hayır, bunu kesinlikle yapmamalısın. Yeteneğini boşa harcamış olursun.”

“İşte şimdi *sen de* Lemsky gibi konuşun.”

“*Ne güzel.*”

Mia güldü. “Ah, onun zor bir adam izlenimi yarattığını biliyorum ama aslında bütün bunları, bana bir kariyer şansı

vermenin içimdeki boşluğu dolduracağına inandığı için yaptığından eminim.”

Sustu ve bana döndü. Gözlerini üzerimden ayırmadan, yüzümü inceleyerek ruhumun derinliklerine ulaştı. “Aslında bana kariyer sağlamasına gerek yok. Boşluğu dolduran şey bu değil. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Sen bunu zaten hep biliyordun.”

Birden o gün yaşadığım bütün boktan şeyler tekrar gözümün önünde belirdi; Vanessa, Bryn, göbek takibi, *Shuffle*, her biri ayrı otellerde geçecek kasvet dolu altmış yedi gün, rahatsız edici sessizlikler ve arkamda çalan ama duygusal açıdan artık arkamda olmayan bir grupla sahne almak.

Bunun farkında değil misin, Mia? diye geçirdim içimden. Aslında boşluğu *müzik* yaratıyor. Ve buna sen sebep oluyorsun.

ON BİR

Shooting Star'ın değişmez bir kuralı vardı; duygular her zaman işten önce gelir. Bu yüzden grup üyelerinin uzayıp giden ayrılığıyla ilgili düşüncelerini, duygularını ya da kırgınlıklarını önemsememiştım. Onlara bir açıklama yapmama gerek kalmadan, yokluğımın sebebini anlayacaklarını düşünmüştüm.

Yaşadığım bunalımdan sıyrılıp o ilk on şarkıyı kaleme aldığımda Liz'i aradım ve o da grubu bir araya getirecek bir akşam yemeği düzenledi. Yemek boyunca Kulüp Masası'ndan kalkmadık. Masayı bu şekilde isimlendirmemizin sebebi, Liz'in kaldırımında bulduğumuz, yetmişlerden kalma bu çirkin, ahşap masayı elden geçirip grup afişleriyle kaplaması ve gece kulüplerindeki masalara benzemesi için üzerine binlerce kat cila çekmesiydi. Önce yokluğum için onlardan özür diledim. Ardından dizüstü bilgisayarımı çıkarıp, hazırladığım yeni şarkıları dinlettım. Liz ve Fitzy'nin gözleri büyüdü. "Köprü", "Toz", "Dikiş", "Rulet" ve "Diriltme"yi ardı ardına dinlerken yedikleri sebzeli lazanya ağızlarından dışarı taşıyordu.

“Biz müziği bıraktığını, sıkıcı bir işte çalışıp yas tuttuğunu düşünmüştük, dostum. Oysa sen *boş durmamışsın*,” diye haykırdı Fitzy. “Bu şarkılar inanılmaz.”

Liz başıyla onayladı. “Kesinlikle öyle. Aynı zamanda çok da anlamlılar. Seni rahatlatmış olmalı,” dedi uzanıp elimi sıkarak. “Sözleri okuyabilmek isterdim, bilgisayarında var mı?”

“Evdeki kâğıtlara karalamıştım. Temize çekip sana mail atarım.”

“Ev mi? Senin evin burası değil mi?” diye sordu Liz. “Odan keşfedilmemiş bir müzeye benziyor. Neden tekrar buraya taşınmıyorsun?”

“Çok fazla şey getirmeme gerek yok zaten. Tabii eğer eşyalarımı satmadıysanız.”

“Bunu denedik aslında ama çok tozluydular. Kimse almak istemedi,” dedi Fitzy. “Gerçi yatağını şapka askısı olarak kullanıyoruz.” Bu sözlerin ardından ukala bir ifadeyle sırıttı. Ona, her geçen gün yatağın üstüne şapka bırakmanın uğursuz olduğunu savunmak gibi tuhaf batıl inançları olan büyükbabama benzediğimi söylemekle hata etmişim.

“Endişelenme, nasıl olsa ada çayı yakarız,” dedi Liz. Belli ki Fitzy sözlerimi herkese yaymıştı.

“Ee, bu mu yani?” dedi Mike parmaklarını bilgisayarımın üzerine vurarak.

“Burada on şarkı var, dostum,” dedi Fitzy ve sırıttığında dışındaki ıspanak parçası görüldü. “On muhteşem şarkı. Bu bir albüm demek. Hemen stüdyoya girebiliriz.”

“Bunlar sadece tamamladıklarım,” dedim sözünü keserek. “Sırada en az on şarkı daha var. Bana neler olduğunu bilmiyorum

ama sanki bunları önceden yazıp kaydetmişim de birileri *başlat* düğmesine basmış gibi sürekli şarkı üretiyorum. Onları elimden geldiğince hızlı bir şekilde ortaya çıkarmaya çalışıyorum.”

“İlham perisinin sözünden çıkma,” dedi Liz. “O hercai bir sevgili gibidir.”

“Ben şarkılardan bahsetmiyorum,” dedi Mike. “Henüz bir albüm yapıp yapamayacağımızı, müzik şirketlerinin eskisi gibi bizimle ilgilenip ilgilenmediklerini bile bilmiyoruz. Bir atakta bulunmuştuk ama Adam bizi durdurdu.”

“Bizi durdurduğu falan yok,” dedi Liz. “Her şeyden önce aradan sadece birkaç ay geçti. Ayrıca Smiling Simon isimli albümümüz bağımsız plak şirketi listelerini altüst edip üniversite radyolarında defalarca çalındı. Yaktığımız ateşi söndürmemek için ben de röportajlar ve buna benzer şeylerle üniversite camiasının ilgisini hep sıcak tuttum,” diye açıkladı.

“Üstelik, ‘Kusursuz Dünya’ kıtalararası bir üne ulaşip uydudaki radyo kanallarında bile çalındı dostum,” dedi Fitzy. “Şu yetenek avcısı denilen adamların bizi görmekten memnuniyet duyup şarkılarımızı dinlemek için can atacaklarından eminim.”

“Bunu bilemezsin,” dedi Mike. “Onların kriterleri var. Kotaları var. Görmek istedikleri ekipmanlar var. Söylemek istediğim şey şu,” parmağıyla beni dürttü, “o tek bir kelime bile etmeden grubu yarı yolda bıraktı, sonra da hiçbir şey olmamış gibi geri döndü.”

Mike haklı olabilirdi ama ben kimseyi yolundan alıkoymuş değildim. “Bak, özür dilerim. Zaman zaman hepimizin hayatında zor günler oluyor. Ama isteseydiniz benim yerime başkasını bu-

labilirdiniz. Yeni bir gitarist bulup büyük müzik şirketlerinden biriyle anlaşma imzalayabilirdiniz.”

Yüzlerinde bir anlığına oluşan ifadeye bakılacak olursa üçü kafa kafaya verip, büyük ihtimalle Liz tarafından reddedilen bu olasılığı düşünmüştü. Shooting Star, demokrasinin hâkim olduğu bir gruptu. Grupla ilgili kararları her zaman birlikte verirdik. Fakat grubun gerçek sahibi Liz'di. Grubu kurduktan sonra kasabanın çeşitli yerlerindeki performanslarımı dinlemiş ve beni grubun gitaristi olarak işe almıştı. Fitzzy ve Mike'ı da o bulmuştu, yani grup üyelerindeki herhangi bir değişiklik tamamen onun inisiyatifindeydi. Belki de Mike'ın, Irgat ismini kullanarak başka bir davulcuyla birlikte sahneye çıkmasının sebebi de buydu.

“Böyle davranarak ne elde etmeye çalıştığını anlamıyorum, Mike,” dedi Fitzzy. “Bir kutu çikolatanın mı peşindesin? Adam'ın, elinde bir buket çiçekle senden özür dilemesini mi bekliyorsun?”

“Git başımdan, Fitz,” dedi Mike.

“Sana çiçek alacağım,” dedim. “Sarı güller. Sanırım bu çiçek dostluğu sembolize ediyor. Ne olursa olsun bundan sonra bana söylenen her şeyi yapacağım.”

“Adam bunu yaparsa rahatlar mısınız?” diye devam etti Fitzzy sözlerine. “Derdin ne, adamım? Elimizde muhteşem şarkılar var. Keşke o şarkıları ben yazmış olsaydım. Ama Adam yazdı. Bunu o başardı. Üstelik artık aramıza geri döndü. Artık eskisi gibi olağanüstü işler yapıp bunun bizi nereye taşıyacağını görebiliriz. Hem belki onun hayattan yeniden az da olsa zevk almasını sağlarız. O halde, geçmişe elveda diyelim dostum.”

Mike'in endişelerinin yersiz olduğu kanıtlanmış oldu. Sonbahar aylarında peşimizde olan büyük müzik şirketlerinden bazıları bizden ümidini kesmişti ama birkaç tanesi bizimle hâlâ ilgileniyordu ve onlara ileride İkincil Zarar isminde bir albüme dönüşecek olan şarkılarımızın demolarını yolladığımızda âdeta kendilerinden geçmişlerdi. Daha ne olup bittiğini bile anlamadan bir anlaşma imzalamış ve kendimizi Gus'la birlikte stüdyoda bulmuştuk.

Bir süre her şey yolunda gitti. Fitzy ve Liz haklıydı. İkincil Zarar'ı ortaya çıkarmak beni rahatlatmıştı. Üstelik çok eğlenmiştik. Gus'la çalışmak ilham vericiydi; o içimizdeki sesi gün yüzüne çıkarmış, sahip olduğumuz potansiyelden korkmamamızı söylemişti ve biz de dediğini yapmıştık. Seattle'da kayıt yapmak ve müzik şirketine ait lüks dairede kalıp kendimizi *The Shit* grubu üyeleri gibi hissetmek de çok güzeldi. Her şey yolunda gibi görünüyordu.

Albüm piyasaya sürüldükten kısa bir süre sonra turneye çıktık. Kuzey Amerika, Avrupa ve Asya'yı kapsayan beş aylık, zorlu bir turne bize dünyanın en heyecan verici şeyiymiş gibi geliyordu ve başlangıçta gerçekten de öyleydi. Ama aynı zamanda fazlasıyla yorucuydu. Kısa bir süre sonra yorgunluktan kolumu bile kaldıramaz hale gelmiştim. Üstelik yalnızdım. Mia'yı özleyecek bol bol zamanım vardı. Otel odalarında, turne otobüslerinin arka sıralarında inzivaya çekilmiştim. Herkesten uzak duruyordum. Liz'den bile. Özellikle Liz'den. O aptal değildi; içinde bulunduğum durumu ve sebepleri biliyordu. Üstelik kolay pes etmeyen

bir kadındı. Peşimi bırakmıyordu. Liz beni çözmeye çalışmaktan yorgun düşene dek ondan kaçtım.

Turne sırasında albümümüz, listeleri altüst etti. Önce bir platin plak geldi. Ardından bir tane daha. Turne kapsamındaki konserlerin biletleri tükenmiş, organizatörler artan talebi karşılayabilmek için yeni konser tarihleri belirlemişti. Her yerde grupla ilgili eşyalar satılıyordu. Shooting Star tişörtleri, şapkaları, posterleri, çıkartmaları, hatta özel üretim bir Shooting Star teleskobu. Basın bir anda üzerimize saldırmıştı. Hiç durmadan röportaj yapmak başlarda gurur vericiydi. Bu, insanların söylediklerimizi okuyacak kadar bize değer verdiğini gösteriyordu.

Ancak röportajlar sırasında tuhaf bir şey yaşanmaya başladı. Muhabirler, grup üyelerine formalite icabı birkaç soru sıraladıktan sonra mikrofonu ya da kamerayı bana çevirir oldular. Bense olaya diğerlerini de dâhil edebilmek için âdeta çırpınıyordum. İşte o zaman muhabirler benden özel röportaj istemeye başladılar. Bu isteklerini kibarca geri çeviriyordum ancak kısa bir süre sonra grup için, farklı bir şekilde röportaj yapabilmek imkânsız hale geldi.

Turne başladıktan yaklaşık dört ay sonra Roma'daydık. *Rolling Stone*, muhabirlerinden birini birkaç günlüğüne yanımıza göndermişti. Bir gece konserden sonra geç saatlerde otelin barındaydık. Keyfimiz yerindeydi; rahatlamıştık ve *grappa*⁴ kadehlerimizi tokuşturuyorduk. Ama sonra yanımızdaki muhabir ardı ardına önemli sorular sıralamaya başladı ve bu soruların tek muhatabı bendim. Masamızda bir düzine insan oturuyordu –ben, Liz, Fitzy, Mike, Aldous, ekipmanlardan sorumlu birkaç kişi ve bir

4 Üzüm posalarının damıtılmasıyla yapılan bir İtalyan içkisi. (ç.n.)

grup hayranımız— ama bu adam içerde sadece ben varmışım gibi davranıyordu. “Adam, İkincil Zarar’ı kendini ifade ettiğin bir albüm olarak mı görüyorsun? Eğer öyleyse bu konuyla ilgili biraz detay verir misin?” “Adam, sence bu albüm bir şarkı sözü yazarı olarak yükselişe geçtiğin anlamına mı geliyor?” “Adam, önceki röportajlarında ‘rock yıldızlarının takip ettiği o karanlık yolda’ ilerlemek istemediğini söylemiştin, peki yarattığın ateşin dumanında boğulmamayı nasıl başarıyorsun?”

Mike birden kendini kaybetti. Sanki yanımızda bir gazeteci yokmuş da ikimiz orada yalnızmışız gibi, “Sen grubumuzun isminden faydalandın!” diye haykırdı. “Bu, Adam Wilde’ın tek kişilik gösterisi değil. Biz bir grubuz. Bir bütünüüz. Bu grup dört kişiden oluşuyor. Yoksa ‘rock yıldızlarının takip ettiği o karanlık yolda’ bunu unuttun mu?”

Ardından muhabire döndü. “Meşhur Adam Wilde’la ilgili gerçekleri mi öğrenmek istiyorsun? Ben onunla ilgili bir sürü önemli şey biliyorum. Mesela *rock* yıldızımız sahneye çıkmadan önce vudu büyüsü yapar. Ayrıca kendisi konserden önce birileri kuliste ısıklık çaldığında işlerin ters gideceğine inanıp sinir krizi geçirecek kadar dev bir sanatçıdır.”

“Hadi ama Mike,” dedi Liz sert bir sesle araya girerek. “Her sanatçının kendine göre bazı alışkanlıkları vardır.”

Muhabir bu fırsatı kaçırmayıp duyduğu her şeyi harıl harıl kaleme alıyordu; ta ki Aldous grup üyeleri dışındaki herkesi kirli oradan kovup Mike’la benim aramı bulmaya çalışana dek. Ancak Mike tekrar hakarete başlamış, benim kendinden başka kimseyi düşünmeyen ilgi budalası, aşağılık bir herife dönüştüğümü söylemişti. Beni bir kez daha savunması için bakışlarımı

Liz'e çevirdim ama o kasten önündeki içkiye bakıyordu. Fitzzy'ye döndüm ama o da başını iki yana sallamakla yetindi. "Bunu söyleyen kişinin ben olduğuma inanamıyorum ama siz ikiniz artık büyüsünüz iyi olur," deyip oradan ayrıldı. Yalvaran gözlerle tekrar Liz'e baktım. Bana acımış ama bütün bunlardan yorgun düşmüş gibi bir hali vardı. "Az önce haddini aştın, Mike," dedi duygusuz bir sesle. Sonrasında bana dönüp başını iki yana salladı. "Ama sen de olayları onun gözünden görmeye çalışmalısın, Adam. *Hepimizin* gözünden. Bütün bunları anlayışla karşılamak çok zor, özellikle de sen bizden köşe bucak kaçarken. Neden böyle inzivaya çekildiğini biliyorum ama bu, durumu kolaylaştırmıyor."

Hepsi, hepsi bana karşıydı. Kendimi savunmak istercesine ellerimi kaldırdım. Tuhaf bir şekilde gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu hissederek koşar adımlarla bardan çıktım. Lobide, sürekli bizimle takılan İtalyan manken Rafaella taksi bekliyordu. Beni görünce gülümsedi. Taksi geldiğinde başıyla içeri girmemi işaret etti. Dediğini yaptım. Bir sonraki gün grubun kaldığı otelden ayrılıp farklı bir otele yerleşmiştim.

RollingStone.com, yaşananları neredeyse hiç vakit kaybetmeden yayınladı ve birkaç gün içerisinde tüm dedikodu gazeteleri bizden bahsediyordu. Çalıştığımız plak şirketi ve turne organizatörleri endişelenmişti ve hepsi de bizi, konser sözleşmelerine sadık kalmadığımız takdirde başımıza gelebilecek felaketler hakkında uyarıyordu. Aldous, hem Mike hem de benimle konuşması için profesyonel bir arabulucu getirtmişti. Kadının çabası hiçbir işe yaramadı. Fitzzy, onun hâlâ uyguladığımız parlak fikrine "boşanma" ismini vermişti. Turnenin geri kalan kısmını, grubun kaldığı otelden farklı bir otelde geçirecektim. Halkla ilişkiler

ekibimiz de röportajlar sırasında Mike ile beni ayrı tutmanın daha güvenli olacağına karar vermişti, yani artık gazetecilere çoğunlukla tek başıma röportaj veriyordum. Evet, bütün bunlar ne de işe yaramıştı ama!

İkincil Zarar albümünün tanıtım turnesinden döndüğümüzde neredeyse gruptan ayrılacaktım. Fitzy'le paylaştığım Portland'daki evden ayrılıp başka bir yere taşındım. Grup arkadaşlarımdan uzak duruyordum. Öfkeliydim ama aynı zamanda da utanıyordum. Bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum ama belli ki her şeyi berbat etmiştim. Grupla ilişkiyi sonlandırmaya hazırdım ancak Liz bir öğleden sonra yeni evime uğrayıp duygularımı ancak birkaç dinlendikten sonra tartmamı istedi. "Bu son birkaç yılda yaşadıklarımızı kim yaşasa çıldırabilirdi; özellikle de senin yaşadıklarını." Sohbetimiz boyunca Mia konusuna sadece bu kadar değinmiştik. "Şu an senden herhangi bir harekette bulunmanı beklemiyorum. Aksine hiçbir şey *yapmamamı* ve birkaç ay sonra nasıl hissedeceğini görmeni istiyorum."

Sonrasında albümümüz bütün o ödülleri toplamaya başladı ve ben Bryn'le tanışıp Los Angeles'a taşındıktan sonra onlarla çok fazla ilgilenmek zorunda kalmadığım için grup üyelerine bir şans daha vermiş oldum.

O turnenin beni nasıl da her şeyi sona erdirmenin eşiğine getirdiğini ve bir sonraki turneden ne kadar korktuğumu bilen tek kişi Bryn'di. Bryn'in bana önerdiği çözüm, gruptan ayrılmaktı. Alçakgönüllü olduğum için suçluluk kompleksi taşıdığımı ve bu yüzden yoluma tek başıma devam edemediğimi düşünüyordu. "Bak, seni anlıyorum. Bütün bu övgüleri tek başına hak ettiğini kabullenmekte zorlanıyorsun ama gerçek bu. Şarkılarınızın

tamamının sözleri ve pek çoğunun da bestesi sana ait. İşte bu yüzden insanların ilgi odağı sensin,” demişti bana. “Sen sadece hoş bir yüze sahip olan bir müzisyen değil, bir müzik *dehasısın!* Bu bir film olsaydı sen yirmi milyon dolar kazanan bir başrol oyuncusu, diğerleriyle yardımcı oyuncu olurdu ama siz grubun gelirini eşit paylaşıyorsunuz. Onlara ihtiyacın yok; özellikle de sana bu kadar acı çektiriyorlarken.”

Ama sorun para değildi. Asla da olmamıştı. Yola tek başıma devam etmek de bir çözüm sayılmazdı. Bu, yağmurdan kaçarken doluya tutulmaktan farksızdı. Yine turnelerle baş etmek zorunda kalacaktım ve bunun düşüncesi bile beni hasta etmeye yetiyordu.

Son filmi için Toronto’da olan Bryn, “Neden Dr. Weisbluth’u aramıyorsun?” diye önerdi telefonda. Weisbluth çalıştığımız müzik şirketinin bana birkaç ay önce bulduğu psikofarmakoloji uzmanıydı.

“Ona sana daha güçlü bir ilaç verip veremeyeceğini sor. Döndüğünde Brooke’la masaya oturup yoluna tek başına devam etmen konusunda neler yapabileceğimizi ciddi ciddi konuşmalıyız. Ama önce şu turneyi tamamlamak *zorundasın*. Aksi takdirde sahip olduğun şöhrete zarar verirsin.”

Hayatta sahip olduğun şöhrete zarar vermekten çok daha kötü şeyler de vardır değil mi? diye geçirdim içimden. Ama bunu Bryn’e söylemedim. Weisbluth’u arayıp ondan birkaç ilaç adı aldım ve kendimi turneye hazırladım. Sanırım tıpkı benim ve beni tanıyan herkesin bildiği şeyi Bryn de anlamıştı; kötü çocuk olarak tanınsa da, Adam Wilde kendisine söylenenleri yapardı.

ON İKİ

*Kalbimin olması gereken yere bir kurşun girdi
Doktor onu çıkarman tehlikeli dedi
Bırakalım olduğu yerde kalsın
Dua edelim ki vücudum etrafını sarsın
Ah, bir de şu havaalanı güvenliğini atlatabilsem*

"KURŞUN"

İKİNCİL ZARAR, 12. ŞARKI

Mia bir sonraki istikametimizin neresi olduğunu söylemedi. Çünkü bu, onun gizli New York turuydu ve gizli kalmalıydı. Beni Port Authority'den dışarı çıkardı ve yerin yedi kat altına indirip metro tünellerinin oluşturduğu bir labirente getirdi.

Sırlardan hoşlanmasam da, Mia'yla aramızda zaten *yeterince* sır olduğuna inansam da, metro istasyonları korkularımın doruk noktası olsa da peşinden gittim. Metro istasyonları tıklım tıklım insanla dolu olurdu. Kaçış yolu bulabilmek imkânsızdı. Mia'ya bu endişemden bahsetmek istedim ama o bowling salonunda ortamın yarattığı etkiyle ilgili söylediklerimi tekrar etti. "Sabahın üçünde kim bir metro istasyonunda Adam Wilde'a rastlamayı bekler ki? Hem de yanında ekibi olmadan." Ardından yüzüne şakacı bir

gölümseme yerleştirdi. “Üstelik bu saatte orası bomboştur. Ve ben gizli New York turumda hep metroyu kullanırım.”

Times Meydanı’ndaki metro istasyonuna ulaştığımızda etraf hafta içi öğleden sonra saat beşmiş gibi kalabalıktı. Zihnimde uyarı zilleri çalmaya başladı. Kalabalık platforma çıktığımızda bu zillerin sayısı iyice artmıştı. Kaskatı kesildim ve oradaki sütunlardan birine yaslandım. Mia bana baktı. “Bu hiç iyi bir fikir değil,” diye mırıldandım ama yaklaşan trenin gürültüsü, endişe dolu sözlerimi bastırdı.

“Geceleri sefer sayısı azaldığı için buradaki herkes epeydir bekliyor olmalı,” diye bağırdı Mia rayların çıkardığı gürültüde sesini duyurmaya çalışarak. “Ama bak, bir tren geliyor, yani her şey yolunda.”

N hattı vagonuna binince ikimiz de Mia’nın yanıldığını anladık. İçerisi tika basa sarhoş doluydu.

Bana bakan gözleri hissettim. İlacımın tükendiğini biliyordum ama bir sigaraya ihtiyacım vardı. *Derhal*. Elimi sigara paketine götürdüm.

“*Trende sigara içemezsin,*” diye fısıldadı Mia.

“İçmek zorundayım.”

“Bu, kanuna aykırı.”

“Umurumda değil.” Tutuklanırsam, en azından polisin güvenli ellerinde olurum.

Mia birden patladı. “Amaç dikkatleri üzerine çekmemekse, trende sigara yakmak tam tersi bir etki yaratmaz mı?” Bu sözlerin ardından beni bir köşeye çekti. “Her şey yolunda,” diye mırıldandı. Gergin olduğum zamanlarda yaptığı gibi boynumu

okşamasını bekledim. “Burada kalalım. Eğer Otuz Dördüncü Cadde’de de boşalmazsa ineriz.”

Otuz Dördüncü Cadde’de bir düzine yolcu indi ve kendimi daha iyi hissetmeye başladım. On dördüncü caddede daha çok inen oldu. Ancak Canal İstasyonu’na vardığımızda içinde bulunduğumuz vagonu salaş giyimli bir grup genç doldurdu. Sırtımı içerideki yolculara verip vagonun uzak köşesine, kondüktör odasının olduğu tarafa döndüm.

Çoğu insan küçük ve kapalı yerlerde kalabalık bir insan topluluğuyla karşılaşmanın beni ne kadar korkuttuğunu anlamakta güçlük çekiyordu.

Üç yıl önce olsa sanırım ben de bunu anlayamazdım. Ama o zamanlar Minneapolis’teki küçük bir müzik dükkânında kendi halimde oyalanırken beni tanıyan bir gencin ismimi bağırmasının kızgın yağa atılan mısır çekirdeği etkisi yaratabileceğini bilmiyordum; önce biri, sonra diğeri derken hepsi birden patlamış, sakın sakın dükkânda gezinen insanlar bir anda etrafımı çevirip beni taciz etmeye başlamıştı. Nefes alamıyordum. Yerimden kıpırdıyamıyordum.

Bu benim için berbat bir deneyimdi çünkü hayranlarımla birebir görüşmekten gerçekten hoşlanıyordum. Ancak hepsi bir araya geldiğinde ortama sürü psikolojisi hâkim oluyor ve insanlar benim, tıpkı kendileri gibi etten kemikten yapılmış, incinebilecek ya da korkabilecek bir varlık olduğumu unutuyordu.

Ama görünüşe bakılırsa bulduğumuz köşede güvendeydik; ta ki ben kimse tarafından fark edilmediğimden emin olmak için son bir kez daha omzumun üzerinden arkama bakmak gibi ölümcül bir hataya düşene dek. O birkaç saniye içinde olanlar

oldu. Biriyle göz göze geldik. Gözlerinde beni tanımanın verdiği kıvılcımın bir kibrit çöpü gibi çıktığını hissettim. Havaya yayılan fosfor kokusunu bile duyabiliyordum. Ardından her şey ağır çekimde ilerledi. Önce sesini duydum. Etraf bir anda tuhaf bir şekilde sessizleşmişti. Sonra haber, bir mırıltı eşliğinde hızla yayılmaya başladı. Gürültülü trenin içinde yüksek sesle ismin fısıldandığını duyuyordum. Yanındakileri dürtten dirsekler gördüm. Cep telefonları çantalardan çıkarıldı, saldırı birlikleri hazırlandı, ayaklar yere sürtündü.

Bütün bunlar birkaç saniye sürse de her zamanki gibi ızdırıp veriyordu; tıpkı savrulan bir yumruğun vücudunuza dokunması beklediğiniz o kısa anda olduğu gibi. Sakallı bir adam yerinden kalkıp bana seslenmeye hazırlandı. Kötü bir niyeti olmadığını biliyordum ama ismim dudaklarından döküldüğü an trendeki herkes üzerime çullanacaktı. Kızılca kıyametin kopmasına sadece otuz saniye kalmıştı.

Mia'nın kolunu tutup onu kendime doğru çektim.

“Ah!”

İki vagonu birleştiren kapıyı açtım ve bir sonraki vagona atladık.

“Ne yapıyorsun?” dedi arkamda sağa sola savrulan Mia.

Onu dinlemiyordum. Peşimden sürükleyerek bir vagondan diğerine geçirdim ve tren durduğunda platforma indirip basamaklarını ikişer ikişer tırmandığım merdivenlerden çıkardım. Zihnimin bir köşesi beni fazla sert davrandığım konusunda uyarıyor diğeryse buna aldırmamamı söylüyordu. Caddeye çıktığımızda onu birkaç sokak boyunca peşimden sürüklemeye

devam ettim ve takip edilmediğimizden emin olduktan sonra nihayet durdum.

“Bizi öldürmeye mi *çalışıyorsun?*” diye bağırdı Mia.

İçime bir suçluluk duygusunun yayıldığını hissettim. Ama sonra savunmaya geçtim. “Peki ya sen? Sen benim bir çete tarafından linç edilmemi mi istiyorsun?”

Bakışlarımı yere çevirdiğimde hâlâ elini tuttuğumu fark ettim. Mia da bakışlarını aynı noktaya çevirdi. Elini bıraktım.

“*Ne çetesi, Adam?*” diye sordu usulca.

Şimdi de aklımı yitirmişim gibi konuşuyordu. Tıpkı panikataklarım sırasında Aldous’un benimle konuştuğu gibi. Ama en azından Aldous beni asla hayalî bir hayran saldırısı yaratmakla suçlamazdı. Bunun gerçekleştiğine defalarca tanık olmuştu.

“Beni tanıdılar,” diye mırıldandım Mia’dan uzaklaşarak.

Mia kısa bir tereddüdün ardından hızla peşimden geldi. “Seni kimse tanımadı.”

Aldırmıyordu; aldırmama *lüksüne* sahipti!

“İçerideki herkes benim kim olduğumu biliyordu.”

“Sen neden bahsediyorsun, Adam?”

“*Neden mi bahsediyorum?* Evimin önüne kamp kuran gazetecilerden bahsediyorum. İki yıldır bir müzik mağazasına adım atamamaktan bahsediyorum. Kendimi av sezonunun başladığı gün ortalıkta dolanan bir geyik gibi hissetmeden yürüyüş yapamamaktan bahsediyorum. Soğuk algınlığı geçirdiğim her defasında dedikodu gazetelerinin beni uyuşturucu bağımlısıymış gibi göstermesinden bahsediyorum.”

Uyuyan şehrin karanlığında ona baktım. Saçları yüzüne düşmüşü ve benim, aklımı yitirip yitirmediğimi anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Onu omuzlarından kavrayıp bunun yaratacağı titreşimi her ikimiz de hissedene dek kepenkleri indirilmiş bir dükkâna çarpmamak için kendimi zor tutuyordum. Çünkü birden kemiklerinin takırdadığını duymak istemiştım. Teninin yumuşaklığını hissetmek, kasıklarımı ona bastırduğında haykırdığını duymak istiyordum. Başını geriye atıp boynunu açıkta bırakmak istiyordum. Onu nefes nefese bırakana dek ellerimi saçlarının arasında gezdirmek istiyordum. Onu ağlatmak, sonra da gözyaşlarını yalamak istiyordum. Dudaklarımı dudaklarına bastırmak, onu çiğ çiğ yemek ve anlayamadığı her şeyi bu yolla anlatmak istiyordum.

“Bütün bunlar saçmalık! Hem beni hangi cehenneme götürüyorsun?” Vücudumu saran adrenalin sesimin bir homurtuya dönüşmesine neden olmuştu.

Mia afallamış görünüyordu. “Söyledim ya, seni New York’taki gizli köşelerime götürüyorum.”

“Ama ben gizeme doymuş bir adamım. Senin için sorun olmayacaksa bana nereye gittiğimizi söyleyebilir misin? Yoksa bunu sorarak çok şey mi istemiş oluyorum?”

“Tanrım Adam, sen ne zaman böyle...”

Egomanyak mı oldum? Aşâğılık mı? Kendini beğenmiş mi? Bu boşluğu doldurabileceğim milyonlarca kelime vardı. Her biri daha önce beni tanımlamak için kullanılmış kelimelerdi.

“... bir erkek oldun?” diye tamamladı Mia cümlesini.

Bu sözler beni neredeyse güldürecekti. *Erkek mi?* Beni tanımlamak için bulabildiği en iyi kelime bu muydu? Aklıma ailemin

benim hakkımda anlattığı bir hikâye geldi. Söylediklerine göre küçük bir çocukken öfkелendiğim zamanlar yerimde duramaz ve onlara sanki bu gelmiş geçmiş en kötü küfürmüş gibi, “Siz, siz, siz... birer *pistonsunuz!*” dermişim.

Ancak sonra aklıma farklı bir şey, Mia’yla bir gece geç saatlerde yaptığımız bir sohbet geldi. Mia ve Kim’in zıt şeyleri kategorize etmek gibi bir alışkanlıkları vardı ve Mia bana sürekli oluşturdukları yeni bir kategorinin haberini veriyordu. Bir gün benim cinsiyetimin iki farklı gruba ayrıldığını söyledi; adamlar ve erkekler. Kısaca, iyi özelliklere sahip olanlar Adam kategorisindeydi. Peki ya kötü kalpliler, kumarbazlar ve göğüs meraklıları? Onlar Erkek kategorisine dâhildi. O zamanlar ben de Adam kategorisindeydim.

Peki şimdi bir Erkek mi olmuştum? Erkek! Kısa bir an için yaşadığım kırgınlığı gizleyemedim. Mia şaşkınlıkla yüzüme baktı ama belli ki o sohbetle ilgili tek bir şey bile hatırlamamıştı.

Geçmişin asla kaybolmadığını söyleyen her kimse, bu sözü yanlış söylemişti. Asıl kaybolan, heyecanı yitirilen şey gelecekti. Bu gece baştan sona yanlıştı. Zamanı geriye alabilmem imkânsızdı. Yaptığım hataları düzeltmem. Verdiğim sözleri tutabilmem. Onu yeniden kazanabilmem. Ya da onun beni yeniden kazanabilmesi.

Mia’nın yüz ifadesi değişti. Bir şeyleri fark etmiş olmalıydı çünkü bana açıklama yapmaya çalışıyordu; erkekler her zaman planı bilmek istedikleri için bana erkek demişti. Beni Staten Island feribotuna götürüyordu, bu çok da gizemli bir şey sayılmazdı ama bu feribotu Manhattan’lıların çok küçük bir kısmı kullanırdı, bu üzücü bir şeydi çünkü feribotta Özgürlük Anıtı’nın nefis bir manzarasını yakalamak mümkündü ve hepsinden önemlisi New

York'ta her şey paralı olmasına rağmen feribot yolculuğu ücretsizdi ama kalabalıktan çekiniyorsam bu yolculuktan vazgeçebilirdik, ya da içeri girip bakar ve eğer çok kalabalıksa –ki bu saatte kalabalık olmayacağından emindi– feribot hareket etmeden aşağı inerdik.

Adam/Erkek ayrımı yaptığımız o sohbeti hatırlayıp hatırlamadığımı bilmiyordum ama artık bunun bir önemi kalmamıştı. Çünkü haklıydı. Ben bir “erkeğe” *dönüşmüştüm* ve bu değişimin tam olarak hangi gece gerçekleştiğini biliyordum.

ON ÜÇ

Hayranlarımız bir anda ortaya çıkmaya başladı. Belki de zaten hep oradaydılar ama ben onları fark etmemiştim. Ancak turne başladığında kır çiçeklerini gagalayan sinekkuşları misali etrafımızda dolanır oldular.

Müzik şirketiyle anlaşma imzaladığımızda yaptığımız ilk şey bizi yönetmesi için Aldous'u işe almak oldu. İkincil Zarar eylül ayında piyasaya sunulacaktı ve şirket, sonbaharın son birkaç gününde kısa bir turneye çıkmamamızı istiyordu ama Aldous'un farklı düşünceleri vardı.

"Önce kendinizi biraz toparlamalısınız," dedi albümü tamamladığımızda. "Eski günlerinize geri dönmelisiniz."

Böylece Aldous albüm piyasaya sürülür sürülmez ülkenin batı kıyısının bir ucundan diğerine on günlük bir turne organize etti. Hayranlarımızla tekrar bir araya gelmek –ya da onlara hâlâ var olduğumuzu göstermek– ve kalabalığın karşısına yine eskisi gibi çıkabilmek için geçmişte sahne aldığımız kulüplerde çalacaktık.

Müzik şirketimiz bize arkasında bir yatak ve ekipmanlarımızı taşıyan bir römork olan fiyakalı bir Econoline karavan kiralamıştı

ama onun dışında kendimizi her zamanki konserlerimizden birine gidiyormuş gibi hissediyorduk.

Oysa durum tamamen farklıydı.

Her şeyden önce “Diriltme” isimli şarkımız listelerde zirveye tırmanıyordu. Çıktığımız iki haftalık turne boyunca giderek yükselmişti ve bunu, verdiğimiz her konserde biraz daha fazla hissederek olmuştu. Katılımın yüksek olduğu konserlerimiz önce tıklım tıklım dolmaya başlamış, sonra biletleri yok satar olmuş ve en sonunda polislerin görevlendirildiği birer organizasyon haline dönüşmüştü. Bütün bunlar iki hafta içerisinde gerçekleşmişti.

Ve seyircinin enerjisi... Konserlerimizdeki enerji çıplak bir elektrik teline benziyordu. Sanki orada bulunan herkes bir anda şöhretin zirvesine tırmanacağımızı biliyor ve tarihimizin bir parçası olmak istiyordu. Bu, hep birlikte paylaştığımız bir sırdı. Bu konserlerin o güne dek verdiğimiz en iyi, en coşkulu, en sarsıcı konserler olmasının sebebi belki de buydu. İnsanlar sahneye fırlıyor, henüz onları kimse duymamış olmasına rağmen hep bir ağızdan bağırarak, yeni şarkılarımızı söylüyordu. İşlerin bu şekilde yolunda gitmesi tamamen şans eseri olsa bile kendimi iyi hissediyordum; ne de olsa grubun *geleceğini karartmamıştım*.

Kadın hayranlarımız da bu enerji dalgasının, giderek artan bu hayranlığın bir parçası haline gelmişti. İlk başlarda onları hayranlarımız olarak görmüyordum çünkü pek çoğunu hayal meyal de olsa daha önceki konserlerimizden hatırlıyordum. Aradaki tek fark, eskiden bize dostça yaklaşırken şimdi arsızca flört etmeleri idi. San Francisco'daki ilk konserlerimizden birinde birkaç yıl öncesinden tanıdığım Viv adlı *hipster* bir kız kulise geldi. Parlak, siyah saçları ve üzerinde sıra sıra dövme olan

incecik kolları vardı. Bana sımsıkı sarıldıktan sonra dudağıma bir öpücük kondurdu. O gece elini belime yerleştirip bir an bile yanımdan ayrılmadı.

Bir yıldan uzun bir süredir cinsel ilişkide bulunmadığım bir dönemdi. Mia ve ben, şey, o önce hastanede yatmış, sonra rehabilitasyona alınmıştı ve vücudunun her noktası dikişler, alçılar, bandajlarla kaplı olmasa bile ilişkiye girmemiz imkânsızdı. Ayrıca hastanede geçen seksi, sünger banyoları tamamen yalandı; tahrik olabileceğiniz *en son yer* hastanelerdi. İçerideki koku bile arzunuzu öldürmeye yetiyordu.

Mia taburcu olduğunda büyükannesinin alt kattaki dikiş odasına yerleşmişti. Bense oturma odasındaki bir kanepede uyuyordum. İkinci katta da boş odalar vardı ama Mia hâlâ baston yardımıyla yürüebildiği için merdivenleri kullanmakta zorlanıyordu ve ben ondan bu kadar mesafe bile uzak kalmak istemiyordum.

Hemen hemen her geceyi Mia'nın evinde geçiriyor olmama rağmen Rock Evi'nden taşınmamıştım ve Mia, eve döndükten birkaç ay sonra bir gece oraya gitmemizi önerdi. Liz ve Sarah'yla yemek yedikten sonra beni odama sürükledi. Kapı arkamızdan kapandığı anda üzerime atladı ve sanki beni yalayıp yutmak istiyormuş gibi dudaklarımı ağzının içine aldı.

Bu beklenmedik arzu karşısında dehşete kapılıp canının yanabileceğinden endişe duyarak ilk başta ne yapacağımı şaşırdım. Ayrıca ne derisi alınan bacağındaki kılla kaplı, kırmızı yarayı görmek ne de diğer bacağındaki üzeri bandajlı olmasına rağmen yılan benzeyen yaraya dokunmak istiyordum.

Ama beni öptüğünde vücudum uyanışa geçti ve beraberinde aklım başımdan gitti. Yatağın üzerine uzandık. Tam biraz ileri gitmiştik ki Mia ağlamaya başladı. İlk başta tepkisini anlayamadım çünkü hıçkırıkları az önce çıkardığı iniltilerden farksızdı. Ancak çok geçmeden hıçkırıklarının yoğunluğu arttı; sanki ruhunun derinliklerindeki korkunç ve vahşi bir şeyi dışa vuruyordu. Ona kendisini incitip incitmediğimi sordum ama bana sorunun bu olmadığını söylemekle yetindi ve odadan çıkmamı rica etti. Giyinip yanıma geldiğinde de onu eve bırakmamı istedi.

Bu olaydan sonra bir kez daha aynı teşebbüsde bulunduk. Juilliard'a gitmesinden birkaç hafta önce bir yaz akşamıydı. Büyükanne ve büyükbabası, teyzesi Diane'i ziyarete gitmiş ve evde yalnız kalmıştık. Mia artık merdivenleri çıkmakta zorlanmadığı için üst kattaki yatak odalarından birinde kalmamızı teklif etti. Hava sıcaktı. Pencereyi açtık ve eski zamanlardan kalma yatak örtüsünü kenara iterek pikenin altına girdik. Bütün o yaşananlardan sonra onunla yatağa girdiğim için son derece kontrollü olduğumu hatırlıyorum. Bu yüzden elime bir kitap aldım ve Mia'nın geceleri uyurken yapmaktan hoşlandığı gibi bacağına yaslayabilmesi için birkaç yastığı bir araya getirdim.

"Benim hiç uykum yok," dedi Mia parmağını çıplak kolunda gezdirerek.

Yanıma sokulup beni öptü. Bu her zaman dudağıma konduğu o kuru öpücüklerden farklı bir şekilde duygulu, ateşli ve hevesliydi. Ona aynı şekilde karşılık vermeye başladım. Ama sonra birden aklıma Rock Evi'ndeki o gece dudaklarından döken ilkel hıçkırıklar ve odadan çıktığında gözlerinde beliren

korku dolu ifade geldi. Bir daha *asla* ne onu böyle bir kara deliğe sokacak ne de *kendim* o delikten geçecektim.

Fakat San Francisco'daki o gece Viv, elini belimin üzerinde gezdirirken o delikten geçmeye fazlasıyla hevesliydim. Geceyi onun dairesinde geçirdim ve ertesi sabah benimle gelip biz bir sonraki durağımız için yola çıkmadan önce grupla birlikte kahvaltı yaptı. Yollarımız ayrılırken, “Buraya tekrar gelerseniz beni mutlaka ara,” diye fısıldadı kulağıma.

Karavanda güneye doğru yola çıktığımızda, “Nihayet eski günlerine geri döndün adamım,” dedi Fitzy bana bir beşlik çakarak.

“Evet, tebrikler,” dedi Liz de biraz hüzünlü bir sesle. “Sadece bunu fazla göz önünde yapma yeter.” Yakın bir zamanda hukuk fakültesinden mezun olan Sarah bir insan hakları örgütünde çalışmaya başlamıştı. Artık her şeyi bir kenara bırakıp Liz'in peşinden turne turne dolaşma günleri sona ermişti.

“Mikey ve siz bekar değilsiniz diye bize sızlanmayın lütfen,” dedi Fitzy. “Turne demek, eğlence demektir, yanılıyor muyum, Çılgın Adam?”

“Çılgın Adam mı?” diye sordu Liz. “İşler bu noktaya mı gelecek yani?”

“Hayır,” dedim.

“Hey, neden olmasın...” dedi Fitzy. “İyi ki yola çıkmadan önce Fred Meyer’a uğrayıp bir kutu ekonomik boy prezervatif satın almıştım.”

Los Angeles'ta beni bekleyen başka bir kız vardı. San Diego'da da bir başkası. Ancak her ikisi de bana tek gecelik, iğrenç bir ilişki yaşıyormuşum gibi hissettirmemişti. Los Angeles'daki Ellie eski bir arkadaşımdaydı ve San Diego'daki Laina da üniversiteden yeni mezun olmuş, akıllı, seksi ve benden büyük bir kızdı. Kimse bu kaçamaklardan birinin büyük bir aşka dönüşebileceğine dair hayallere kapılmıyordu.

Sondan bir önceki konserimizde ismini bir türlü öğrenemediğim bir kızla tanıştım. Onu sahnedekeyken fark etmiştim. Konser boyunca gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmamıştı. Bu beni rahatsız etmiş ama aynı zamanda heyecanlandırmıştı. Kız resmen beni gözleriyle soyuyordu. Elimde olmadan kendimi güçlü hissetmiş ve tahrik olmuşum. Bir kadın tarafından yeniden arzulanıyor olmak harika bir duyguydu.

Konserden sonra müzik şirketimiz, CD'mizin piyasaya sürülmesini kutlamak üzere bir parti düzenlemişti ve bu partiye sadece davetliler kabul ediliyordu. O kızı partide görmeyi beklemiyordum. Ancak birkaç saat sonra üzerinde yarı fahişe yarı süpermodel görüntüsü yaratan bir elbiseyle bana doğru yürüdü; fazlasıyla derin yırtmaçlı bir etek ve ordu silahı olarak kullanılabilecek tarzda çizmelerle.

Doğrudan yanıma gelip çok da alçak sayılamayacak bir sesle, "Seni düzmek için ta İngiltere'den geldim," dedi. Ardından elimi tutup beni kapıya sürükledi ve otel odasına götürdü.

Ertesi sabah önceki tek gecelik ilişkilerimin hiçbirinde hissetmediğim kadar rahatsızlık duyarak uyandım. Utana sıkıla banyoya yürüdüm ve hızla giyinip oradan sıvışmaya çalışacaktım

ki kız dışarı çıkmaya hazır bir halde kapıda bekliyordu. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Seninle geliyorum?” dedi bu sorunun cevabı zaten belliymiş gibi.

“Benimle nereye geliyorsun?”

“Portland’a, aşkım.”

Son konserimizi Portland’da verecek ve bir bakıma eve geri dönmüş olacaktık çünkü artık oraya yerleşiyorduk. Rock Evi’nde müşterek yaşadığımız o evden taşınacaktık. Liz ve Sarah başka bir eve yerleşecekti. Mike da artık kız arkadaşıyla beraber yaşayacaktı. Ben de Fitzy’le birlikte bir ev tutacaktım. Hepimizin evi hem birbirimizin evine hem de prova için kiraladığımız salona yürüme mesafesindeydi.

“Buraya turne otobüsüyle değil karavanla geldik,” dedim ayağımdaki Converse’lere bakarak. “Üstelik Portland’da son konserimizi vereceğiz ve bu aile ve dostlar arası bir etkinlik olacak. Benimle gelemezsin.” *Ayrıca benim aşkım da değilsin.*

Kız kaşlarını çattı ve bunun onu son görüşüm olduğunu düşünerek oradan sıvıştı. Ancak Portland’da vereceğimiz konserin ses provası için Satyricon’a gittiğimde onu beni beklerken buldum. Bu defa çok da kibar sayılmayacak bir şekilde oradan gitmesini söyledim. Dudaklarımdan çıkan kelimeler şunlardı: *Buna resmen taciz denir.* Kabalık ettiğimi biliyordum ama beni usandırmıştı. Ona oraya gelmemesini söylemiştim. Üstelik fena halde sinirlerimi bozuyordu. Sadece o değil. İki hafta içinde dört farklı kızla beraber olmak da beni yormuştu. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

“Canın cehenneme, Adam. Henüz kahrolası bir *rock* yıldızı bile değilsin, bu yüzden kendini beğenmiş bir serseri gibi davranmaktan vazgeç. Üstelik yatakta hiç de iyi sayılmazsın.” Bütün bunları bana herkesin içinde bağırarak söylemişti.

Ekipman sorumlularından onu dışarı atmalarını istedim. Kız cinsel yeterliliğim ve egoma dair küfürler savurarak salonu terk etti.

“Çılgın Adam lakabının hakkını veriyorsun,” dedi Liz tek kaşını kaldırarak.

“Evet,” dedim ama çılgın bir adam olmanın aksine bir odaya gizlenmek istiyordum. Bunu henüz bilmiyordum ama gerçek turne başladığında –müzik şirketimizin isteğiyle albümün piyasaya sürülmesinin hemen ardından çıktığımız turne inanılmaz bir coşkuya sahne olmuş, beş ay boyunca biletleri tükenen konserler ve büyük bir hayran kitlesiyle mücadele etmek zorunda kalmıştık– zamanımın büyük bir kısmında insanlardan saklanmayı isteyecektim. Yalnızlıktan hoşlanan biri olduğum için bu bitmek bilmeyen, yoğun ilgiden uzak durmayı öğrendiğimi düşünebilirdiniz. Oysa ben, konserlerden sonra çılgınca bir arzuya ilişkiye girmek istiyordum. Tensel temasta bulunmak, bir kadının terini tatmak istiyordum. *Ona* ait olamayacağına göre herhangi bir kadınla idare edecektim... elbette birkaç saatliğine. O güne dek öğrendiğim bir şey varsa o da bir daha asla gecenin tamamını bir kadınla geçirmemektir.

Kısacası Seattle’daki o gece Erkek kategorisine dâhil olmuş-tum. Bu bir ilkti belki ama asla son olmayacaktı.

ON DÖRT

*Senin yattığın tarafta artık bir öcü uyuyor
Kulağıma, “Ölsen çok daha iyi olur,” diye fısıldıyor
Rüyalarımı, pişmanlığın siren sesi ve ışıklarıyla dolduruyor
Ter içinde uyandığımda yanağıma bir öpücük konduruyor*

“BOO!”

İKİNCİL ZARAR, 3. ŞARKI

Her şeye rağmen Mia’yla feribota bindim. Zaten elimden başka ne gelirdi ki? Mia o güne dek yaptığımız her konuşmayı zihnine kaydetmediği için sinir krizi mi geçirecektim? *Bunun adı, yoluna devam etmektir.*

Mia feribotun boş olacağı konusunda yanılmamıştı. Belli ki sabahın dört buçuğunda Staten Island’a fazla talep olmuyordu. Alt kattaki güvertede en fazla bir düzine insan vardı. Geç saatlere dek eğlenen üç serseri kendilerini bir banka bırakmış, gecenin kritiğini yapıyordu. Ancak yanlarından geçtiğimiz sırada kızlardan biri başını kaldırıp bana baktı. Ardından arkadaşına dönüp, “Bu Adam Wilde değil mi, dostum?” diye sordu.

Arkadaşı güldü. “Evet, o. Yanındaki de Britney Spears. Adam Wilde neden Staten Island feribotuna binsin ki?”

Ben de kendime aynı soruyu soruyordum.

Ama belli ki bu, Mia'nın sevdiği bir şeydi ve şehri temelli terk etmiyor olsa bile New York'la vedalaşma turuydu. Bu yüzden peşinden üst kata çıktım ve geminin ön tarafındaki tırabzanlara yakın bir yerde durduk.

New York'tan uzaklaştığımız sırada ufuk çizgisi arkamızda kayboldu ve bir tarafımızda Hudson Nehri, diğer tarafımızda liman belirdi. Suyun üzerinde olmak huzur vericiydi. Yiyecek ya da belki de geceyi birlikte geçirecekleri bir dost aradıkları için çığlık çığlığa peşimizden gelen bir çift coşkulu martının dışında etraf tamamen sessizdi. Rahatlamaya başladığımı hissettim.

Kısa bir süre sonra Özgürlük Heykeli'ne yaklaşmıştık. Anıt, gecenin karanlığında spotlarla aydınlatılmıştı ve gerçek bir alevden farksız şekilde ısıtıcı olan elindeki meşale, insanları içtenlikle karşıladığı izlenimi yaratıyordu. *Selam bayan, işte buradayım.*

Özgürlük Heykeli'ni daha önce hiç ziyaret etmemiştim. Her zaman çok kalabalık oluyordu. Aldous bir keresinde bana anıtın üzerinde özel bir helikopter turu yapmayı teklif etmişti ama ben helikopterlere de binmiyordum. Ancak şimdi anıt karşımda duruyordu ve Mia'nın onu neden listesine eklediğini anlamıştım. Fotoğraflarda, anıtın yüzünde hep ciddi ve kararlı bir ifade olurdu. Ama yakından bakıldığında bu ifade çok daha yumuşaktı. Sanki bilmediğiniz bir şeyleri biliyor gibiydi.

“Gülümsüyorsun,” dedi Mia bana.

Haklı olduğunu fark ettim. Belki de bunun sebebi, bana sonsuza dek yasak olduğunu düşündüğüm bir şeyi yapabilme imkânına kavuşmuş olmamdı. Ya da belki de anıtın yüzündeki ifade bulaşıcıydı.

“Çok güzel,” dedi Mia. “Onu epeydir görmüyordum.”

“Bu çok tuhaf çünkü gülümserken onu düşünüyordum.”
Heykeli işaret ettim. “Sanki bir sırrı var. Hayatın sırrı.”

Mia başını kaldırıp bana baktı. “Evet. Ne demek istediğini anlıyorum.”

Nefesimi bıraktım. “Böyle bir sır *benim* epeyce işime yarardı doğrusu.”

Mia başını tırabzanların üzerinden dışarı uzattı. “Öyle mi? O zaman neden ona bu sırrı sormuyorsun?”

“Sorayım mı?”

“Şu an tam karşında duruyor. Etrafımızda kimsecikler yok. Karınca gibi onun ayaklarının dibinde dolanıp duran turistler de yok. Ona sırrını sor.”

“Bunu yapmayacağım.”

“Senin yerine benim yapmamı ister misin? Aslında yapardım ama cevabı bilmek isteyen sen olduğuna göre soruyu da kendin sormalısın.”

“Heykellerle konuşmak gibi bir alışkanlığın mı var?”

“Evet. Güvercinlerle de konuşurum. Ee, ona sırrımı soracak mısın?”

Dönüp Mia'ya baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve biraz sabırsız görünüyordu. Bakışlarımı tekrar heykele çevirdim. “Şey... heykel? Ah, yani Özgürlük Heykeli,” diye seslendim sessizce. Etrafta kimse yoktu belki ama bu yine de utanç vericiydi.

“Biraz daha yüksek sesle,” diye zorladı Mia.

Ah, lanet olsun. “Hey, affedersiniz,” diye seslendim bu defa, “sırrınız nedir acaba?”

Heykelden hemen bir cevap gelecekmış gibi Mia'yla birlikte suyun üzerinden kulak kabarttık.

“Ne cevap verdi?” diye sordu Mia.

“Özgürlük.”

“Özgürlük,” diye tekrarladı bu cevabı onayladığını belirtmek istercesine başını sallayarak. “Hayır, dur. Sanırım dahası da var. Bekle biraz.” Gözlerini kocaman açarak korkulukların üzerinden öne doğru eğildi. “*Hımm. Hımm. Aha.*” Bana döndü. “Elbisesinin altına iç çamaşırı giymediği için körfez rüzgârı büyük bir *heyecan* yaratıyormuş.”

“Demek Bayan Özgürlük’ün altında iç çamaşırı yokmuş,” dedim. “Tam da Fransızlara özgü bir davranış!”⁵

Bu sözler Mia’yı kahkahalara boğdu. “Sence onu gören turistlerin yüzü kızarıyor mudur?”

“Asla! Yüzünde neden böyle özel ve masum bir ifade taşıyor sanıyorsun? Gemileri tıka basa doldurup buraya gelen şu cumhuriyetçi eyaletlerin bağınaz Protestanları, yaşlı kadıncağızın iç çamaşırı giymediğinden bir an olsun şüphe duymamıştır. Belki de içinde tanga vardır.”

“Pekâlâ, bu manzarayı gözümde canlandırmamam daha iyi olur,” dedi Mia inleyerek. “Ayrıca sana bizim de cumhuriyetçi bir eyaletten geldiğimizi hatırlatmalıyım; yani öyle sayılır.”

“Oregon bölünmüş bir eyalettir,” dedim. “Doğuda cumhuriyetçiler, batıda hippiler vardır.”

“Hazır hippilerden ve iç çamaşırı giymemekten bahsetmişken...”

5 Özgürlük Heykeli ABD’ye Fransa tarafından hediye edilmiştir. (ç.n.)

“Ah, hayır. İşte o da benim asla gözümde canlandırmak istemediğim bir manzara.”

Kasabamızdaki altmışlı yıllardan kalma bir geleneği kastederek, “Memelere Özgürlük Günü!” diye bağırdı Mia neşeyle. Her yıl bir grup kadın üstsüz dolaşma özgürlüğünün sadece erkeklere ait olmasını adaletsiz buldukları için bu durumu protesto etmek amacıyla bir gün boyunca üstsüz dolaşırdı. Bunu yaz aylarında yaparlardı ama Oregon bazen Oregon’luğunu gösterir ve etrafa dondurucu bir soğuk hâkim olurdu, ki bu da zaten yaşlanmakta olan tenlerin iyice büzüşmesi anlamına gelirdi. Mia’nın annesi de, babasını sürekli bu yürüyüşe katılmakla tehdit eder ve adamcağız da onu her seferinde güzel bir restoranda yemeğe çıkararak vazgeçirirdi.

“Sütyenimden uzak dur.” Mia kahkahalar eşliğinde bu protestonun en anlamsız sloganlarından birini tekrarlardı. “Bu çok mantıksız. Madem göğüslerini çıplak bırakmak istiyorlar, o halde neden sütyenden bahsediyorlar?”

“Mantık mı? Bu protesto büyük ihtimalle kafayı bulmuş bir hippinin fikriydi ve sen bunda mantık mı arıyorsun?”

“Memelere Özgürlük Günü,” dedi Mia gözlerindeki yaşları silerek. “Ah, güzel Oregon! Yıllar geçti.”

Bu doğrudu. O halde kendimi tokat yemiş gibi hissetmemem gerekiyordu. Ama öyle hissediyordum. “Nasıl oldu da Oregon’a bir kez olsun geri dönmedin?” diye sordum. Aslında açıklamasını istediğim şey Oregon’u terk etme sebebi değildi ama amacıma eyaletimizi kullanarak ulaşmak çok daha güvenliydi.

“Neden dönecektim ki?” dedi Mia bakışlarını sudan ayırmadan.

“Bilmiyorum. Orada tanıdıkların var.”

“Tanıdıklarım buraya gelebilirler.”

“Aileni ziyaret edebilirdin. Şeyde...” *Ah, lanet olsun, neler söylüyorum ben?*

“Mezarlıkta mı demek istedin?”

Sadece başımı sallamakla yetindim.

“Aslında oraya dönmememin sebebi ailem.”

Bir kez daha başımı salladım. “Bu çok acı verici olmalı.”

Mia bir kahkaha attı. Bu, yağmur ormanlarındaki bir arabanın kaçınılmaz olarak alarminin ötmesi kadar doğal ve içten bir kahkahaydı. “Hayır, kastettiğim şey bu değil.” Başını iki yana salladı. “Sen ruhun yaşadığı yerin bedeninin gömüldüğü yer olduğuna mı inanıyorsun gerçekten?”

Ruhun yaşadığı yer mi?

“Aile fertlerimin ruhunun nerede yaşadığını bilmek ister misin?”

Birden kendimi bir ruhla konuşuyormuş gibi hissettim. Karşımdaki her zaman mantığının sesini dinleyen Mia’nın hayaletiydi sanki.

“İşte burada yaşıyorlar,” dedi göğsüne hafifçe vurarak. “Ve burada,” dedi ardından şakağına dokunarak. “Onları hep duyuyorum.”

Ona ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Daha iki dakika önce kasabamızdaki yeni nesil hippilerle dalga geçmiyorduk muyduk?

Ama Mia artık şaka yapmıyordu. Kaşlarını çatmış, uzaklara dalıp gitmişti. “Unut gitsin.”

“Hayır. Üzgünüm.”

“Seni anlıyorum. Umutsuz biri gibi konuşuyorum. Bir çılgın gibi. Aklını yitirmiş bir insan gibi.”

“Aslında tıpkı büyükannen gibi konuşuyorsun.”

Yüzüme baktı. “Sana bunu anlatacak olsam hiç vakit kaybetmeden akıl hastanesi görevlilerini ararsın.”

“Telefonum otelde kaldı.”

“Doğru ya.”

“Ayrıca şu an bir gemideyiz.”

“Mükemmel bir tespit.”

“Kazara karşımıza çıksalar bile kendimi ortaya atarım. O halde anlat bakalım, aileni aklından çıkaramıyor musun?”

Derin nefes aldı, ağır bir yük taşıyormuş gibi omuzları çöktü. Boş banklardan birini işaret etti ve yanına oturdum.

“‘Aklından çıkaramamak’ doğru bir ifade sayılmaz. Bu kötü ve istenmeyen bir şeyi çağrıştırıyor. Oysa ben onları duyuyorum. Sürekli.”

“Ah.”

“Bu, eski anılardan kalma seslerini duymaktan farklı bir şey,” diye devam etti sözlerine. “Ben, ailemin benimle konuştuğunu duyuyorum. Şu an. Gerçek zamanda. Hayatım hakkında.”

Ona tuhaf bir bakış fırlatmış olmalıyım çünkü yüzü kızardı. “Biliyorum. Ben ölülerin seslerini duyuyorum. Ama bu *diğündüğün gibi* bir şey değil. Üniversite kampüsünün dört bir köşesini dolaşıp alışveriş listesinden sesler geldiğini iddia eden kadını hatırlıyor musun?” Başımı salladım. Mia kısa bir an için duraksadı.

“En azından durumumun onunkinden farklı olduğunu *düşünüyorum*,” dedi. “Ya da belki de değildir. Belki de aklımı yitirdim ve bunun farkında değilim çünkü aklını yitiren insanlar bunun farkında olmazlar, değil mi? Ama ben onları gerçekten *duyuyorum*. Bu ses büyükannemin inandığı gibi meleklerden yayılan bir enerji mi ya da ailem hemen üzerimde yer alan bir cennette mi yoksa zihnimin içinde mi, bilmiyorum. Bunun bir önemi olduğundan da emin değilim. Benim için önemli olan tek şey, ailemin yanımda olması. Sürekli. Bazen deli gibi kendi kendime mırıldandığımın *farkındayım* ama bunu yaptığımda annemle hangi eteği almam gerektiğini, babamla endişe duyduğum bir resitali ya da Teddy’le seyrettiğim bir filmi konuşuyor oluyorum.

“Ve onların bana cevap verdiğini duyuyorum. Sanki o an yanımdalarmış gibi. Benden asla ayrılmamışlar gibi. İşin tuhaf yanı şu; Oregon’dayken onları duyamıyordum. Kazadan sonra sesleri benim için giderek duyulmaz olmuştu. Ses tonlarını bile bir daha asla hatırlayamayacağımı düşünüyordum. Ama Oregon’dan uzaklaştıktan sonra onları sürekli duymaya başladım. İşte bu yüzden oraya geri dönmek istemiyorum. Daha doğrusu oraya dönmek istememin sebeplerinden biri de bu. Bunu yaparsam onlarla bağlantımın kopmasından korkuyorum.”

“Onları şu anda da duyabiliyor musun?”

Mia sustu, dinledi ve başını salladı.

“Ne diyorlar?”

“Seni görmekten memnuniyet duyduklarını söylüyorlar, Adam.”

Mia'nın sözlerinin yarı şaka yarı ciddi olduğunun farkındaydım ama ailesinin beni gerçekten görüyor, takip ediyor ve son üç yılda yaptığım her şeyi biliyor olabileceği düşüncesi gecenin sıcaklığında tüylerimi ürpertmişti.

Mia ürperdiğimi görünce bakışlarını aşağı çevirdi. “Bunun çılgınlık olduğunu biliyorum. İşte bu yüzden kimseye anlatmadım. Ernesto’ya bile. Kim’e bile.”

Hayır, diyebilmek istedim ona. Yanılıyorsun. Bu hiç de çılgınca değil. Benim daha genç, daha yaşlı ya da şu anki halimden daha *düzgün* versiyonlarıma ait olduğunu bildiğim, zihnimde dolanıp duran sesleri düşündüm. *Onu* yanıma çağırmaya ve bunun karşılığında *ondan* bir cevap almaya çalıştığım zamanlar olmuştu –her şeyin boş geldiği zamanlar– ama bunu asla başaramamıştım. Bana cevap veren kişi yine bendim. Onun sesini duyma konusunda hatıralarıma güvenmek zorundaydım. En azından bol bol hatıramız olmuştu.

Mia’yı sürekli zihnimde taşımayı, bunun bana vereceği rahatlığı hayal dahi edemiyordum. Onun *ailesiyle* bunca zaman bu tür bir iletişim kurmayı başarmış olması beni mutlu etmişti. Ayrıca şimdi onun neden benden daha akli başında görüldüğünü de anlamıştım.

ON BEŞ

Oregon'da doğan bebeklerin hastaneden ayrılırken yanlarında doğum sertifikalarıyla birlikte minik birer uyku tulumu da aldıklarından emindim. Bu eyaletteki herkes kamp yapardı. Hip-piler ve taşralılar. Avcılar ve doğa tutkunları. Zenginler. Fakirler. *Rock'*çılar bile. Hatta *özellikle rock'*çılar. Grubumuz, *punk-rock* tarzda kampçılık sanatında uzman sayılırdı. Bir saat içerisinde karar verip karavana birkaç ıvır zıvır yükler ve dağlara doğru yola çıkardık. Oraya vardığımızda bira içer, yemekleri yakar, kamp ateşinin etrafına toplanıp enstrümanlarımızı çalar ve açık havada uyurduk. Fazla para kazanamadığımız günler turneye çıktığımızda hamam böcekleri tarafından istila edilmiş kalabalık *rock'n roll* evlerinden birine tıkılıp kalmaktansa çoğunlukla kamp yapmayı tercih ederdik.

Bunun sebebi, her neresinde yaşıyor olursanız olun vahşi doğanın sizden asla uzaklaşmaması mıydı, bilmiyorum ama Oregon'da istisnasız herkes kamp yapardı.

Mia Hall hariç.

Onu bir haftasonu ilk kez kampa davet ettiğimde, “Ben yataktan başka bir yerde uyuyamam,” demişti. Ben de yanımıza şişme yatak almayı teklif etmiştim ama yine de bunu kabul etmemişti. Mia’yı ikna etmeye çabaladığımı duyan Kat bir kahkaha atmıştı.

“Sana iyi şanslar, Adam,” demişti. “Denny ve ben Mia’yı henüz bebekken kampa götürdük. Sahilde bir hafta konaklamayı planlıyorduk ama Mia iki gün boyunca hiç durmadan ağladığı için eve geri dönmek zorunda kaldık. Onun kampa alerjisi var.”

“Bu doğru,” demişti Mia.

“Onun yerine ben geleyim,” diye önermişti Teddy de. “Bugüne dek kamp yaptığım tek yer evimizin arka bahçesi oldu.”

“Büyükannen ve büyükbaban seni her ay kampa götürüyor,” demişti Denny. “Ben de öyle. Sadece *ailecek* kampa çıkma şansı bulamıyorsun, o kadar.” Bu sözlerin ardından imalı bir ifadeyle Mia’ya bakmıştı.

Mia da onun bakışına gözlerini devirerek karşılık vermişti.

Bu yüzden Mia’nın kamp teklifimi kabul etmesi beni çok şaşırtmıştı. O yaz liseden mezun olmasına bir yıl kalmıştı ve ben de üniversiteye yeni başlamıştım, yani birbirimizi çok az biliyorduk. Grubumuz tanınmaya başladığı için sık sık turneye çıkar olmuştum ve Mia da lise bandosuyla kampa girdikten sonra akrabalarını ziyarete gitmişti. Beni gerçekten özlemiş olmalıydı; mücadeleden vazgeçmesini açıklayabilecek başka bir sebep göremiyordum.

Onunla *punk-rock* tarzı kampçılık yapmayacaktım, bu yüzden birilerinden bir çadır ve bir de üzerinde uyunan şu köpüklü şeylerden ödünç aldım. Bir soğutucuyu yiyeceklerle doldurdum.

İşin doğrusu Mia'nın kamp yapmaktan hoşlanmıyor olmasına bir anlam veremiyordum ama yine de her şeyin yolunda gitmesini istiyordum. Sonuçta çok da titiz bir kız sayılmazdı. Geceyarısı basketbol oynamaktan hoşlanan bir kızdan bahsediyorduk, bu yüzden onun konforunu sağlayacak şeyler tedarik etmenin bir faydası olup olmayacağından çok da emin değildim.

Onu almaya gittiğimde ailesinin tamamı, yirmi dört saatlik bir geziye değil de ülkeyi boydan boya dolaşacak bir tura çıkıyormuşuz gibi bizi uğurlamaya geldi.

Kat beni yanına çağırdı. "Yanınıza ne tür yiyecekler aldın?" diye sordu.

"Sandviç. Meyve. Akşam yemeği için hamburger, konserve fasulye, çikolatalı bisküvi ve *marshmallow*. Ona gerçek bir kamp deneyimi yaşatmaya çalışıyorum."

Kat son derece ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Huysuzluk yapma ihtimaline karşı ona önce tatlı yedirsen iyi olur. Ben de sizin için birkaç şey hazırladım." Bana neredeyse beş kilo ağırlığında bir paket uzattı. "Acil durumda camı kırınız."

"Bunlar da ne böyle?"

"Şekerleme, lolipop. İyiye çekilmez hale gelirse ona bu abur cuburlardan yedir. Kan şekeri düşmediği sürece hem sen hem de vahşi doğa güvende olursunuz."

"Şey, teşekkürler."

Kat başını iki yana salladı. "Sen benden çok daha cesursun. İyi şanslar."

"Evet, şansa ihtiyacın olacak," dedi Denny. Sonra da göz göze gelip kahkahalara boğuldular.

Arabayla bir saat uzaklıkta harika kamp yerleri vardı ama ben biraz daha özel bir yere gitmek istediğim için dağların arasında ilerlemeye devam ettim. Asfaltlanmamış, eski bir yolu takip ederek çocukken defalarca gittiğim o yere ulaştık. Ana yoldan ayrılıp toprak bir patıkaya girdiğimde Mia, “Kamp alanı nerede?” diye sordu.

“Kamp alanı turistler içindir. Biz istediğimiz yere kamp kurabiliriz.”

“İstediğimiz yere mi?” Mia’nın yaşadığı telaş sesinin yükselmesine neden olmuştu.

“Sakin ol, Mia. Babam eskiden hep buralarda kamp kurardı. Bu yolları iyi bilirim. Duş ve diğer şeyler için endişe duyuyorsan da...”

“Duşlar umurumda değil.”

“Güzel çünkü sadece bize ait olan bir havuzumuz var.” Direksiyonu kıvrıp Mia’ya bahsettiğim yeri gösterdim. Nehrin hemen yanında cam gibi berrak ve sakın, küçük bir su birikintisi vardı. Karşımızdaysa sadece çam ağaçları ve dağlardan oluşan uçsuz bucaksız bir manzara... Sanki Oregon’u tanıtan devasa bir kartpostala bakıyorduk!

“Çok hoş bir yer,” diye itiraf etti Mia gönülsüzce de olsa.

“Sen bu manzarayı bir de tepeden gör. Yürüyüşe hazır mısın?”

Mia başını salladı. Yanımıza birkaç sandviç, su ve iki paket karpuz aromalı şeker aldım ve yürümeye başladık. Kısa bir süre

oyalandıktan sonra bir ağacın altına oturup kitap okuduk. Tekrar aşağı indiğimizde hava kararmaya başlamıştı.

“Artık çadırı kursam iyi olur,” dedim.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır. Sen misafirsin. Keyfine bak. Kitap falan oku.”

“Sen bilirsin.”

Ödünç aldığım çadırın parçalarını yere attım ve kazıkları çakmaya başladım. Ama bu benim çocukluğumdan beri kurmaya alıştığım o basit çadırlardan değil, kazıkları devasa bir yap-bozun parçaları gibi olan yeni modellerdendi. Aradan yarım saat geçmesine rağmen hâlâ çadırı boğuşuyordum. Güneş dağların ardında batıyordu ve Mia elindeki kitabı bırakmıştı. Yüzünde dalgın bir gülümsemeyle beni izliyordu.

“Keyfin yerinde mi?” diye sordum akşam serinliğine rağmen buram buram ter dökerek.

“Hem de nasıl. Böyle olacağını bilseydim kamp kurma teklifini çok daha önce kabul ederdim.”

“Bunu eğlenceli bulmana sevindim.”

“Ah, evet, çok eğlenceli. Ama benden yardım istemediğinden emin misin? Bu iş biraz daha uzayacak olursa sana fener tutmam gerekecek.”

İç geçirdim. Teslim olduğumu belirtmek istercesine iki elimi birden kaldırdım. “Bir spor malzemesine yenik düştüm.”

“Rakibinin kullanma talimatı var mı?”

“Bir zamanlar vardı herhalde.”

Mia başını iki yana salladıktan sonra çadırın üst kısmını eline aldı. “Pekâlâ, sen bu kısmını al. Ben de diğerinden başla-

yayım. Sanırım uzun parçaya ait olan halkalar çadırın tepesine geçirilecek.”

On dakika sonra çadırı kurmuş ve kazıklara bağlamıştık. Ateşin etrafına dizmek için birkaç taş ve biraz da çıra topladım. Getirdiğim odunlarla bir kamp ateşi yaktık. Ateşin üzerine yerleştirdiğim bir tavada köftelerimizi kızarttım. Fasulyeleri de doğrudan kutusunda pişirdim.

“Etkilendim doğrusu,” dedi Mia.

“Yani kamp yapmaktan hoşlandın mı?”

“Öyle bir şey söylemedim,” dedi ama gülümsüyordu.

Mia’nın kamp kurmakla ilgili sorununun ne olduğunu sonradan anladım. Akşam yemeğimizle birlikte *marshmallow*’larımızı da bitirip ay ışığıyla aydınlanan nehirde bulaşıkları yıkamıştık ve Mia çayını yudumlayıp bir paket şekerlemeyi mideye indirirken ben kamp ateşinin önünde gitar çalmıştım.

Saat belki henüz on bile değildi ama kamp saatine göre gecenin ikisi sayılırdı. Çadırımıza girip iki kişilik uyku tulumunda birbirimize sokulduk. Mia’yı kendime doğru çektim.

“Kamp yapmanın en güzel tarafı nedir biliyor musun?”

Birden vücudunun baştan aşağı gerildiğini hissettim; bu hiç de iyi bir şey sayılmazdı. “O neydi öyle?” diye fısıldadı.

“Ne neydi?”

“Bir şey duydum.”

“Herhalde bir hayvandır.”

Mia feneri yaktı. “Nereden biliyorsun?”

Feneri alıp yüzüne doğru tuttum. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Korktun mu?”

Bakışlarını aşağı indirdi ve belli belirsiz bir hareketle başını salladı.

“Burada endişelenmen gereken tek şey ayılardır ve onlar da sadece yemekle ilgilendiğinden yiyeceklerimizi arabada bıraktık,” dedim onu rahatlatmak için.

“Ben ayılardan korkmuyorum,” dedi Mia ayıları küçümseyen bir tavırla.

“Peki neden korkuyorsun?”

“Ben, ben sadece burada kendimi hareketsiz bir hedef gibi hissediyorum.”

“Kimin hedefi olabiliriz ki?”

“Ne bileyim işte, silahlı adamların. Civardaki avcıların.”

“Saçmalama. Oregon’un yarısı avcılık yapıyor. Benim ailem de öyle. Avcılar hayvanları avlar, kampçıları değil.”

“Biliyorum,” dedi Mia sessizce. “Aslında gerçek sorun bu da değil. Kendimi... savunmasız hissediyorum. Sadece, ne bileyim işte, böyle açık bir alandayken dünya bana çok büyük geliyor. Sanki bir evin yoksa bu dünyaya ait değilmişsin gibi.”

“Şu an evin burası,” diye fısıldadım onu yatırıp tekrar sarılarak.

Bana iyice sokuldu. “Biliyorum.” İç geçirdi. “Ne kadar tuhaf! Orman İşleri’nden emekli bir biyoloğun torunu kamp yapmaktan korkuyor.”

“Sadece o kadar da değil. Sen ailesi geçmişte *punk rock*’la ilgilenmiş olan bir çellistsin. *Gerçekten* tuhafsin ama *benimsin*.”

Bir süre hiç konuşmadan öylece yattık. Mia fenerin ışığını kapatıp yanıma sokuldu. “Çocukken sen de avlanırdı mıydın?” diye fısıldadı. “Bana bundan hiç bahsetmemiştin.”

“Babam ava giderken beni de yanına alırdı,” diye mırıldandım. Bulunduğumuz yere en yakın insan kilometrelerce uzakta olsa da gece bizi fısıldayarak konuşmaya zorluyordu. “Hep on ikinci doğum günümde bana bir silah alacağını ve ateş etmeyi öğreteceğini söylerdi. Ama ben dokuz yaşlarındayken kuzenlerimle birlikte ava gittim ve içlerinden biri bana tüfeğini verdi. Acemi şans mıydı, bilmiyorum ama bir tavşan vurdum. Kuzenlerim çığına döndü. Hem küçük hem de hızlı bir hayvan olan tavşanları deneyimli avcılar bile güçlükle yakalarken ben ilk atışımda başarılı olmuştum. Kuzenlerim içini doldurup bir anı olarak saklayabilmemiz için tavşanın leşini almaya gittiler. Ama ben hayvanı kanlar içinde gördüğümde ağlamaya başladım. Ardından bağıra çağıra onu veterinere götürmemiz gerektiğini söyledim ama tabii ki çoktan ölmüştü. Kuzenlerimin onu yanımıza almasına izin vermedim. Tavşanı ormana gömmelerini sağladım. Babam bunu duyduğunda avcılığın asıl amacının etini yiyerek ya da derisini yüzerek hayvandan fayda sağlamak olduğunu söyledi. Aksi takdirde bir cana kıymaktan başka bir şey elde edemezdik. Ama sanırım avcılığın bana uygun olmadığını anlamıştı çünkü on ikinci doğum günü hediyem bir tüfek değil bir gitar oldu.”

“Bana bunu daha önce hiç anlatmamıştım,” dedi Mia.

“*Punk-rock* imajımı zedelemek istememiş olmalıyım.”

“Bence imajın zedelenmenin aksine iyice sağlamlaştırdı.”

“Ah, hayır. Ama duygusal olduğuma göre bu olay bir şekilde işe yaramış olmalı.”

Çadırın içine hoş bir sessizlik hâkim oldu. Gecenin karanlığında bir baykuşun yumuşak ötüşünün yankılandığını

duyabiliyordum. Mia karnımı dürttü. “Ne kadar da yufka yürekliymişsin!”

“Bunu kamp yapmaktan korkan bir kız söylüyor!”

Mia kıkırdadı. Aramızdaki her türlü mesafeyi kapatmak isteyerek onu iyice kendime doğru çektim. Boynundaki saçları geriye atıp yüzümü tenine gömdüm. “Şimdi çocukluğuna ait utanç verici bir hikâye anlatma sırası sende,” diye mırıldandım kulağına.

“Utanç verici hikâyelerimin hiçbiri henüz tamamlanmadı,” dedi Mia.

“Mutlaka bilmediğim bir tane vardır.”

Mia kısa bir süre sessiz kaldı. Ardından, “Kelebekler,” dedi.

“Kelebekler mi?”

“Eskiden kelebeklerden korkardım.”

“Doğayla bir alıp veremediğin mi var?”

Mia sessiz bir kahkaha eşliğinde başını iki yana salladı. “Ne desen haklısın,” dedi. “Hem bir kelebekten daha zararsız bir yaratık olabilir mi? Sadece iki hafta yaşıyorlar. Ama ben ne zaman bir kelebek görsem korkardım. Ailem bu korkumu yenebilmek için her şeyi denedi; bana kelebekleri anlatan kitaplar, kelebek desenli giysiler aldılar ve odamı kelebek posterleriyle süslediler. Ama hiçbiri işe yaramadı.”

“Monark keleşği sürüsünün saldırısına falan mı uğradın?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Mia. “Büyükannem bu fobimle ilgili bir varsayımda bulundu. Günün birinde tıpkı bir tırtılın keleşğe

dönüşmesi gibi metamorfoza uğrayacağımı ve bundan korktuğum için kelebeklerden de korktuğumu söyledi.”

“Tam da büyükannenden beklenecek bir varsayım. Peki bu korkunu nasıl yendin?”

“Hiçbir fikrim yok. Bir gün artık onlardan korkmamaya karar verdim ve korkmadım.”

“Başarıya ulaşana dek zaten başarmışsın gibi davran.”

“Onun gibi bir şey.”

“Aynı yöntemi kampçılıkta da uygulayabilirdin.”

“Bunu yapmak zorunda mıyım?”

“Hayır ama benimle geldiğin için mutluyum.”

Mia dönüp bana baktı. Çadırın içi neredeyse zifirî karanlıktı ama koyu renkli gözlerinin parladığını görebiliyordum. “Ben de öyle. Ama uyumak zorunda mıyız? Bir süre daha böyle kalamaz mıyız?”

“İstersen bu şekilde sabahlayabiliriz. Karanlığa sırlarımızı anlatırız.”

“Anlaştık.”

“O halde bana şu yersiz korkularından birini daha anlat bakalım.”

Mia kollarıma tuttundu ve bedenini benimkinin içine gömmek istercesine kendini göğsüme doğru iyice yaklaştı. “Seni kaybetmekten korkuyorum,” dedi belli belirsiz duyulan bir sesle.

Yüzünü görmek ve alnına bir öpücük kondurabilmek için onu kendimden uzaklaştırdım. “‘Yersiz korkular’ demiştim. Az önce söylediğin şey zaten asla gerçekleşmeyecek.”

“Ben yine de korkuyorum,” diye mırıldandı. Ama sonra onu korkutan şeyleri sıralamaya başladı ve ben de aynısını yaptım. Fısıldayarak gecenin ilerleyen saatlerine dek birbirimize çocukluk hikâyelerimizi anlattık ve nihayet Mia korkmayı unutup uykuya daldı.

Bu olaydan birkaç hafta sonra hava iyice soğumaya başladı ve o kış Mia kaza geçirdi. Kısacası, bir daha kamp yapma şansı bulamadım. Yapmış olsaydım bile o gezinin, hayatımın en güzel gezisi olarak kalmaya devam edeceğinden emindim. Ne zaman o günü hatırlasam gözümün önünde beliren çadırımız gecenin karanlığında parlayan küçük bir gemiye, Mia’yla dudaklarımızdan dökülen fısıltılar da ay ışığıyla aydınlanmış denizin üzerinde süzülen notalara dönüşürdü.

ON ALTI

*Sen karşı kıyıya geçip beni burada bıraktın
Bu beni mahvetse de daha fazlasını aradın
Çılgın bir teröristtin, köprüyü patlattın
Karşı kıyıdan el sallayıp bana öpücük yolladın
Karşıya geçmek istedim ama çok geç kalmıştım
Ayağımı köprüye değil boşluğa atmıştım*

"KÖPRÜ"

İKİNCİL ZARAR, 4. ŞARKI

Gökyüzünde beliren ılık huzmeleri gecenin karanlığını boğmaya başladı. Kısa bir süre içerisinde güneş doğacak ve kaçınılmaz bir biçimde yeni bir gün başlayacaktı. Bu yeni günle birlikte Londra'ya uçacaktım. Mia da Tokyo'ya. Saatin, zaman ayarlı bir bomba gibi acımasızca ilerlediğini duyabiliyordum.

Şimdi Brooklyn Köprüsü'nün üzerindeydik ve Mia bana böyle bir şey söylememiş olsa bile bu köprü'nün son durağımız olduğunu tahmin ediyordum. Manhattan'dan ayrılıyorduk ve bu, Staten Island'a yaptığımız gemi yolculuğu gibi dönüşü olan bir yolculuk değildi. Ayrıca Mia o ana dek birkaç kez itirafta bulunmuş olduğu için sıranın bana geldiğini düşünüyor olma-

lıydı. Köprü'nün ortalarına geldiğimiz sırada aniden durup bana döndü. "Grupla arandaki sorun ne?" diye sordu.

Ilık bir rüzgâr esmesine rağmen birden üşüdüğümü hissettim. "Sorun" diyerek neyi kastediyorsun?"

Mia omuzlarını silktilti. "Aranızda bir sorun olduğu belli. Bu gece onlardan neredeyse hiç bahsetmedin. Eskiden sürekli bir aradayken şimdi farklı eyaletlerde yaşıyorsunuz. Neden Londra'ya hep birlikte gitmediniz?"

"Sana ekipmanların nakliyesi yüzünden olduğunu söylemiştim."

"Seni bir gece bekleyemeyecek kadar aceleleri mi vardı?"

"Benim burada bazı işleri halletmem gerekiyordu. Stüdyoya girip şarkılara birkaç gitar melodisi eklemek zorundaydım."

Mia sorgulayan gözlerle yüzüme baktı. "Ama zaten yeni albümünüz için turneye çıkıyorsunuz. Neden şimdi tekrar kayıt yapman gerekiyor?"

"Şarkılarımızdan birine özel bir tanıtım hazırlıyoruz. Bundan biraz daha fazla elde etmek için," dedim kaşlarımı çatıp parayı kastettiğimi göstermek için parmaklarımı birbirine sürterek.

"Peki bu kaydı beraber yapmanız gerekmiyor muydu?"

Başımı iki yana salladım. "Artık işler tam olarak o şekilde yürümüyor. Ayrıca benim burada *Shuffle*'la bir röportajım da vardı."

"Röportaj mı? Röportajlara grubun diğer üyeleri de katılmıyor mu? Sadece seninle mi görüşüyorlar? Buna bir anlam veremedim doğrusu."

Bir önceki gün yaşadıklarımı düşündüm. Vanessa LeGrande'la. Birden nedense aklıma "Köprü" şarkısının sözleri geldi ve Doğu

Nehri'nin karanlık suları üzerinde Mia Hall'la bu konuyu tartışmanın pek de parlak bir fikir olmayabileceğini düşündüm. En azından artık on üçüncü cumayı geride bırakmıştık.

“Evet. Şu sıralar işler bu şekilde yürüyor,” dedim.

“Gazeteciler neden sadece seninle görüşmek istiyorlar? Peşinde oldukları şey ne?”

Bu konuda gerçekten de konuşmak istemiyordum. Ama Mia tıpkı bir tazı gibi aldığı kokunun izini sürerdi ve onu, ya önüne kanlı bir et parçası atmam ya da pis kokulu leşlere ulaşana dek kokunun izini sürmesine müsaade etmem gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Ben de onu oyalamayı tercih ettim.

“Aslında işin bu kısmı oldukça ilginç sayılır. Gazeteci bana seni sordu.”

“Ne?” Mia hızla bana doğru döndü.

“Röportaj sırasında bana seni sordu. Bizi. Lise yıllarımızı.” Mia'nın yüzündeki şaşkın ifadenin keyfini çıkardım. Az önce Oregon'daki hayatının yıllar öncesinde kalmasıyla ilgili neler söylemiş olduğunu düşündüm. *Eh, belki de eski hayatın düşündüğün kadar geride kalmamıştır!* “Böyle bir şey ilk kez oluyor. Aslında bütün diğer şeyler göz önüne alındığında bu oldukça tuhaf bir tesadüf sayılır.”

“Ben artık tesadüflere inanmıyorum.”

“Ona hiçbir şey anlatmadım ama okuduğumuz lisenin *panter* yıllıkını bulmuş. İçinde ikimizin fotoğrafı olan yıllık. Güzel ve Çirkin.”

Mia başını iki yana salladı. “O lakabı *ne kadar da çok* sevdim.”

“Endişelenme. Ona bu konuda tek bir kelime bile etmedim. Her ihtimale karşı kayıt cihazını da kırdım. Elindeki delillerin hepsini imha ettim.”

“*Hepsini* değil.” Mia bana baktı. “*Panter* yıllığı tehlikesi hâlâ devam ediyor. Eminim Kim geçmişte kalan bir eserinin ülke çapındaki bir dergide yayımlanmasından mutluluk duyacaktır.” Başını iki yana sallayıp kıkırdadı. “Kim’in objektifine takılan birinin kurtulabilmesi imkânsızdır. Kısacası gazetecinin kayıt cihazını boşuna parçalamışsın.”

“Biliyorum. Sadece kendimi kaybettim. O kadar sinir bozucu bir kadındı ki. İltifatların ardına gizlenmiş hakaretlerle beni âdeta çıldırtmaya çalıştı.”

Mia halimi anlamış gibi başını salladı. “Aynı şeyi bazen ben de yaşıyorum. Bundan daha kötüsü olamaz! ‘Bu gece çaldığınız Shostakovich beni büyüledi. Bach’dan çok daha yumuşak bir melodisi vardı,’ derler küçümser bir ses tonuyla. Anlamı şu; Shostakovich’i berbat çaldın!”

Bana göre onun Shostakovich’i berbat çalması imkânsızdı ama bizi ortak bir noktada buluşma zevkinden mahrum edecek de değildim.

“Peki benim hakkımda ne öğrenmek istiyormuş?”

“Shooting Star’a yeniden hayat veren büyük sırrı açığa çıkarma gibi bir planı var sanırım. Bu yüzden yaşadığımız kasabaya gidip araştırma yapmış ve lisede beraber okuduğumuz insanlarla görüşmüş. Görüştüğü kişiler ona bizden bahsetmiş... aramızdaki... aramızdaki ilişkiden... senden... ve yaşananlardan.” Daha fazla konuşamadım. Bakışlarımı nehre, üzerinden geçmekte

olan bir mavnaya çevirdim ve burnuma gelen koku bana onun çöp taşıdığını söyledi.

“Peki gerçekte ne yaşandı?” diye sordu Mia.

Bunu lafın gelişi sorup sormadığından emin değildim, bu yüzden sesimi şakacı bir ifadeye büründürmeye çalıştım. “Ben de hâlâ bu sorunun cevabını arıyorum.”

Belki de gece boyunca söylediğim en dürüst şey buydu ama onu söyleyiş şeklim bu cümleyi koca bir yalan haline dönüştürmüştü.

“Menajerim beni, ünüm arttıkça geçirdiğim kazanın dikkat çekici hale geleceği konusunda uyarmıştı ama seninle yaşadığım ilişkinin sorun olacağını hiç düşünmemiştim. Aslında bu ilk başlarda aklıma geldi. Birilerinin benim peşime düşmesini bekledim –geçmişteki kız arkadaşlarının yarattığı izler– ama sanırım ben senin diğer, şey, ilişkilerin kadar ilgi çekici değilim.”

Mia gazeteci bozuntuları tarafından taciz edilmemesinin sebebinin *bu* olduğunu düşünüyordu; o, Bryn kadar ilgi çekici değildi, ki bu da Bryn’den *haberdar olduğu* anlamına geliyordu. Keşke grup üyelerinin, onu bütün bunlardan uzak tutmak, sadece adının geçmesiyle bile canlanan yaralara dokunmamak için büyük çaba harcadığını da bilseydi. İmzaladığımız anlaşmalarda hâlâ varlığını sürdüren, konuşulması yasak konularla ilgili maddenin doğrudan ismi verilme bile onu basından uzak tutmayı amaçladığını bilseydi. Amacımız onu korumaktı. Ve tabii beni de.

“Sanırım lisede yaşadıklarımız tarih oldu,” dedi Mia son noktayı koyarak.

Tarih mi oldu? Sen bizi gerçekten de "Aptal Lise Aşkları"ndan oluşan o çöp yığının içine mi attın? Peki o zaman, ben neden bunu yapamıyorum?

"Evet, sen ve ben, ikimiz MTV ve LifeTime gibiyiz," dedim elimden geldiğince kaygısız bir sesle. "Diğer deyişle köpek balıkları için iştah açıcı birer yem sayılırız."

Mia iç geçirdi. "Ah, şey. Sanırım köpek balıklarının da beslenmeye ihtiyacı var."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Aile geçmişimin gözler önüne serilmesini arzuladığımı söyleyemem ama senin, sevdiğin işi yapabilmen için ödenmesi gereken bedel buysa bunu ödemekten çekinmem."

Yine dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiştik. Müzik için her şeye değerdi. Buna inanabilmeyi *isterdim*. Ama inanmıyordum. O güne dek bir kez olsun inandığımdan da emin değildim. Bana her sabah uyandığımda nefes alma isteği veren şey *müzik* değildi. Bakışlarımı ondan ayırıp karanlık sulara çevirdim.

"Ya sevdiğim işi yapmıyorsam?" diye mırıldandım ama rüzgâr ve trafiğin gürültüsü sesimi bastırdı. En azından bu sözleri dile dökebilmişim.

Bir sigaraya ihtiyacım vardı. Tırabzanlara yaslanıp şehrin merkezine doğru uzanan üç köprüye baktım. Ben çakmağımı çalıştırabilmek için mücadele verirken Mia yanıma geldi.

"Bırakmalısın," dedi usulca omzuma dokunarak.

Bir an grubu kastettiğini düşündüm. Az önceki sözlerimi duyduğunu ve bana Shooting Star'dan ayrılıp müzik sektörünü bırakmamı söylediğini sandım. O güne dek hep birilerinin bana müziği bırakmamı söylemesini beklemiştim ama bu asla gerçek-

leşmemişti. Sonra gecenin daha erken saatlerinde, Mia'nın benden bir sigara almadan önce aynı sözleri söylediğini hatırladım. "Bu çok da kolay bir şey sayılmaz," dedim.

"Saçmalık," dedi Mia kendinden emin bir tavırla. Bu hali aklıma hemen, özgüvenini yıpranmış bir deri ceket gibi üzerinde taşıyan ve bir fahişeyi bile utandırabilecek kadar küfürlü konuşan annesi Kat'i getirmişti. "Bir şeyi bırakmak zor değildir. Onu bırakmaya *karar vermek* zordur. Zihnini buna hazırlarsan gerisi kendiliğinden gelir."

"Gerçekten mi? Sen de benden bu şekilde mi vazgeçtin?"

Sözcüklerim, hiç düşünmeden, zihnimde tekrar etmeden, günlerce kendi kendime mücadele vermeden öylece dudaklarımdan dökülüvermişti.

"Nihayet söyleyebildi," dedi Mia köprüünün altındaki bir kalabalığa seslenir gibi.

"Söylememem mi gerekiyordu? Geceyi, bana yaptığın şey hakkında tek bir laf bile etmeden geçirmem mi gerekiyordu?"

"*Hayır*," dedi Mia usulca.

"O halde neden? Neden gittin? Duyduğun sesler yüzünden mi?"

Mia başını iki yana salladı. "Hayır, değil."

"O halde neydi? Beni bırakıp gitmene sebep olan şey neydi?" Sesime yansıyan çaresizliği duyabiliyordum.

"Pek çok sebebi vardı. Benim yanımdayken olduğun gibi davranamaman gibi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Artık benimle konuşmuyordun."

“Bu çok saçma, Mia. Ben seninle hep konuştum!”

“Konuşuyor gibi görünüyor ama konuşmuyordun. Benimle yaptığın sohbetler çift taraflıydı; söylemek istediğin şeyler ve gerçekte dudaklarından dökülenler.”

O güne dek yaptığım çift taraflı sohbetleri düşündüm. Herkesle. *Bu alışkanlığı* o zamandan mı edinmişim? “Eh, seninle konuşmak çok da kolay sayılmazdı,” dedim karşı atağa geçerek. “Ne söylesem yanlış anlıyordun.”

Mia yüzünde hüznünlü bir gülümsemeyle bana baktı. “Biliyorum. Sorun sadece sen değildin. Sen ve bendim. Bizdik.”

Başımı iki yana salladım. “Bu doğru değil.”

“Evet doğru. Üzülme, etrafımdaki herkes beni incitmekten korkuyordu. Ama bunu senin de yapman, yanımdayken olduğun gibi davranamaman acı veriyordu. Artık bana dokunmuyordun bile.”

Mia sözlerinin anlamını güçlendirmek istercesine iki parmağını bileğimin iç kısmına yerleştirdi. Parmaklarından dumanlar çıkararak tenimi dağlasa buna hiç şaşırmazdım. Kendimi toparlayabilmek için ondan uzaklaşmak zorunda kaldım.

“İyileşme sürecindeydin,” dedim acınası bir cevap vererek. “Üstelik hatırladığım kadarıyla bunu denemeye kalkıştığımızda fazlasıyla korkmuştun.”

“Bir kez,” dedi Mia. “Sadece bir kez.”

“Tek istediğim senin iyi olmandı. Sana yardım etmek istiyordum. Bunun için *her şeyi* yapmaya hazırdım.”

Mia başını indirdi. “Evet, biliyorum. Beni kurtarmak istiyordun.”

“Lanet olsun, Mia. Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

Mia başını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki şefkat eksilmemişti ama şimdi içlerinde farklı bir şey daha vardı; ciddi bir ifade. Bu, öfkemi korkuya çevirdi.

“Kurtarıcım olmakla öylesine meşguldün ki beni yapayalnız bıraktın,” dedi. “Amacının yardım etmek olduğunu biliyorum ama o zamanlar beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştığını düşünüyordum. İyiliğimi düşünerek beni bazı şeylerden mahrum etmen, kendimi daha çok bir kurban gibi hissetmeme neden olmuştu. Ernesto insanların iyi niyetinin bazen bizi diri diri tabuta sokmakla sonuçlandığını söyler.”

“Ernesto mu? Ernesto bu konuda ne bilir ki?”

Mia ayak parmağını kaldırımdaki tahta plakaların arasına sürttü. “Aslında çok şey biliyor. Onun ailesi de o sekiz yaşındayken ölmüş. O da büyükanne ve büyükbabası tarafından yetiştirilmiş.”

Bu sözlerin bende merhamet duygusu uyandırması gerektiğini biliyordum ama vücudumu baştan aşağı öfke sarmıştı. “Ne yani, ortada bir *kulüp* falan mı var?” diye sordum titremeye başlayan sesimle. “Benim asla kabul edilemeyeceğim bir acı kulübü mü söz konusu?”

Mia’nın bana “hayır” demesini bekledim. Ya da benim de o kulübe üye olduğumu söylemesini. Ne de olsa onun ailesi benim de kaybım sayılırdı. Ama bu, geçmişte bile farklıydı; sanki önümde hep bir bariyer vardı. Acıyla ilgili asla tahmin edemeyeceğiniz şey, onun aslında bir rekabet olmasıdır. Mia’nın ailesi benim için ne kadar önemli olursa olsun, insanlar bana ne kadar baş sağlığı dilerse dilesin ben Denny, Kat ve Teddy’yle

aynı kanı taşıımıyordum ve birden bu fark büyük bir önem taşımaya başlamıştı.

Belli ki hâlâ da taşıyordu çünkü Mia susup sorduğum soruyu düşündü. “Buna acı kulübü değil de suçluluk kulübü demek daha doğru olur belki. Geride kalan olmaktan suçluluk duyanların kulübü.”

Ah, bana suçluluk duymaktan bahsetme! Damarlarımdan kan yerine suçluluk duygusu akıyor. Hâlâ köprüdeydik ve ben artık gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu hissediyordum. Gözyaşlarımla mücadele edip akmamalarını sağlamamın tek yolu beni ayakta tutan öfkeden medet ummamdı. “Beni tek gecelik bir ilişki gibi bir kenara fırlatıp atmak yerine karşına alıp en azından bu kadarını anlatabilirdin,” dedim neredeyse bağırarak. “Beni üç yıl boyunca merakta bırakmak yerine ilişkimizi sonlandırma nezaketinde bulunabilirdin...”

“Bu önceden planladığım bir şey değildi,” dedi Mia da sesini yükselterek. “Uçağa bindiğimde aklımda ayrılık yoktu. Sen benim her şeyimdin. İlişkimiz sona ererken bile bunun gerçekleştiğine inanamadım. Ama oldu. Burada, senden uzakta olmak işimi hiç tahmin etmediğim bir şekilde kolaylaştırdı. Hayatımı da öyle. Bu beni öylesine rahatlatmış ki.”

Çekip gittiklerini görmek için sabırsızlandığım kızları düşündüm. Seslerini ve kokularını duymaz olduğumda nasıl da rahatladığımı hatırladım. Bu kategoriye pek çok kez Bryn de dâhil olmuştu. *Yokluğum Mia'da da benzer duygular mı yaratmıştı?*

“Sana söylemeyi düşündüm,” diye devam etti Mia şimdi her cümleyi tek bir nefeste sarf ederek, “ama ilk başlarda fazlasıyla afallamıştım. Neler olduğunun farkında değildim. Bildiğim tek

şey *sensiz* kendimi daha iyi hissediyor olmamdı ve bunu *sana* nasıl açıklayacaktım? Sonra aradan zaman geçti ve beni aramayı bıraktın. Peşimi bıraktığında, beni anlayan tek kişinin *sen* olduğunu varsaydım. Bir korkak gibi davrandığımı biliyordum ama...” Mia bir an tökezler gibi olsa da kendini toparladı. “Ama buna hakkım olduğunu düşündüm. Beni anladığını düşündüm. Yani beni anlamış gibi görünüyordun. ‘Bana seçmem gerektiğini söylüyor, ya onu ya kendimi. O, ayakta kalan son kişi,’ diye yazmıştın. Rulet’i dinlediğimde beni gerçekten de anladığına inandım. Bana kızdığını ama sebebin ne olduğunu bildiğini düşündüm. *Kendimi* seçmek zorundaydım.”

“Beni tek bir kelime bile söylemeden terk etmenin bahanesi *bu mu*? Korkaklık ettim diyebilirsin, Mia. Zalimce davrandım da diyebilirsin! Sen böyle birisi mi oldun gerçekten?”

“Belki de kısa bir süre böyle olmaya ihtiyacım vardı,” diye haykırdı Mia. “Üzgünüm. Seninle irtibata geçmeliydim. Sana açıklamalıydim. Ama sana ulaşmak o kadar da kolay sayılmazdı.”

“Ah, saçmalıyorsun, Mia. Pek çok insan bana ulaşmakta zorluk çekiyor olabilir. Ama sen? İki kez telefon görüşmesi yaparak benim nerede olduğumu bulabilirdin.”

“Karşıdan öyle görünmüyordu ama,” dedi Mia. “Sen...” Sustu ve tıpkı o gün daha erken saatlerde Vanessa LeGrande’ın yaptığı gibi bir patlamayı elleriyle taklit etti. “Fenomen haline gelmiştin. Sanki artık bir insan değildin.”

“Bütün bu söylediklerinin aptalca olduğunu biliyorsun. Üstelik bahsettiğin şey, senin beni terk etmenden bir yıl sonra gerçekleşti. *Bir yıl*. Ben o koca yılı ailemin evinde acılar içerisinde

yatağında geçirdim, Mia. Yoksa ailemin telefon numarası da mı aklından çıkmıştı?”

“Hayır,” dedi Mia kayıtsız bir sesle. “Ama ilk başta seni arayamadım.”

“Neden?” diye bağırdım. “Neden arayamadın?”

Mia yüzünü bana çevirdi. Rüzgâr, saçlarını geriye atıyor, bu haliyle hem güzel ve güçlü hem de korkunç ve gizemli bir büyücüye benziyordu. Başını iki yana salladı ve benden uzaklaşmak üzere arkasını döndü.

Ah, hayır! Bu noktaya geldikten sonra isterse her şeyi berbat edebilirdi ama bana tüm detayları anlatmadan hiçbir yere gidemezdi. Onu yakaladım ve bana doğru çevirerek yüzüme bakmaya zorladım. “Neden? Söyle. Bana bu kadarını borçlusun!”

Mia gözlerimin içine baktı. Ardından hedef aldı ve tetiği çekti. “Çünkü senden nefret ediyordum.”

Ne rüzgârın sesi kaldı ne de etrafın gürültüsü. Her şey bir anda duyulmaz oldu ve ben bir konser sona ermiş ya da bir kalp monitöründe düz bir çizgi belirmiş gibi kulağında bir çınlamayla baş başa kaldım.

“Benden nefret mi ediyordun? Ama neden?”

“Çünkü sen benim hayatta kalmamı sağladın,” dedi Mia sessizce. Rüzgârın sesi ve trafığın uğultusu yüzünden onu doğru duyduğumdan emin olamadım. Ama sonra aynı sözleri daha yüksek sesle tekrar etti. “Sen benim hayatta kalmamı sağladın!”

İşte. Kalbimde açılan boşluk, bana ruhumun bir parçasının hep bildiği bir şeyin doğru olduğunu söylüyordu.

Mia, komadayken ona söylediklerimi duymuştu.

Etrafa hâkim olan gerilim bir anda değişmişti; havada dans eden iyonların kokusunu bile duyabiliyordunuz. “Bugün bile hâlâ sabahları gözümü açtığımda bir an ailemi kaybettiğimi unutuyorum,” dedi Mia. “Sonra birden aklıma geliyor. Bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyor musun? Defalarca aynı şeyi yaşamak. Eğer ben de...”

Yüzündeki soğukkanlı ifade bir anda paramparça oldu ve ağlamaya başladı.

“Lütfen.” Ellerimi yukarı kaldırdım. “Lütfen artık konuşma...”

“Hayır, haklısın. Bunu söylememe izin vermek zorundasın Adam! Bunu duymak zorundasın. Ben de ölmüş olsaydım her şey çok daha kolay olurdu. Bunu şu an ölmek istediğim için söylemiyorum. Artık ölmek istemiyorum. Hayatımda sevdiğim, yapmaktan zevk aldığım pek çok şey var. Ama özellikle ilk günlerde, bazen yaşamak çok zor geliyordu. Elimde olmadan onlarla birlikte gitmiş olmanın her şeyi kolaylaştıracağını düşünüyordum. Ama sen, sen benden kalmamı istedin. Kalmam için bana *yalvardın*. Üzerime eğilip bana her yemin kadar kutsal olan bir yemin ettin. Şimdi neden kızgın olduğunu biliyorum ama bunun için beni suçlayamazsın. Sözüne güvendiğim için benden nefret edemezsin.”

Mia şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Bense onu bu duruma getirmenin utancıyla perişan olmuşum.

Birden her şeyi anladım. Konser salonunda beni neden yanına çağırdığını, soyunma odasından ayrıldığımda neden peşimden geldiğini anladım. Çıktığı veda turunun gerçek amacı *buydu*; Mia üç yıl önce ilişkimizi sonlandırmak için attığı adımı tamamlıyordu.

Boş vermek. Herkes bundan, dünyanın en kolay işiymiş gibi bahseder. Avucun görünene dek parmaklarını teker teker aç. Ama benim elim üç yıldır yumruk halindeydi ve bir daha eski haline dönemeyecek kadar uyuşmuştu. Vücudumun her noktası uyuşmuştu. Neredeyse işlevini tamamen yitirmek üzereydi.

Bakışlarımı nehre çevirdim. Daha az önce cam gibi berrak ve sakın görünen su birdenbire çalkalanıp güçlü bir girdap oluşturmuştu. Bu girdap beni içine çekmekle tehdit ediyordu. Orada boğulacaktım ve karanlıkta yanımda kimse, *hiç kimse* olmayacaktı.

Bütün bu olanlardan, beni terk edip hayatımı mahvetmesinden onu sorumlu tutmuştum. Belki de olayların tohumunu o atmıştı ama bu küçük tohum zaman içinde çiçek açan, koca bir bitkiye dönüşmüştü. Ve onu besleyen kişi *bendim*. Onu sulayan, bakımını yapan kişi bendim. Ben bu bitkinin zehirli meyvelerinden yemiştim. Onun boynuma dolanıp nefesimi kesmesine izin vermiştim. Bunu ben yapmıştım. Tek başıma. Kendi kendime.

Bakışlarımı tekrar nehre çevirdim. Şimdi neredeyse on beş metre yüksekliğe ulaşan dalgalar üzerime saldırıyor, beni köprüden aşağıdaki nehre çekmeye çalışıyordu.

“Buna daha fazla dayanamayacağım!” diye bağırdım etobur dalgalar beni almaya geldiğinde.

Buna daha fazla dayanamayacağım!” diye haykırdım bir kez daha. Dalgalara, Liz’e, Fitzzy’ye, Mike’a, Aldous’a, çalıştığımız müzik şirketinin yöneticilerine, Bryn’e, Vanessa’ya, paparazilere, Michigan Üniversitesi yazılı eşofman üstleri giyen kızlara, metrodaki hayranlarıma, hepsine yetecek kadar parçam olmadığı

halde ısrarla bir parçamı edinmek isteyen herkese bağıırıyordum. Ama en çok da kendime bağıırıyordum.

“BUNA DAHA FAZLA DAYANAMAYACAĞIM!” diye bağıırdım hayatımda hiç bağıırmadığım kadar yüksek bir sesle. Sesimi öylesine yükseltmiştım ki Manhattan’daki ağacları devirdiğimden emindim. Görünmez dalgalar, hayal ürünü girdaplar ve kendi eserim olan gerçek gibi görünen şeytanlarla mücadele ettiğim sırada, göğsümdeki bir şeylerin çözöldüğünü hissettim. Bu, kalbimin yerinden çıkacağını düşünmeme neden olacak kadar güçlü bir duyguydu. Ve onu serbest bıraktım. Dışarı akmasına izin verdim.

Başımı kaldırıp baktığımda nehir eski haline dönmüştü. Tırabzanlara parmak boğumlarımdın beyazlamasına neden olacak kadar sıkı sarılan ellerim gevşemişti.

Mia köprünün diğer tarafına doğru yürüyordu. Yanında ben olmadan.

Şimdi anlamıştım. Verdiğim sözü tutmak zorundaydım. Onu serbest bırakmalıydım. Kendi yoluna gitmesine izin vermeliydim. Her ikimize de izin vermeliydim.

ON YEDİ

On dört yaşımdayken ilk grubum Infinity 89'da çalmaya başladım. İlk konserimizi üniversite kampüsünün yakınlarındaki bir evde vermiştik. Grubun üç üyesi de –gitarda ben, basgitarda Nate ve bateride onun ağabeyi Jonah– birbirinden berbat çalıyordu. Hiçbirimizin müzikte fazla deneyimi yoktu ve konserden sonra Jonah'ın partide çalmamıza müsaade etmesi için ev sahibine rüşvet verdiğini öğrendik. Jonah Hamilton'ın bir fıçı birayla yaptığı bu yardım olmasa Adam Wilde'in belki de hiçbir zaman bir kalabalığın karşında *rock* müzik çalma şansı elde edemeyeceğini çok az kişi bilirdi.

O gün verdiğimiz konserin tek güzelliği o bira fıçısı oldu. Öylesine gergindik ki hoparlörlerin sesini fazla açarak etrafı bangır bangır inlettik ve karşılığında komşulardan şikâyet aldık. Bu hatamızı müziğin sesini kısarak telafi etmeye çalıştık ama bu defa da kendi enstrümanlarımızın sesini bile duyamaz olduk.

Şarkı aralarında kulağıma partiden sesler geliyordu; tokuşturulan biralar, etrafa aldırmadan yapılan sohbetler, kahkaha atan insanlar. Evin arka odalarından birinde *American Idol*

seyredildiğine yemin edebilirdim. Bütün bu sesleri duyuyordum çünkü grubumuz öylesine berbat ki insanlar bizim sahnede olduğumuzun bile farkında değildi. Alkışlanmaya değmezdik. Hatta o kadar kötüydük ki kimse bizi yuhalamaya bile tenezzül etmiyordu. Bizi görmezden geliyorlardı. Performansımız sona erdiğinde parti, sanki biz hiç sahneye çıkmamışız gibi kaldığı yerden devam etti.

Daha sonra kendimizi geliştirdik. Hiçbir zaman mükemmel olamadık ama eskisinden daha iyiydik. Asla ev partilerinden farklı bir yerde çalacak kadar ileri gidemedik. Jonas üniversiteye başlayınca Nate ve ben bateristsiz kaldık ve bu da Infinity 89'un sonu oldu. Böylece ben hem şarkı sözü yazarı hem de kasabanın çeşitli yerlerinde, çoğunlukla da kafelerde sahne alan bir şarkıcı olarak kısa süreli kariyerime başladım. Kafeleri dolaşmak partilerde çalmaktan çok daha iyiydi. Sadece gitarım ve ben olunca müziğin sesini açmam gerekmiyordu ve kalabalık da bana çoğunlukla daha saygılı davranıyordu.

Yine de performansıma başladığımda müzikten farklı sesler işitmek dikkatimi dağıtıyordu; kahve makinesinin tıslaması, entelektüel üniversite öğrencilerinin fısıldayarak “önemli şeyler” hakkında konuşması, kızların kıkırdaması. Konserden sonra kızlar benimle sohbet etmek, bana ilham veren şeyleri öğrenmek, kendi hazırladıkları karışık CD'leri ya da bazen başka şeyleri sunmak üzere yanıma geldiği için kıkırdamalar artıyordu.

Bu kızlardan biri farklıydı. İnce ve kaslı kolları, sert bakışları vardı. Benimle ilk kez konuştuğunda sadece, “Burada heba oluyorsun,” dedi.

“Yanılıyorsun. Şu an tamamen ayıgım,” diye yanıtladım onu.

“Ben onu kastetmiyorum,” dedi *piercing*’li kaşını yukarı kaldırarak. “Burada müziğin heba oluyor. Seni daha önce o berbat grupta çalarken izledim ve yaşın küçük olmasına rağmen çok iyiydin.”

“Teşekkürler. Sanırım.”

“Önemli değil. Buraya sana iltifat etmek için gelmedim. Seni bizim takıma almak istiyorum.”

“Üzgünüm. Ben barış yanlısıyım.”

“Çok komik! Soru sormayı ve anlatmayı seven bir lezbiyen olarak ben de ordu için uygun sayılmam. Hayır, amacım seni orduya almak değil bir grup kurmak. Bence inanılmaz derecede yetenekli bir gitaristsin, yani sanatsal açıdan konuşmak gerekirse, buraya keşfedilmemiş bir yeteneği kapmaya geldim. ”

On altı yaşına yeni basmıştım ve bu cesur kadın beni biraz korkutmuştu ama her şeye rağmen ona, “Neden olmasın?” dedim. “Grupta başka kimler var?”

“Bateride ben. Gitarda sen.”

“Ve?”

“Bu ikisi bir müzik grubunun en önemli üyesidir, sence de öyle değil mi? Uçuk kaçık bateristler ve şarkı söyleyen gitaristler Oregon’da bile kolay bulunmuyor. Endişelenme, eksik üyeleri tamamlayacağım. Bu arada, benim adım Liz.” Bana elini uzattı. Eli nasır bağlamıştı ve bu bir baterist için her zaman iyiye işaretti.

Liz bir aya kalmadan Fitzzy ve Mike’ı da grubumuza dâhil etti ve kendimize Shooting Star ismini verip hep birlikte şarkı sözleri yazmaya başladık. Bundan bir ay sonra ilk konserimizi verdik. Bu da bir ev partisiydi ama Infinity 89’un üyesi olarak sahne aldığım partilere hiç benzemiyordu. Ortamda en başından

beri bir farklılık vardı. Gitarımın tellerine dokunduğum anda sanki bir ışık yakmıştım. Her şey sessizleşmişti. İnsanların ilgisi üzerimizdeydi ve konserin sonuna dek o ilgiyi hiç yitirmedik. Şarkı aralarında bize tezahürat ediyor, ardından tekrar sessizleşip bir sonraki şarkıyı bekliyorlardı. Zaman geçtikçe bizden bağırarak istekte bulunmaya başladılar. Bir süre sonra şarkı sözlerimizi bize eşlik edebilecek kadar iyi öğrenmişlerdi ki bu da sözleri unuttuğumda epey işime yarıyordu.

Çok geçmeden daha büyük kulüplerde çalmaya başladık. Bazen arka planda barların kendine özgü gürültülerini duyabiliyordum; tokuşturulan bardaklar, barmene seslenerek verilen siparişler. İlk defa insanların ismini haykırdıklarını da duymaya başlamıştım. “Adam!” “Buraya!” Bu seslerin çoğu genç kızlara aitti.

Çoğunlukla görmezden geldiğim genç kızlara. O sıralar aklım, konserlerimize asla katılmayan ama okulda çello çalarken gördüğüm bir kızdaydı. Mia, kız arkadaşım olarak konserlerimize gelmeye –ve hiç beklemediğim bir şekilde konserlerden olmasa bile müziğimizden hoşlanmış gibi görünmeye– başladığında bazen bu genç kızların sesleri arasında onunkini duymayı bekledim. Böyle bir şeyi asla yapmayacağını bilsem bile, ismini bağırdığını duymak istiyordum. Konserlerimde bana eşlik ettiğinde çekingen davranıyordu. Çoğunlukla kuliste oyalanıyor ve yüzünde ciddi bir ifadeyle kendini tamamen müziğe vererek beni izliyordu. Bazen kalabalığın arasına karışıp konseri sıradan biriymiş gibi izleyecek kadar rahatladığında bile ağzını açmıyordu. Yine de onun sesini duymayı bekliyordum. Bunun hiç gerçekleşmeyecek olmasının bir önemi yoktu. Onun sesini duymayı beklemek yaptığım işi daha da eğlenceli hale getiriyordu.

Grubumuzun ve verdiğimiz konserlerin ünü arttıkça aldığımız tezahüratların coşkusu da arttı. Sonra bir süre her şey sessizleşti. Müzik yoktu. Grup yoktu. Hayranlar yoktu. Mia yoktu.

Bütün bunlar yeniden başladığında –müzik, konserler, kalabalıklar– sesleri kulağıma eskisinden tamamen farklı geldi. İkincil Zarar'ın piyasaya sürülmesinin ardından çıktığımız o iki haftalık turne sırasında bile her şeyin eskisinden farklı bir sese sahip olmasına dayanarak ne çok şeyin değişmiş olduğunu anlamıştım.

Artık müziğe başladığımızda etrafımızı bir ses duvarı kaplıyor, sanki kendi sesimizin yarattığı bir baloncunun içinde çalışıyorduk. Şarkı aralarında da sürekli haykırış ve feryatlar duyuluyordu. Aklımın ucundan bile geçmeyecek kadar kısa bir süre içerisinde devasa boyutlardaki mekânlarda çalmaya başladık; arena ve stad-yumları dolduran on beş binden fazla hayranımızın önünde. Bu mekânlar öylesine kalabalık ve gürültülü olurdu ki farklı bir sesi ayırt edebilmek imkânsız hale gelirdi. Artık piyasadaki en güçlü hoparlörler aracılığıyla bangır bangır bağırان kendi enstrümanlarımızın sesi dışında duyabildiğim tek ses ışıklar aşağı çevrilip biz sahneye çıkmadan önce çılgınlar gibi bağırان kalabalığın sesiydi. Sahneye adım attığımızda kalabalığın bitmek bilmeyen haykırışları birbirine karışır ve bir fırtınanın uğultusunu andırırdı. Bazı geceler bu on beş bin çığlığın nefesini duyduğuma yemin edebilirdim.

Bu sesi sevmiyordum. Tek yönlü olması beni sersemletiyordu. Birkaç konserde monitör hoparlör yerine kulaklık kullandık. Kalabalığın gürültüsü engellenince ses sanki stüdyo ortamındaymışız gibi kusursuz hale gelmişti. Ancak bunun daha da kötü bir tarafı vardı. Bu kulaklıklar aramızdaki geniş sahne ve yine eskisi

gibi sahneye fırlayan ya da bize dokunmak için havaya zıplayan hayranlarımızı engellemekle görevli güvenlik ordusu yüzünden zaten mesafeli olduğum kalabalıktan iyice soyutlanmama neden oluyordu. Ama daha da önemlisi, aradan sıyrılan tek bir sesi bile duyamamak hoşuma gitmiyordu. Bilemiyorum. Belki de hâlâ o sesi duymayı bekliyordum.

Benim ya da Mike'ın gitarını akort etmesi ya da içimizden birinin bir şişeden su içmesi için konsere ara verdiğimizde sık sık kalabalığın arasındaki bir sesi duyabilmek için kulak kesiliyordum. Ve sık sık bu sesi duyuyordum. Birisinin bağıra çağıra şarkılarımızdan birini tekrarladığını ya da *Seni seviyorum!* diye haykırdığını duyabiliyordum. Bazen de ismini mırıldandığını.

Orada, Brooklyn Köprüsü'nün üzerinde dururken bu stadyum konserlerini ve onların bir kasırganın çılgılığı gibi her çeşit frekansları içeren gürültülerini düşündüm. Çünkü Mia'nın yavaş yavaş gözden kaybolmasına engel olmamak için çaba harcarken duyabildiğim tek ses zihnimdeki bir uğultu, sözsüz bir ağıtı.

Ama bir şey daha vardı. Aradan sıyrılmaya çalışan, hiçliğin uğultusunu anlamsız hale getirmeye uğraşan küçük bir ses. Bu ses büyüdü, büyüdü ve nihayet bana bir soru soran kendi sesimi duydum: *Bunu nasıl öğrendi?*

ON SEKİZ

Mutsuzluğunla mutlu musun?

Kimseiz kaldığın için huzurlu musun?

Bu aramızdaki son bağlantı

Tesellimin tek kaynağı

"HÜZÜN"

İKİNCİL ZARAR, 6. ŞARKI

Mia gitmişti.

Üzeri yirmi birinci yüzyılın en iyi temsilcileri olan sabah koşucularıyla dolu olsa da köprü şimdi eski çağlara ait bir geminin hayaletine dönüşmüştü.

Ve ben bir kez daha yalnızdım.

Ama hâlâ ayaktaydım. Hâlâ nefes alıyordum. Ve nedense kendimi iyi hissediyordum.

Fakat az önce zihnimde beliren soru kendini giderek daha fazla hissettiriyordu: *Bunu nasıl öğrendi?* Çünkü ondan istediğim şeyi daha önce kimseye anlatmamıştım. Ne hemşirelere. Ne Mia'nın büyükanne ve büyükbabasına. Ne Kim'e. Ne de Mia'nın kendisine. O halde bunu nasıl öğrenmişti?

Eğer kalırsan ne istersen yapacağım. Eğer istersen gruptan ayrılacağım, seninle birlikte New York'a geleceğim. Ama benden, gitmemi istersen onu da yaparım. Eski yaşamına dönmen sana belki acı verecek, belki de ortak geçmişimizi silmek çok daha kolay gelecek. Tabii bu berbat bir şey olurdu ama senin için yaparım. Seni şu an kaybetmektense, öyle kaybetmeyi tercih ederim. Eğer kalırsan istediğin yere gitmene izin vereceğim.

Yeminim buydu. Ve bu benim sırrımdı. Üzerimdeki ağırlıktı. Utancımdı. Ondan hayata tutunmasını istemiştım. Onun da beni dinlemesini. Ona bu yemini edip Yo-Yo Ma'nın bir parçasını çaldığım sırada beni *duymuş* gibiydi. Elimi sıkmış ve ben devamının filmlerdeki gibi olacağını düşünmüştüm ama ondan sadece bu tepkiyi alabilmişim. Mia komadan çıkmamıştı. Ama elimi sıkması bilinçli yaptığı ilk kas hareketiydi. Sonrasında bu el sıkmalarının devamı geldi ve nihayet gözlerini önce bir iki defa, ardından daha uzun süre kırpıştırmaya başladı. Hemşirelerden biri Mia'nın beyninin yumurtadan çıkmak isteyen bir yavru kuşa benzediğini söyledi ve o gün elimi sıkması nihayet kendine gelip su istemesiyle sonuçlanan birkaç günlük sürecin başlangıcı oldu.

Mia ne zaman kazadan bahsetse sonraki bir haftanın onun için tamamen karanlık olduğunu söylerdi. O döneme dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Ben de ona verdiğim sözden bahsedecek değildim. En sonunda yerine getirmeye mecbur edildiğim sözden.

Ama onun bundan *haberi vardı*.

Benden nefret etmesine şaşırmamak gerekirdi.

Bu durum beni tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı. Artık bu sırrın yükü beni yormuştu. Onu hayata tutundurduğum için kendimi kötü hissetmekten ve bensiz yaşamayı tercih ettiği için

ona öfkelenmekten bıkmıştım. Yaşadığım bu duygu karmaşası yüzünden kendimi ikiyüzlü hissetmekten de öyle.

Bir süre daha köprüde bekleyip Mia gözden kaybolduktan sonra, köprünün ucuna dek kalan birkaç yüz metrelik mesafeyi yokuş aşağı yürüyerek geçtim. Aşağıdaki yoldan bir düzine kadar taksinin geçip gittiğini gördüm, yani her ne kadar nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim olmasa da beni otelime bırakacak bir taksi bulacağımdan emindim. Ama yokuştan aşağı indiğimde kendimi araç trafiğine izin verilmeyen bir ticaret alanında buldum. O sırada köprüden geçmekte olan orta yaşlı bir koşucuyu durdurdum ve ona nerede taksi bulabileceğimi sordum. Bana birkaç binanın sıralandığı yeri gösterdi. “Hafta içi çoğunlukla kuyruk olur. Hafta sonları nasıl bilmiyorum ama oralarda bir taksi bulabileceğinizden eminim.”

Adamın iPod’u vardı ve benimle konuşabilmek için kulaklıklarını çıkarmıştı ama müzik çalmaya devam ediyordu. Fugazi çalıyordu. Adam koşarken Fugazi dinliyordu ve grubun *Smallpox Champion* isimli şarkıları sona ermek üzereydi. Şarkı değişti ve bu defa Rolling Sones’un ‘*Wild Horses*’ isimli şarkısı duyuldu. Müziğin sesi, nasıl anlatsam bilemiyorum ama karnın açken bir dilim taze ekmek bulmak ya da buz gibi soğuk bir günde odun sobasının karşısına geçmek gibiydi. Kulaklıklardan dışarı sızıyor beni âdeta kendine çağırıyordu.

Adam bana bakmaya devam ederek, “Sen şu Shooting Star’daki Adam Wilde mısın yoksa?” diye sordu. Bu soruyu hayranım olduğu için değil, sadece merak ettiği için sormuş gibi görünüyordu.

Müziği dinlemeyi bırakıp dikkatimi ona yöneltmekte oldukça zorlandım. “Evet.” Elimi uzattım.

“Kabalık etmek istemem,” dedi adam tokalaşmamızın ardından, “ama cumartesi günü sabahın altı buçuğunda Brooklyn Köprüsü’nde ne işin var? Yolunu mu kaybettin yoksa?”

“Hayır, yolumu kaybetmedim. Her şeye rağmen, artık nereye gideceğimi biliyorum.”

Mick Jagger şarkıyı mırıldanmaya devam ediyordu ve ben ona eşlik etmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Eskiden müziğimi yanıma almadan hiçbir yere gitmezdim. Sonra diğer her şeyde yaptığım gibi bunun için de “olsa da olur olmasa da olur” felsefesi gütmeye başladım. Ama şimdi olmalıydı. Şimdi ona *ihtiyacım* vardı. “Senden son derece büyük ve çılgınca bir istekte bulunabilir miyim?” diye sordum.

“Ee, tabii?”

“iPod’unu ödünç alabilir miyim? Sadece bir günlüğüne? Bana ismini ve adresini verirsen onu sana geri gönderirim. Yarın sabahki koşuda yanında olacağına söz veriyorum.”

Adam başını iki yana sallayarak güldü. “Haftada bir gün sabahın köründe koşuya çıkmak bana yetiyor da artıyor bile ama evet, onu ödünç alabilirsin. Yaşadığım binada ziller çalışmıyor, bu yüzden onu Brooklyn Altıncı Cadde’deki Southside Kafe’deki Nick’e bırakabilirsin. Ben her sabah mutlaka oraya uğrarım.”

“Nick. Southside Kafe. Altıncı Cadde. Brooklyn. Unutmayacağım. Söz veriyorum.”

“Sana inanıyorum,” dedi adam iPod’un kablolarını sararak. “Korkarım içinde tek bir Shooting Star şarkısı bile bulamayacaksın.”

“Böylesi çok daha iyi. iPod’un bu gece mutlaka elinde olacak.”

“Dert etme,” dedi adam. “Evden ayrıldığımda şarjı tamdı yani seni en az... bir saat idare eder. Baya eski bir alet,” dedi kıkırdarak. Sonra koşmaya başladı ve dönüp arkasına bile bakmadan bana el salladı.

iPod’un kulaklıklarını taktım. Şarjı gerçekten de tamdı. Bu iPod’u adama yenisiyle birlikte iade etmeyi unutmamalıyım. Cihazın içindeki şarkılara göz gezdirdim; *Charlie Parker*’dan *Minutemen*’e, *Yo La Tengo*’ya kadar her çeşit müzik yüklenmişti. Adam çok sayıda liste oluşturmuştu. İçlerinden İyi Şarkılar isimli olanını seçtim. New Pornographers’ın *Challengers* şarkısının girişindeki piyano melodisi duyulduğunda kendimi emin ellere teslim etmiş olduğumu anladım. Sonrasında biraz Andrew Bird geldi ve hemen ardından yıllardır dinlemediğim kıpır kıpır bir Billy Bragg ve Wilco şarkısı başladı. Sırada Sufjan Stevens’dan *Chicago* vardı. Eskiden çok sevdiğim bu şarkıyı artık duygularımı allak bullak ettiği için dinlemekten vazgeçmiştim. Ama şimdi içinde bulunduğum ruh haline çok uygundu. Ateşlenip terledikten sonra soğuk banyo suyuna girmişim gibi hissetmeme neden oluyor, artık işkencesine katlanamayacağım cevapsız soruların yarattığı merakı yatıştırıyordu.

Sesi sonuna dek açtım ve müzik, yıpranmış kulak zarlarımı bile titretmeye başladı. Bu ses yeni bir güne uyanan Brooklyn şehrinin şamatasıyla –üzerine basılan metal ızgaralar ve vızır vızır işleyen otobüsler– birleşip kulakları sağır edecek bir gürültüye sebep oluyordu. Bütün bu uğultunun arasından sıyrılan sesi neredeyse duyamayacaktım. Ama işte bunca yıldır duymayı beklediğim ses, beni çağırıyordu.

“Adam!” diye haykırdı.

İlk başta buna inanmadım. Çalan Sufjan'ı kapattım. Etrafıma baktım. Sonra onu yüzünde yaşların izi kalmış bir halde tam karşımda buldum. Bu, o güne dek duyduğum ilk kelimeymiş gibi ismimi tekrarlıyordu.

Gitmesine izin vermiştim. Bunu gerçekten yapmıştım. Ama şimdi karşımda duruyordu. Tam karşımda.

“Seni kaybettiğimi düşündüm. Köprüye geri dönüp seni aradım ama yoktun. Tekrar Manhattan tarafına yürümüş olabileceğini düşündüm ve bir taksiye atlayıp seni diğer tarafta yakalamak gibi aptalca bir düşünceye kapıldım. Bunun bencilce olduğunu biliyorum. Köprüde bana söylediklerini duydum ama bu işi böyle yarım bırakamayız. *Ben* bırakamam. Bunu bir daha yapamam. Birbirimizle farklı bir şekilde vedalaşmak zorundayız. Eminim ki...”

“Mia?” dedim araya girerek. Soru sorar gibi çıkan sesim sevgi dolu bir dokunuştan farksızdı. Mia’nın bir anda susmasına neden oldu. “Bunu nasıl öğrendin?”

Bu beklenmedik bir soruydu ama Mia yine de neyi kastettiğimi gayet iyi biliyor gibi görünüyordu. “Ah. Şu konu,” dedi. “Bu çok karmaşık bir mesele.”

Ondan uzaklaşmaya başladım. Mia’ya bu soruyu sorma hakkım yoktu; tıpkı onun bana bir cevap verme mecburiyetinin olmaması gibi. “Sorun değil. Tamam. *Ben* iyiyim.”

“Hayır, Adam, dur,” dedi Mia.

Durdum.

“Sana bunu açıklamak istiyorum. Sana her şeyi *açıklamalıyım*. Sadece kendimi toparlamam için bir fincan kahveye ihtiyacım var.”

Beni şehirden uzaklaştırıp tarihî bir yerdeki Arnavut kaldırım caddenin üzerinde yer alan bir fırına götürdü. Fırının pencereleri karartılmıştı ve kapısı da kilitliydi. Bütün bu işaretler dükkânın kapalı olduğunu söylüyordu. Ama Mia kapıyı çaldı ve kısa bir süre içerisinde karmakarışık sakalına un bulaşmış, gür saçlı bir adam kapıyı açtı. Mia'yı *bonjour* diyerek selamladıktan sonra yanaklarından öptü. Mia beni Hassan'la tanıştırdı ve adam kapıyı açık bırakıp tereyağı ve vanilya kokusunun sabah rüzgârına karışmasına neden olarak tekrar fırına girdi. Döndüğünde elinde iki koca bardak kahve ve üzerine daha şimdiden yağ bulaşmış olan kahverengi bir kese kâğıdı vardı. Mia bana kahvemizi uzattı. Bardağın kapağını açtığımda tam da sevdiğim gibi sade olan kahvenin buharının tüttüğünü gördüm.

Artık sabah olmuştu. Brooklyn Parki'nda boş bir bank bulduk. Mia bana buranın New York'un en sevdiği köşelerinden biri olduğunu söyledi. Park hemen Doğu Nehri'nin üzerinde yer alıyordu ve Manhattan, elimizi uzatsak dokunabileceğimiz kadar yakındaydı. Sessizce oturup kahvemizi yudumladık ve Hassan'm hâlâ sıcak olan kruvasanlarını yedik. Bu, tıpkı eski günlerde olduğu gibi öylesine keyifli bir andı ki ruhumun bir parçası sihirli bir kronometreye basıp sonsuza dek bu anda kalmak istedi. Ama sihirli kronometre diye bir şey yoktu, sadece cevaplanması gereken sorular vardı. Oysa Mia hiç acelesi yokmuş gibi davranıyordu. Kahvesini yudumluyor, kruvasanını çiğniyor, şehri seyrediyordu. Nihayet kahvesini bitirdiğinde bana döndü.

"Sana daha önce kazayı ya da sonrasını hatırlamadığımı söylediğimde yalan söylemiyordum," diye başladı sözlerine. "Ama sonra bazı şeyleri hatırlamaya başladım. Bu hatırlamaktan

daha çok, detayları duymak ve bunların bana fazlasıyla tanıdık geldiğini hissetmekti. Kendime buna aynı hikâyeleri defalarca dinlememin sebep olduğunu söylesem de durum bu değildi.

“Kazanın üzerinden bir buçuk yıla yakın bir zaman geçmişti. Yedinci ya da sekizinci terapistimle görüşüyordum.”

“*Hâlâ* terapi alıyor musun?”

Mia şaşkın gözlerle yüzüme baktı. “Elbette. Bir zamanlar ayakkabı değiştirir gibi psikiyatrist değiştirdim. Hepsi de bana aynı şeyi söyledi.”

“Neyi?”

“*Kızgın* olduğumu. O kazayı geçirdiğim için *kızgın* olduğumu. Kurtulan tek kişi olduğum için *kızgın* olduğumu. Sana kızgın olduğumu.” Özür dilercesine yüzünü buruşturarak bana döndü. “Diğer hepsi bana mantıklı geliyordu ama *sana* öfke duymama bir anlam veremiyordum. Yani neden seni seçmiştim? Ama bu doğrudu. Sana ne kadar...” kısa bir sessizliğin ardından devam etti, “öfkeli olduğumu hissedebiliyordum,” diye tamamladı sessizce. “Ortada benden uzaklaşman ve kazanın bizi fazlasıyla değiştirmesi gibi gözle görünür bazı sebepler vardı. Ama yine de senden uzaklaştığım anda içimin *yıkıcı* bir öfkeyle dolmasına bir anlam verememiştim. Sanırım ruhumun bir parçası kalmamı istediğini biliyordu; bunu hatırlamamdan çok önce bile. Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?”

Hayır. Evet. Bilmiyorum. “Anlattıklarının tek bir kelimesi bile benim için bir *anlam* ifade etmiyor,” dedim.

“Biliyorum. Sonuç olarak sana öfkeliydim. Bunun sebebini bilmiyordum. Bütün dünyaya öfkeliydim. Bunun sebebini ise biliyordum. Hiçbir işe yaramadıkları için terapistlerimden nefret

ediyordum. Kendi kendine zarar veren küçük bir öfke yumağına dönüşmüştüm ve doktorların tek bir tanesi bile kendi kendine zarar veren bir öfke yumağına dönüştüğümü söylemekten başka bir işe yaramıyordu. Nancy’le tanışana dek hiçbiri bana Juilliard’daki profesörlerim kadar bile yardımcı olamadı. Yani onlara *günaydın* demek istiyordum! Öfkeli olduğumu ben de *biliyorum*. Bana bu öfkeyle nasıl başa çıkabileceğimi söyleyin lütfen. Neticede Ernesto bana hipnoterapiyi önerdi. Sanırım kendisi de hipnoterapi sayesinde sigarayı bırakmış.” Mia bu sözlerle birlikte karnıma bir dirsek arttı.

Bay Mükemmel elbette sigara içmiyordu. Ve elbette Mia’nın, bana duyduğu öfkeye bir anlam vermesine o yardımcı olmuştu.

“Bu biraz riskliydi,” diye devam etti Mia sözlerine. “Hipnoz, gizli hatıraları açığa çıkarabilir. Bazı travmalar, bilinci açık bir zihnin kaldıramayacağı kadar ağırdır ve onlara ulaşabilmek için zihne arka kapısından girmek gerekir. Bu yüzden gönülsüzce birkaç hipnoz seansına razı oldum. Seanslar beklediğim gibi değildi. Ne gözümün önünde sallandırılan bir tılsım ne de metronom vardı. Daha çok kamplarda bazen rehber eşliğinde yapmamızı istedikleri şu hayali egzersizlere benziyordu. İlk başta bu seanslar hiçbir işe yaramadı ve yaz tatilinde Vermont’a gidince de terapiyi bıraktım.

“Ama birkaç hafta sonra zihnimde geçmişe ait görüntüler belirmeye başladı. Gelişigüzel görüntüler. Mesela geçirdiğim bir ameliyatı hatırlıyor, o ameliyat sırasında doktorların dinlediği müziği duyabiliyordum. Hastaneyi arayıp doktorlara hatırladıklarımın doğru olup olmadığını sormayı düşündüm ama aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki onların bunu hatırlayabile-

ceklerinden emin olamadım. Üstelik bunu yapmaya ihtiyacım olmadığını hissediyordum. Babam, doğduğumda sanki beni hayatı boyunca tanıyormuş hissine kapılmış. Ona ve anneme hiç benzemediğimi düşünecek olursak aslında bu çok tuhaftı. Ama o hatıralar zihnime hücum etmeye başladığında ben de aynı kararlılıkla onların gerçek ve bana ait olduklarını hissettim. Bir çello bestesi üzerine çalışana dek parçaları tam olarak yerine oturtamamıştım. Onu çalarken pek çok hatıram gün yüzüne çıkmaya başladı. Her neyse, bu şarkı Gershwin'den *Andante con moto e poco rubato*’du.”

Bir şeyler söylemek üzere ağzımı açtım ama ilk başta tek bir kelime bile söylemeyi başaramadım. “Bu, başucunda sana dinlettiğim şarkıydı,” diyebildim nihayet.

“Biliyorum,” dedi. Hatırladıklarının doğru olduğunu onaylamam onda en ufak bir şaşkınlık yaratmamış gibiydi.

Öne eğilip başımı dizlerimin arasına gömdüm ve derin derin nefes almaya başladım. Mia’nın elini usulca enseme dokundurduğunu hissettim.

“Adam?” dedi tereddütlü bir sesle. “Başka şeyler de var. İşler bu noktada biraz korkutucu bir hal alıyor. Zihnimin, bilincim kapalıyken vücudumun etrafında olup bitenleri bir şekilde kaydedebilmiş olması bana az da olsa mantıklı geliyor. Ama başka şeyler, başka hatıralar da var...”

“Ne gibi?” diye sordum. Sesim bir fısıltıdan öteye geçememişti.

“Çoğu bulanık olsa da, o sırada orada bulunmadığım için emin olamadığım bazı güçlü hatıralar da belirliyor. Mesela seni görüyorum. Hava karanlık. Hastanenin girişindeki ışıkların altında beni görmeyi bekliyorsun. Üzerinde deri ceketin var ve

bakışlarını etrafta dolaştırıyorsun. Beni arar gibi. Bunu gerçekten yaptın mı?”

Mia çenemi tutup yüzümü yukarı kaldırdı. Bu defa belli ki zihnine düşen anın gerçek olduğunu onaylamamı bekliyordu. Ona gördüklerinin gerçek olduğunu söyleyebilmeyi istedim ama konuşma kabiliyetimi tamamen yitirmiştim. Yine de yüzümdeki ifade ona istediği onayı vermiş olmalıydı. Belli belirsiz fark edilen bir hareketle başını salladı. “Nasıl? Nasıl Adam? Bunu nasıl bilebilirim?”

Bu soruyu cevap beklemeden mi sormuştu, yoksa doğüstü gizemini çözebilecek bir ipucu bildiğimi mi düşünüyordu emin değildim. Zaten her iki şekilde de ona cevap verebilecek durumda değildim çünkü ağlıyordum. Bunu dudaklarımdaki tuzlu tadı alana dek fark etmedim. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum ama bir bebek gibi burnumu çeke çeke ağlamanın utancını kabullenmemin ardından gözyaşı çeşmelerim açıldı ve Mia’nın önünde hüngür hüngür ağlamaya başladım. Sadece Mia’nın değil, koca bir dünyanın önünde.

ON DOKUZ

Mia Hall'u ilk olarak altı yıl önce görmüştüm. Okuduğumuz lisenin güzel sanatlar programı vardı ve seçmeli ders olarak müziğe karar verirsiniz müzik eğitimi alabilir ya da bağımsız çalışmayı tercih edip stüdyolarda pratik yapabildiniz. Mia ve ben ikimiz bağımsız çalışmayı tercih etmiştik.

Onu birkaç kez çello çalarken görmüştüm ama dikkatimi çektiğini söyleyemezdim. Tamam, hoş bir kızdı ama benim tipim sayılmazdı. O klasik müzikle ilgileniyordu, bense bir *rock*çıydım. Birbirimizden gece ile gündüz kadar farklıydık.

Onu çello *çalmadığı* zaman görene dek tam anlamıyla fark etmemiştim. Çellosunu usulca dizlerinin arasına bırakmış, yayını enstrüman eşliğinin birkaç santim üzerine kaldırmış bir halde ses geçirmez pratik kabinlerinden birinde oturuyordu. Gözlerini kapatmış, kaşlarını hafifçe çatmıştı. Öylesine hareketsizdi ki vücudunu kısa bir süreliğine terk etmiş gibi görünüyordu. O an hiç kıpırdamasa da, gözleri tamamen kapalı olsa da tekrar çalmaya başlamadan önce müziğin sesini dinlediğini, kış ayları için palamut toplayan bir sincap misali sessizliğin içindeki

notaları topladığını biliyordum. Mia kendine gelip yoğun bir konsantrasyonla yeniden çello çalmaya başlayana dek büyülenmiş gibi onu izledim. Nihayet bana baktığındaysa hızlı adımlarla oradan kaçtım.

Bu olaydan sonra onun ve sessizlikte müziği duyabilme kabiliyetinin büyüüne kapıldım. O zamanlar bunu yapabilmeyi ben de istiyordum. Böylece onu izlemeye başladım ve her ne kadar bu ilgimi, onun da benim gibi müziği saplantı haline getirmiş ve güzel bir kız olduğunu düşünmemeye yorsam da aynı zamanda sessizlikte ne duyduğunu da bilmek istiyordum.

Mia'yla birlikteliğimiz boyunca bunu öğrenebildiğimden emin değildim. Ama onun yanındayken zaten asla böyle bir şeye ihtiyaç duymadım. Her ikimiz de farklı şekillerde müziği saplantı haline getirmiştik. Birbirimizin saplantısını tam olarak anlayamasak da bunun bir önemi yoktu çünkü nasıl olsa kendi saplantımızın ne olduğunu biliyorduk.

Mia'nın bahsettiği anı tüm detaylarıyla hatırlıyordum. Kim'le birlikte Sarah'nın pembe Dodge Dart'ına atlayıp hastaneye gelmiştik. Liz'in kız arkadaşından arabasını istediğimi hatırlamıyordum. Arabayı kullandığımı hatırlamıyordum. Onu hastanenin bulunduğu tepeye park ettiğimi de hatta hastanenin yolunu bile bilmiyordum. Sadece Portland şehir merkezindeki bir salonda o geceki konserimiz için ses provası yaparken kendimi bir anda hastanenin önünde bulduğumu anımsıyordum.

Mia'nın açıklanması mümkün olmayan bir şekilde hatırladığı o an, haberi almamla travma merkezine ulaşmam arasında yaşadığım zihin bulanıklığından ilk kez sıyrıldığım andı. Kim'le birlikte arabayı park etmiştik ve ben önden yürüyerek otoparktan dışarı çıkmıştım. Gücümü toplamak, kendimi az sonra karşılaşacağım şeye hazırlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. Hastaneye bakıp Mia'nın içeride bir yerlerde olup olmadığını merak ettiğimi ve onun, Kim gelip beni alana dek geçen süre içerisinde ölmüş olmasından yüreğimi ağzıma getiren bir korku duyduğumu hatırlıyordum. Ama sonra içimi farklı bir duygunun kapladığını hissettim. Bu ne umut ne de rahatlama sayılırdı, sadece Mia'nın hâlâ orada olduğunu biliyordum. Ve bu duygu, hastanenin kapılarından içeri girmeme yetmişti.

Hayatta her şeyin bir sebebi olduğunu söylerler ama ben buna inandığımdan emin değildim. O gün Kat, Danny ve Teddy'nin başına gelenler için hayatım boyunca bir sebep bulabileceğimi sanmıyordum. Mia'yı görmeyi başarmamız çok uzun sürdü. Onunla ilgilenen hemşireler beni yoğun bakım ünitesinden geri çevirince Kim'le kafa kafaya verip içeri gizlice sızma planı kurduk. O an bunun farkında olduğumu sanmıyorum ama bu biraz tuhaf da olsa büyük ihtimalle Mia'yı görmemi geciktiriyordum. Gücümü toplamaya çabalıyordum. Onun önünde soğukkanlılığımı yitirmek istemiyordum. Ruhumun bir parçası Mia'nın komadayken bile benim o halimi hissedebileceğini söylüyordu.

Elbette tüm çabalarıma rağmen onun önünde kendimi kaybettim. Nihayet onu görmeyi başardığım o ilk anda neredeyse kusacaktım. Derisi sanki pelür kâğıda dönüşmüştü. Gözleri bantla kapatılmıştı. Vücudunun her noktasına bir yandan sıvı ve kan

pompalayan bir yandan da insanın tüylerini diken diken eden bazı atıkları boşaltan borular girip çıkıyordu. Bunu itiraf etmekten utansam da, yanına girdiğim anda oradan kaçmak istedim.

Ama yapamadım. Yapamazdım. Bunun yerine dikkatimi vücudunun az da olsa eski Mia'ya benzeyen bir uzvuna çevirdim; ellerine. Parmaklarına bazı monitörler takılmıştı ama yine de elleri eskisinden farksızdı. Eski bir deri parçası gibi yıpranıp düzleşmiş hissi veren sol elinin parmak uçlarına dokundum. Parmaklarımı başparmağının sert nasırları üzerinde gezdirdim. Elleri her zamanki gibi soğuktu ve ben de her zaman olduğu gibi onları ısıttım.

Bunu yaptığım sırada ellerine bir zarar gelmemesinin büyük bir şans olduğunu düşündüm. Çünkü elleri yoksa müzik de yok demekti ve müziğin olmaması her şeyini kaybettiği anlamına gelirdi. Bunu onun da bir şekilde fark etmesi gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Birisinin ona hayata müzikle geri dönebileceğini hatırlatması gerekiyordu. Yüreğimin bir parçasında onu bir daha asla nefes alırken göremeyeceğim korkusunu taşısam da bunu mutlaka yapmam gerektiğini düşünerek yoğun bakım ünitesinden dışarı fırladım. Geri döndüğümde ona Yo-Yo Ma'yı çaldım.

Bu aynı zamanda ona o sözü verdiğim andı. Tutmak zorunda kaldığım o sözü.

Doğru olanı yapmıştım. Artık bundan emindim. Aslında bunu her zaman hatırlamalıydım ama duyduğum öfkenin ardını görebilmem çok zordu. Bana kızgın olmasının önemi yoktu. Benden nefret etmesinin bile. Ondandır istediğim şey son derece bencilceydi ama bu, yaptığım en özverili harekete dönüşmüştü ve bu özveriyi *sürdürmem* gerekiyordu.

Bugün olsa yine aynısını yapardım. Artık bunu biliyordum. Onun dün geceki performansını dinlemek ya da onu sabah güneşinin altında görebilmek için bin kere daha o yemini eder ve bin kere daha onu kaybederdim. Hatta bunun için bile değil. Sadece onun dünyanın herhangi bir yerinde var olduğunu bilmek için. Hâlâ yaşadığını bilmek için.

Mia parkta sinirlerimin boşalmasını izledi. Yüreğimdeki çatlakların birer birer açılıp içlerindeki lavı sızdırdıktan sonra büyük bir patlama oluşturmaya tanıklık etti. Buna acının sebep olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Oysa ben acı çektiğim için ağlamıyordum. Akıttıklarım şükran gözyaşlarıydı.

YİRMİ

*Her şey sona erdiğinde birileri beni uyandırısın
Gecenin sessizliği yumuşayıp altına dönüştüğünde
Beni yonca yataklarının üzerine yatırsın
Ah, bu acıya katlanmama yardımcı olsun*

"SUS"

İKİNCİL ZARAR, 13. ŞARKI

Kendimi toparlayıp sakinleştiğimde bacaklarım işlevini yitirmiş gibiydi. Gözlerim kapanmaya başlamıştı. Az önce koca bir fincan dolusu oldukça sert kahve içmiştim ama sanki içine uyku ilacı karıştırılmıştı. Oturduğum banka uzanıp kalacak haldeydim. Mia'ya döndüm. Ona uykuya ihtiyacım olduğunu söyledim.

"Evim birkaç sokak ötede," dedi. "Orada uyuyabilirsin."

Ağlama krizinin ardından gelen bir rehavete kapılmıştım. Çocukluktan beri kendimi böyle hissetmemiştim. Hassas bir çocuk olarak bir haksızlık ya da benzeri bir durum karşısında hıçkırıklara boğulur, annem beni yatağa yatırana dek ağlardım. Mia'nın beni bir çocuk karyolasına yatırdığını ve Buzz Işık Yılı desenli çarşafları üzerime çektiğini hayal ettim.

Artık gün tamamen ağarmıştı. Yataklarından kalkan insanlar etrafta dolanıyordu. Yürümeye başladık ve bulunduğumuz sakin alan, butikler, kafeler ve içlerine girip çıkan havalı tiplerle dolu bir alışveriş bölgesine dönüştü. İnsanlar beni tanıdı. Ama onlardan kaçma zahmetine girmedim; ne güneş gözlüğü ne de şapka taktım. Saklanmak için en ufak bir girişimde bulunmadım. Mia giderek artan kalabalığın arasından sıyrılıp kahverengi kum taşı ve tuğla döşeli binaların sıralandığı, yapraklarla dolu bir ara sokağa saptı. Eski, kırmızı tuğlalı, küçük bir evin önünde durdu. “Evim, güzel evim. Burayı şu an Viyana Filarmoni Orkestrası’nda çalan bir viyolonistten kiraladım. Dokuz aydır bu evde yaşıyorum, yani bir rekor kırdım!”

Onun peşi sıra, o güne dek gördüğüm en küçük eve adım attım. Evin ilk katı neredeyse tamamen, bir oturma odası ve sürgülü cam kapıları evin iki katı derinliğe sahip bir bahçeye açılan mutfaktan oluşuyordu. İçeride beyaz bir köşe koltuk vardı ve Mia bana oraya uzanmamı işaret etti. Ayakkabılarımı çıkardım ve koltuğun bir tarafına atlayıp yumuşak yastıkların arasına gömüldüm. Mia başımı kaldırıp altına bir yastık yerleştirdi ve üzerime aynen hayalini kurduğum gibi yumuşak bir battaniye örttü.

Mia’nın, yatak odasının bulunduğunu düşündüğüm üst kata çıkan ayak seslerini duymayı bekledim ama bunun yerine uzandığım koltuğun hafifçe inip kalktığını hissettim. Mia koltuğun diğer köşesine yerleşmişti. Bacaklarını birkaç kez birbirine sürttü. Ayakları benimkilere sadece birkaç santim uzakta duruyordu. Uzun uzun iç geçirmesinin ardından nefes alıp verişleri

yavaşlayıp ritmik bir düzen tutturdı. Uyumuştı. Çok geçmeden ben de uyuyakaldım.

Uyandığımda evin içine gün ışığı dolmuştu ve bir an kendimi öylesine dinlenmiş hissettim ki en az on saattir uyuduğumu ve uçağı kaçırdığımı düşündüm. Ama hızla dönüp mutfaktaki saate baktığımda hâlâ cumartesi gününü yaşadığımızı ve saatin öğleden sonra ikiye gelmek üzere olduğunu gördüm. Sadece birkaç saat uyumuştum ve saat beşte havaalanında Aldous'la buluşmam gerekiyordu.

Hâlâ uyuyan Mia derin derin nefes alıyor, neredeyse horluyordu. Bir süre orada durup onu izledim. Öylesine huzurlu görünüyor ve bu haliyle bana öylesine tanıdık geliyordu ki. Şimdi olduğu gibi uykusuzluk hastalığına kapılmadan önce bile geceleri uyumakta güçlük çekerdim. Oysa Mia sadece beş dakika kitap okuduktan sonra yan döner ve hemen uyuyakalırdı. Yüzüne düşen bir saç tutamı her nefesiyle hareket ediyordu. Bir an bile düşünmeden öne doğru eğilip onu kenara ittim ve bunu yaptığım sırada parmağım kazara dudaklarına dokundu. Bu bana son üç yıl hiç yaşanmamış gibi öylesine doğal geldi ki neredeyse kendimde yanağını, çenesini ve alnını okşayacak cesareti bulacaktım.

Neredeyse. Ama bulamadım. Mia'yı bir prizmanın ardından seyrediyormuş gibi hissediyordum ve o, geçmişte tanıdığım kız olsa bile bazı şeyler değişip yollarımız ayrıldığı için ona uyurken dokunma düşüncesi bana eskisi kadar tatlı ya da romantik gelmiyordu. Sanki onu taciz edecekmişim gibi hissediyordum.

Doğrulup gerindim. Mia'yı uyandırmak istedim ama sonra kendimde bunu yapacak gücü bulamadım. Bunun yerine evin

içinde dolaşmaya başladım. Birkaç saat önce buraya geldiğimizde zihnim, etrafımla ilgilenemeyecek kadar bulanıktı. Artık kendimi toparladığım için tuhaf bir biçimde bu evin Mia'nın büyüdüğü eve benzediğini fark ettim. Tıpkı o evde olduğu gibi duvara birbirleriyle alakasız resimler asılmıştı; Elvis'in kadife kumaş üzerine basılmış resmi, Brooklyn Dodgers ve New York Yankees arasındaki beyzbol maçını duyuran, 1955 yılına ait bir poster ve kapı eşiklerini süsleyen biber yeşili aydınlatmalar gibi dekoratif dokunuşlar da o evdekinden farksızdı.

Evin her köşesinde fotoğraflar vardı; duvarlardan sarkıyor, her tezgâhı, her rafı kaplıyorlardı. Bu yüzlerce fotoğraf bir zamanlar eski evinde sergilenen fotoğraflar da dâhil olmak üzere ailesine aitti. Kat ve Denny'nin düğün fotoğrafları, henüz küçük bir bebek olan Mia'yı taşıyan, zımbalı deri ceket giymiş Denny, yüzünde koca bir gülümsemeyle çellosuna sarılan sekiz yaşındaki Mia, kollarında daha yeni doğmuş kırmızı suratlı Teddy olan Mia ve Kat. İçlerinde Teddy'ye kitap okuyan Mia'nın yürek burkan bir pozu bile vardı. Eskiden büyükanne ve büyükbabasının evinde duran bu fotoğrafa asla bakamazdım ama şimdi Mia'nın evinde ona bakarken nedense karnıma bir yumruk yemiş gibi hissetmiyordum.

Küçük mutfağa girdim ve Mia'nın büyükanne ve büyükbabasının, çok sayıda orkestra enstrümanının önünde dururken; amcaları, teyzeleri ve kuzenlerinin Oregon'un dağlarında yürüyüş yaparken ya da bira bardaklarını tokuştururken çekilmiş bol miktarda fotoğrafına rastladım. İçeride Henry, Willow, Trixie ve Theo olduğunu tahmin ettiğim küçük bir çocuğun düzensiz bir şekilde yerleştirilmiş fotoğrafları da vardı. Mia ve

Kim lisedeyken çekilmiş fotoğraflarından birinde Empire State Binası'nın tepesinde poz veriyordu. Bu fotoğraf, ilişkilerinin asla kesilmediğinin ve bilmediğim bir geçmişi paylaştıklarının sarsıcı bir hatırlatmasıydı. Başka bir fotoğrafta üzerinde anorak olan ve karışmış saçları, şiddetli rüzgârda uçuşan Kim vardı.

Bazı fotoğraflarda resmî giysiler içerisindeki müzisyenler şampanya kadehlerini kaldırıyorlardı. Gür ve kıvrıkcık saçları dağlanmış, gözleri ıslık ıslık parlayan, smokin giymiş bir adam elinde bir sopa tutuyordu ve aynı adam bir başka fotoğrafta bir grup yoksul görünümlü çocuğa orkestra şefliği yapıyordu. Diğer bir fotoğrafta da oldukça güzel, zenci bir kadının yanında duran bu adam hiç de yoksul görünmeyen bir çocuğu öpüyordu. Bu adam Ernesto olmalıydı.

Uyanır uyanmaz sigara içmeye alışmıştım ve bu nedenle arka bahçeye çıktım. Ceplerimi yokladım ama içlerinde sadece cüzdanım, güneş gözlüklerim, ödünç aldığım iPod ve yanımdan hiç ayırmadığım mızrap koleksiyonum vardı. Sonra sigaramı köprüde unutmuş olabileceğimi düşündüm. Ne sigara. Ne ilaç. Sanırım o gün, kötü alışkanlıklarımın kurtulmam için biçilmiş kaftandı.

Tekrar içeri girdim ve etrafa bir kez daha göz attım. Böyle bir evle karşılaşmayı beklemiyordum. Mia bana sürekli taşınmaktan bahsettiği için tıka basa koliyle dolu, sıradan bir eve adım atacağımı düşünmüştüm. Bana ruhlarla ilgili anlattıklarına rağmen onun, etrafını tamamen ruhlarla doldurmuş olduğunu tahmin etmiyordum.

Bu ruhlarla bir tek ben dâhil değildim. Kat'ın, beni aile fotoğraflarının çoğuna dâhil etmiş olmasına rağmen içeride tek

bir fotoğrafım bile yoktu. Kat; Mia, ben ve Teddy'nin Cadılar Bayramı kostümleri içerisindeki bir fotoğrafını çerçeveletip Hall ailesinin gurur köşesi olan eski evlerindeki şöminenin üzerine bile asmıştı. Ama bu evde hiç fotoğrafım yoktu. Birbirimizi ya da birimizin kamerayı bir kol boyu uzaklaştırmasıyla öpüşürken veya komik mimikler yaparken çektiğimiz o aptal fotoğrafların bir tanesi bile yoktu. Ben o fotoğrafları çok severdim. Ya birimizin yüzünün yarısı görünür ya da bir parmak yüzünden fotoğraf anlaşılabilir hale gelirdi ama her şeye rağmen bu fotoğraflar gerçek olan bir şeyleri yakalamıştı.

Güçlenmedim. Eskiden olsa belki güçlenirdim. Ama artık anlamıştım. Mia'nın hayatındaki ve kalbindeki yerim üç buçuk yıl önce o hastanede, geri dönülmez bir biçimde değişmişti.

Bitirme. Bu kelimeden nefret ediyordum. Oysa psikaytristler onu çok sevdi. Bryn de öyle. Bryn bana Mia'yla aramdaki ilişkiyi asla *bitirmediğimi* söylerdi.

"Bu ilişkiyi bitirdiğimin ispatını beş milyondan fazla kişi satın alıp dinledi," diye cevaplardım onu hep.

Şimdi burada, arka bahçesinde kuşların cıvıladığını duyduğum bu sessiz evde dururken bitirme kavramının ne anlama geldiğini anlamaya çok yakın olduğumu düşünüyordum. Bu, takıntılı bir ondan önce ve ondan sonra meselesi değildi. Daha çok, güzel bir seyahatin sonunda hissedilen hüznə benziyordu. Özel bir şey sona erdiği için üzülsünüz ama o kadar da sarsıcı değildir çünkü onu yaşarken kendinizi harika hissetmişsiniz ve çıkacağınız yeni seyahatler, kendinizi iyi hissedeceğiniz başka anlar da olacaktı. Ama benim bunları ne Mia'yla ne de Bryn'le paylaşabilmem mümkün değildi.

Saate baktım. Manhattan'a geri dönüp eşyalarımı toplamam, biriktiğinden emin olduğum e-postaların en acil olanlarını cevaplamam ve havaalanına gitmem gerekiyordu. Bir taksi çağıracaktım ama önce Mia'yı uyandırıp onunla olması gerektiği gibi vedalaşmalıyım. Kahve hazırlamaya karar verdim. Mia eskiden kahvenin kokusuyla bile uyanırdı. Evlerinde uyandığım bazı sabahlar Teddy'yle ilgilenmek için erken kalkardım. Mia'nın belli bir saate dek uyumasına izin verir, sonra da kahve makinesini odasına götürüp o uykulu ve sakın gözlerle başını yastığından kaldırına dek içeride gezdirirdim.

Mutfağa girdim. Sezgilerim bana, burası kendi mutfağım-mış ve içinde defalarca kahve hazırlamışım gibi neyin nerede olduğunu söyledi. Metal kahve makinesi lavabonun üzerindeki dolaptaydı. Kahve kavanozu buzdolabının kapısındaki rafta duruyordu. Bir kaşık yardımıyla kahveyi makinenin tepesindeki hazneye boşalttıktan sonra suyla doldurup çalıştırdım. Önce bir tıslama duyuldu, ardından etrafı yoğun ve güzel bir koku kapladı. Kokunun neredeyse çizgi filmlerdeki bulutlar gibi mutfakta süzülüp Mia'yı uyanmaya zorladığını görebiliyordum.

Mia beni tahminimde yanıltmayarak daha kahve hazır olmadan yatakta gerinmeye başladı ve her uyandığında yaptığı gibi yutkunarak nefes aldı. Mutfakta beni gördüğünde kısa bir şaşkınlık yaşadı. Bunun sebebi bir ev kadını gibi oradan oraya koşturmam mı yoksa orada olmam mıydı, bilmiyordum. Sonra birden onun bana her sabah bir kayıp duygusuyla uyandığını söylediğini hatırladım. "Yine her şeyi yeniden mi hatırlıyorsun?" diye sordum. Yüksek sesle. Çünkü bunu bilmek istiyordum ve Mia da benden bunu sormamı istemişti.

“Hayır,” dedi. “Bu sabah değil.” Esneyip tekrar gerindi. “Dün gecenin bir rüya olduğunu sandım. Sonra kahvenin kokusunu aldım.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım.

Mia gülümseyerek battaniyesini üzerinden attı. “Ailem hakkında konuşmazsan onları unutabileceğime mi inanıyorsun gerçekten?”

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Sanırım bu mümkün değil.”

“Üstelik senin de gördüğün gibi onları unutma niyetinde değilim.” Mia fotoğrafları işaret etti.

“Ben de şimdi onlara bakıyordum. Çok etkileyici bir koleksiyona sahipsin. Burada herkesin fotoğrafı var.”

“Teşekkürler. Bu fotoğraflar bana arkadaşlık ediyorlar.”

Bakışlarımı fotoğraflara çevirip günün birinde aralarına Mia’nın çocuklarına ait fotoğrafların da ekleneceğini, onun kendi ailesini kurup benim asla dâhil olamayacağım bir jenerasyonun devamını getireceğini hayal ettim.

“Onların sadece birer fotoğraf olduklarını biliyorum,” diye devam etti Mia sözlerine, “ama bazı günler gerçekten de yataktan kalkmama yardımcı oluyorlar. Şey, daha doğrusu onlar ve kahve.”

Ah, kahve. Mutfağa girip içinde kupaların olduğunu tahmin ettiğim dolapları açtım. Gerçi bu kupaların, eskiden defalarca kullandığım elli ve altmışlı yıllardan kalma o seramik kupa koleksiyonuna ait olduğunu görmek az da olsa irkilmeme neden oldu; Mia’nın onları kaldığı her yurda, her eve taşımış olması beni şaşırtmıştı. Üzerinde dans eden cezveler olan en sevdiğim kupayı aradım ve onun hâlâ koleksiyona dâhil olduğunu görmek beni fazlasıyla mutlu etti. Bu neredeyse duvardaki fotoğrafların

arasında kendi fotoğrafımı bulmak gibiydi. Daha büyük bir parçam bunu başaramamış olsa da küçük bir parçamla Mia'nın hayatındaki varlığını sürdürüyordum.

Kendi kahvemi koyduktan sonra Mia'nın kupasını onun sevdiği gibi yarı süt yarı kahveyle doldurdum.

"Fotoğrafları seviyorum," dedim. "İçinde bulunduğun anın ilginç kalmasını sağlarlar."

Mia başını sallayarak kahvesine üfledi.

"Ve ben o anları özleyorum," dedim. "Her gün."

Mia bu sözlerle şaşırılmış gibiydi. Sanırım onunla paylaştığım anları özlemiş olmama değil nihayet bunu itiraf etmeyi başarmış olmama şaşırılmıştı. Yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Biliyorum," dedi.

Odanın etrafında dolaşıp parmaklarını usulca çerçevelerin üzerinde gezdirdi. "Fazla yerim kalmadı," dedi. "Kim'in yakın zamanda çekilmiş birkaç fotoğrafını banyoya koymak zorunda kaldım. Son zamanlarda onunla hiç konuştun mu?"

Kim'e yaptıklarımı biliyor olmalıydı. "Hayır."

"Gerçekten mi? O halde yaşanan *skandal*dan haberin yok, öyle mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Kim geçen yıl okulu bıraktı. Afganistan'da savaş patlak verdiğinde 'okulu falan boşver, ben fotoğrafçı olmak istiyorum ve bu konuda en iyi eğitim sahada alınır' dedi. Böylece yanına sadece fotoğraf makinelerini alıp yola çıktı. Çektiği fotoğrafları AP ve *New York Times*'a satmaya başladı. Şu burka denilen çarşafarla dolaşıyor, fotoğraf çekmek için gereken tüm ekipmanları giysilerinin altına saklıyor ve gerektiğinde onları gizlice çıkarıyordu."

“Bayan Schein’in buna bayıldığından eminim.” Kim’in annesi aşırı korumacı tavırlarıyla tanınırdı. Ondan son kez haber aldığımda kızı ülkenin diğer ucundaki bir okula gideceği için çılgına dönmüştü ve Kim de zaten bu okulu seçmekteki asıl amacının bu olduğunu söylüyordu.

Mia güldü. “Kim ilk başta ailesine okulu sadece bir dönem için bırakacağını söyledi ama fotoğrafçılıkta büyük başarı elde edince okuldan resmen ayrıldı ve annesi de resmen sinir krizi geçirdi. Tabii ortada onun fanatik bir Müslüman ülkeye bir Yahudi olarak gitmesi gerçeği de var.” Mia üflediği kahvesinden bir yudum aldı. “Öte yandan çektiği fotoğraflar artık *New York Times*’da yayımlanıyor ve *National Geographic*’den de özel bir iş aldı. Bütün bunlar Bayan Schein’e kızıyla bol bol övünme fırsatı sunuyor.”

“Bunlar bir annenin kolay kolay karşı koyamayacağı şeyler,” dedim.

“Onun da koyu bir Shooting Star hayranı olduğunu biliyor muydun?”

“Bayan Schein’in mi? Ben onun daha çok *hiphop* tarzı müziklerden hoşlanabilecek bir kadın olduğunu düşünmüştüm.”

Mia sırtıttı. “Hayır. O *death metal* dinler. Hem de çok ağır. *Kim*’den bahsediyorum. Kim, Bangkok’ta verdiğiniz konseri izlemiş. O gün bardaktan boşanırcasına yağmur yağmasına rağmen performansınıza devam ettiğinizi söyledi.”

“O konserde o da mı varmış? Keşke kulise gelip bana bir merhaba deseydi,” dedim böyle bir şeyi neden yapmayacağını bildiğim halde. Yine de konsere gelmişti. Bu da beni biraz olsun affettiğini gösteriyordu.

“Ben de ona aynı şeyi söyledim. Ama o gün acelesi varmış. Bangkok’a biraz dinlenmek için gelmiş fakat yağmur başka bir bölgede hortuma neden olmuş ve Kim’in de bir an önce oraya gidip bu anı görüntülemesi gerekiyormuş. Şu sıralar çarşafllara bürünmüş bir baş belası olup çıktı.”

Kim’in Taliban isyancılarını kovaladığını ve havada uçuşan tahta parçalarının altından geçtiğini hayal ettim. Şaşırtıcı bir şekilde bunu yapmakta hiç zorlanmamıştım. “Bu çok komik,” dedim.

“Neymiş o?” diye sordu Mia.

“Kim’in bir savaş fotoğrafçısı olması. Tehlikeyle Yaşayan Kız.”

“Evet, gerçekten de insanı gülme krizine sokacak kadar komik.”

“Ben onu kastetmiyorum. Yani Kim, sen ve ben. Hepimiz Oregon’un kimsenin bilmediği bir kasabasından geldik ve şimdi şu halimize bak. Üçümüz de, şey, uç noktalara ulaştık. Bunun biraz tuhaf olduğunu kabul etmelisin.”

“Hiç de tuhaf değil,” dedi Mia içi mısır gevreği dolu bir kâseyi çalkalayarak. “Hepimiz aynı potanın içinde eridik. Hadi, şimdi gel de biraz mısır gevreği ye.”

Aç değildim. Tek bir parça mısır gevreği bile yiyebileceğimden emin değildim ama yine de masaya oturdum çünkü Hall ailesinin mutfak masasındaki yerim, az önce bana geri verilmişti.

Zaman bir ağırlığa sahiptir ve ben artık o ağırlığı bütün gücüyle üzerimde hissediyordum. Saat neredeyse üçe geliyordu. Bir günü daha yarılamaıştım ve o gece turne için yola çıkacaktım. Mia’nın

duvarındaki antika saatin tik taklarını duyabiliyordum. Aklımdan geçenleri söylemek için beklemem gerekenden çok daha uzun süre bekledim.

“Her ikimizin de uçağa yetişmesi gerekiyor. Sanırım artık gitmeliyim,” dedim. Sesim uzaklardan yankılanıyor gibiydi ama kendimi tuhaf bir şekilde sakın hissediyordum. “Bu civarda taksi bulabilir miyim?”

“Hayır, biz Manhattan’a salla gidip geliriz,” diye takıldı Mia. “Telefonla taksi çağırabilirsin,” diye ekledi sonra da.

Ayağa kalkıp mutfakta Mia’nın telefonunun durduğu tezgâha doğru yürüdüm. “Numarası kaç?” diye sordum.

“Yedi-bir-sekiz,” diye başladı Mia rakamları sıralamaya. Sonra bundan vazgeçti. “Bir dakika.”

Önce numarayı hatırlamadığı için durduğunu düşündüm ama gözlerine baktığımda içlerinde aynı anda hem kararsız hem de yalvaran bir ifade belirdiğini gördüm.

“Son bir şey daha var,” dedi tereddütle. “Bende aslında sana ait olan bir şey duruyor.”

“Wipers baskılı tişörtüm mü?”

Mia başını iki yana salladı. “Korkarım, o gideli çok oldu. Hadi gel. Üst katta.”

Gıcırdayan basamaklardan peşisıra çıktım. Dar koridorda sağ tarafa baktığımda eğik bir tavanı olan yatak odasını görebiliyordum. Sol taraftaysa kapalı duran bir kapı vardı. Mia bu kapıyı açtığında küçük bir stüdyoya karşılaştım. Köşeye üzerinde tuşlar olan bir dolap yerleştirilmişti. Mia tuşları kullanarak bir şifre girdi ve dolabın kapısı açıldı.

Dolaptan çıkardığı şeyi gördüğümde ilk önce *Ah, tabii ya, işte gitarım*, diye düşündüm. Çünkü Les Paul Junior marka eski elektrogitarım burada, Mia'nın Brooklyn'deki küçük evinde karşıma çıkmıştı. Bu gitarı gençlik yıllarımda pizza dağıtarak biriktirdiğim paralarla bir rehin dükkânından satın almıştım. İkincil Zarar da dâhil olmak üzere bizi zirveye taşıyan şarkıları hep bu gitarla çalarak kaydetmiştim. Onu bir hayır kurumu için açık artırmaya çıkarmıştım ve o günden beri bundan hep pişmanlık duymuştum.

Eski kılıfının içinde duran gitarımın üzerinde hâlâ Fugazi, K Records, hatta bir zamanlar Mia'nın babasının çaldığı grubun çıkartmaları vardı. Hiçbir şeyi değişmemişti; kayışı, onu bir sahneden aşağı düşürdüğümde üzerinde oluşan çukur bile. Yüzeyini kaplayan tozların kokusu dahi bana tanıdık geliyordu.

Bütün bunları yavaş yavaş idrak ettiğim için karşımda duran şeyin gerçekte ne olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı. Bu benim gitarımdı. Gitarım *Mia'daydı*. Fahiş bir fiyat karşılığı onu *satın alan* kişi Mia'ydı ve bu da onun gitarımın açık artırmaya çıkacağını bildiği anlamına geliyordu. Bakışlarımı odada gezdirdim. Nota kâğıtlarının ve çello ekipmanlarının arasında, kapaklarında benim yüzüm olan üst üste yığılmış dergiler vardı. Sonra köprüdeki konuşmamız aklıma geldi; Mia beni terk etmesinin sebebini, "Rulet" şarkısının sözlerini ezbere okuyarak açıklamıştı.

Birden gece boyu kulağımda duran kulaklıklar yere düşmüş ve önceden boğuk duyduğum bütün sesler netleşmiş gibi hissettim. Bu defa da kulaklarımı sağır edecek kadar güçlülerdi.

Gitarım Mia'da. Bu çok basit bir gerçektir belki ama dolabın içinden gitarım yerine Teddy fırlamış olsa bu kadar şaşırırmazdım.

Başımın döndüğünü hissettim. Oturacak bir yer buldum. Tam karşımda duran Mia sapından tuttuğu gitarımı bana uzatıyordu.

“Sen miydin?” diyebildim.

“Hep bendim,” dedi Mia biraz çekinerek, usulca. “Başka kim olacaktı ki?”

Zihnim bedenimi terk etmiş gibiydi. Dudaklarımdan basit birkaç kelimeden fazlasını çıkarmayı başaramıyordum. “Ama... neden?”

“Birilerinin onu Hard Rock Kafe’nin elinden kurtarması gerekiyordu,” dedi gülerek. Ancak onun da sesinin titrediğini duyabiliyordum.

“Ama...” Boğulmak üzere olan bir adamın suyun yüzeyindeki cisimlere tutunmaya çalışması gibi ben de kelimelere tutunmaya çalışıyordum. “Benden *nefret ettiğini* söylemiştin?”

Mia derin bir iç geçirdi. “Biliyorum. Birilerinden nefret etmem gerekiyordu ve hayatta en çok sevdiğim kişi sen olduğun için kabak senin başına patladı.”

Gitarı tekrar bana doğru uzattı. Onu almamı istiyordu ama ben o an bir pamuk yumağını bile kaldıracak durumda değildim.

Mia bakışlarını üzerimden ayırmadan gitarı hâlâ bana uzatıyordu.

“Peki ya, Ernesto?”

Mia’nın yüzünde beliren şaşkın ifade, yerini bu sözlerden keyif aldığını gösteren farklı bir ifadeye bıraktı. “O benim akıl hocam, Adam. Dostum. Ernesto *evli* bir adam.” Çok kısa bir an bakışlarını aşağı indirdi. Tekrar bana baktığında yüzündeki

keyifli ifade sertleşip savunmacı bir hal almıştı. “Ayrıca bu seni neden bu kadar ilgilendiriyor?”

Bryn’in, *hayaletine geri dön*, dediğini duyar gibi oldum. Ama Bryn olayı tamamen ters algılamıştı. Bir hayaletle yaşayan *kendisiydi*; başka bir kadını sevmekten asla vazgeçmeyen bir adamın hayaletiyle.

“Benden nefret etmen gerektiğine karar vermeseydin, bugün hayatımda Bryn falan olmazdı,” dedim.

Mia bu dürüst itirafı cesaretle göğüsledi. “Senden nefret etmiyorum. Bugüne dek bir kez olsun nefret ettiğimi de sanmıyorum. Sadece sana öfkeliydim ve onunla yüzleşip ona bir anlam verdiğimde bu öfke kendiliğinden yok oldu.” Bakışlarını aşağı indirip derin bir nefes aldı, sonra da bu nefesi tüm gücüyle bıraktı. “Sana bir özür borçlu olduğumu biliyorum. Gece boyu bunu dile getirmeye çabaladım ama sen, özür dilerim, üzgünüm gibi kelimelerden çok daha fazlasını hak ediyorsun.” Başını iki yana salladı. “Sana yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum ama o zamanlar bir yandan da hayatta kalabilmek için bunu yapmam gerektiğini hissediyordum. Bu ikisinin aynı anda doğru olup olamayacağından emin değilim ama hissettiklerim gerçekten buydu. Bu seni rahatlatacaksa söyleyeyim, artık öfkeye ihtiyacım kalmadığında, ne kadar hatalı davrandığımı fark ettiğimde yaptığım yanlışın ağırlığı ve sana olan özlemimle baş başa kaldım. Sonrasında hayallerini gerçekleştirdiğini ve karşıdan bakıldığında mükemmelmış gibi görünen bir hayat sürdüğünü uzaktan izlemeye katlanmak zorunda kaldım.”

“Hayatım hiç de mükemmel *değil*,” dedim.

“Bunu *şimdi* anlıyorum ama o zamanlar nereden bilecektim ki? Benden çok uzaktaydın ve bu durumu kabullenmiştim. Bunu, sana yaptıklarımın bir bedeli olarak görüyordum. Sonra...” dedikten sonra sustu.

“Evet?”

İçini çekip suratını buruşturdu. “Sonra Adam Wilde kariyerimin dönüm noktası olan gecede ortaya çıktı ve bu bana bir rastlantıdan çok daha fazlasıymış gibi geldi. Sanki bana bir hediye verilmişti. Onlar tarafından. İlk resitalimde bana bir çello hediye etmişlerdi. Bu defaki hediyem ise sendin.”

Ürpererek alarma geçen vücudumdaki bütün tüyler diken diken oldu.

Mia elinin tersiyle gözündeki yaşları sildi ve derin bir nefes aldı. “Bunu benden almayacak mısın? Onu uzun zamandır akort etmiyorum.”

Sık sık bu ana benzer rüyalar göürdüm. Rüyalarımda Mia komadan çıkmış, sağ salım karşımda duruyor olurdu. Bu rüyalar hep aynı şekilde ilerlediği için onların gerçek olmadığını bilir, paniğe kapılmayı beklerdim ve şimdi de bunu bekliyordum. Ama beklediğim olmadı. Parmaklarım, gitarımın etrafını sardığında hissettiğim ahşap gövde ve teller, içinde bulunduğum ana tutunmamı sağladı. Beni gördüğüm rüyadan uyandırdı. Ve Mia hâlâ karşımda duruyordu.

Bana, gitarıma, çellosuna ve pencerenin pervazında duran saate bakıyordu. Ne istediğini anlamıştım, ben de yıllardır bunu istiyordum. Ama onun benden bunu yıllar sonra, zamanımız bu kadar kısıtlıyken istemiş olmasına inanamıyordum. Yine de

hafifçe başımı salladım. Mia gitarın fişini prize taktı, kabloyu bana fırlattı ve amfiyi açtı.

“Bana bir ‘mi’ sesi verir misin?” diye sordum. Mia çellosunun mi teline dokundu. Gitarımı bu sese göre akort ettim. Sonrasında la teline dokundum ve nota, duvarlarda yankılandığında sırtımdan çok uzun zamandır hissetmediğim bir ürperti geçtiğini hissettim.

Mia’ya baktım. Çellosunu bacaklarının arasına almış karşısında oturuyordu. Gözleri kapalıydı ve yine aynı şeyi yaptığını, sessizliğin içindeki bir şeyleri duymaya çalıştığını biliyordum. Sonra birden peşinde olduğu şeyi duydu. Gözlerini açtı ve sanki onları hiç üzerimden ayırmamış gibi tekrar bana baktı. Yayınl aldı ve hafifçe başını sallayarak bana gitarımı işaret etti. “Hazır mısın?” diye sordu.

Ona söylemek istediğim çok şey vardı ve listenin başında, her zaman hazır olduğumu söylemek geliyordu. Ama bunu yapmak yerine amfiyi açtım, cebimden bir mızrap çıkardım ve sadece evet dedim.

YİRMİ BİR

Saatler, günler, hatta yıllar geçmiş gibi gelen bir süre boyunca enstrümanlarımızı çaldık. Oysa belki de sadece saniyeler geçmişti. Zaman kavramını yitirmiştim. Hızlanıyor, yavaşlıyor, enstrümanlarımızı bağırıyorduk. Ciddileşiyorduk. Gülüyorduk. Sessizleşiyorduk. Sonra sessimizi tekrar yükseltiyorduk.

Aklıma gelen düşünce üzerine kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı, kan akışım hızlandı ve vücudum tepeden tırnağa ürperdi; *konserler*, binlerce yabancıнын önünde bir hedef gibi durmak değildir. Bir araya gelmektir. Uyum sağlamaktır.

Nihayet çalmaya ara verdiğimizde sırlıslık olmuştum ve Mia da saatlerce koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Nefesimiz düzene girip kalp atışlarımız yavaşlayana dek sessizce oturduk. Saate baktım. Beşi geçiyordu. Mia bakışlarımı takip etti. Elindeki yayı bıraktı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Schubert mi? Ramones mu?” dedim bana istek parçamı sormadığını bildiğim halde. Ama o an yapmayı düşündüğüm tek şey çalmaya devam etmektir çünkü uzun zamandır hiçbir şey

için bu kadar güçlü bir istek duymamıştım. Üstelik müzik sona erdiğinde olacıklardan da korkuyordum.

Mia insanın keyfini kaçırarak şekilde sürekli ışıkları yanıp sönen pencere pervazındaki dijital saati işaret etti. “Uçağa yetişebileceğini sanmıyorum.”

Omuzlarımı silktim. Londra’ya sadece o gece bile en az on uçuş daha vardı. “Peki sen kendi uçağına yetişebilecek misin?”

“Ben kendi uçağıma yetişmek *istemiyorum*,” dedi Mia utanç bir tavırla. “Resitaller başlamadan önce bir günlük serbest zamanım var. Oraya yarınki uçakla da gidebilirim.”

Birden Aldous’un hangi cehennemde olduğunu merak ederek Virgin Havayolları’nın giden yolcu salonunda volta attığını ve hâlâ oteldeki komodinin üzerinde duran cep telefonumu çaldırdığını hayal ettim. O an Los Angeles’da bulunan ve New York’ta gerçekleşen depremin bir tsunamiye dönüşüp kendisine doğru yola çıktığından habersiz olan Bryn’i düşündüm. Ve geleceğe doğru adım atmadan önce içinde bulunduğum anı yola sokmam gerektiğini anladım.

“Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor,” dedim Mia’ya. “Şu an beni bekleyen menajerimi ve... Bryn’i aramalıyım.”

“Ah, elbette,” dedi Mia. Telaştan neredeyse çellosuna takılarak ayağa fırladığında yüzü asılmıştı. “Telefon alt katta. Benim de Tokyo’yu aramam gerekiyor ama şu an orada geceyarısı olduğundan eminim. Bu yüzden şimdi bir e-posta gönderip telefon görüşmesini yarına bırakacağım. Seyahat acentam da...”

“Mia,” dedim sözünü keserek.

“Evet?”

“Bu işi yoluna sokacağız.”

“Gerçekten mi?” Mia bundan çok da emin değil gibi görünüyordu.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atsa da, Mia telsiz telefonu elime tutuşturduğunda bulmacanın parçaları zihnimde dönüp dursa da başımı salladım. İkinci güneşinin altında herkesten uzak ve huzurlu görünen bahçeye çıktım. Dışarıda ağustos böcekleri hep bir ağızdan ötüyordu. Aldous telefonu ilk çalışında açtı ve sesini duyup onu iyi olduğum konusunda rahatlatmışım anda kelimeler, dudaklarımdan onları uzun zamandır planlıyordum gibi ardı ardına dökülmeye başladı. Ona şu an Londra’ya gitmeyi düşünmediğimi, klip çekmek ya da röportaj yapmak istemediğimi ama Avrupa turnemiz başlamadan önce mutlaka İngiltere’ye geleceğimi ve turne boyunca her konserde sahne alacağımı söyledim.

Zihnimde oluşturduğum planın geri kalan kısmını –ki bunun bir bölümünü bir önceki gece köprüde az çok oluşturmuştum– kendime sakladım ama sanırım Aldous niyetimi anlamıştı.

O an karşımda olmadığı için onun gözlerini kırptırdığını, irkildiğini ya da şaşırdığını söyleyemiyordum ama bir an olsun tereddüt etmediğini biliyordum.

“Turne için verilen taahhütlerin hepsini yerine getireceğinden emin misin?” diye tekrarladı.

“Evet.”

“Bu konuda gruba ne söylememi istiyorsun?”

“Eğer istiyorlarsa klibi bensiz çekebilirler. Onlarla Guildford Festivali’nde buluşacağım,” dedim turnemizin başlangıç noktası olan İngiltere’deki o büyük festivali kastederek. “Ve o zaman her şeyi anlatacağım.”

“O zamana dek nerede olacaksın? Birilerinin sana ihtiyacı olursa diye soruyorum.”

“İnsanlara bana ihtiyaç duymamalarını söyle,” dedim.

Bir sonraki görüşme benim açımdan çok daha zordu. Sigarayı bırakmak için o günü seçmemiş olmayı isterdim. Buna rağmen doktorların bana gösterdiği şekilde derin derin nefes alıp numarayı tuşladım. Telefona sadece on rakam tuşlayarak kilometrelerce öteye bir yolculuk başlatabiliyordunuz değil mi?

“Arayanın sen olduğunu tahmin etmiştim,” dedi Bryn sesimi duyduğunda. “Yine telefonunu mu kaybettin? Neredesin?”

“Hâlâ New York’tayım. Brooklyn’de.” Sözlerime kısa bir ara verdim. “Mia’yla birlikteyim.”

Sessizlik tüm ağırlığıyla telefon hattına yayıldı ve ben bu boşluğu bir monologla doldurdum, nasıl mı?.. Bilmiyorum, ya nefes bile almadan bir rastlantı sonucu oluşan o geceyi anlatarak ya da aramızdaki ilişkinin asla onun istediği gibi olmadığını ve neticede benim kötü bir sevgiliye dönüştüğümü belirterek. Ona bir sonraki erkek arkadaşıyla daha iyi bir ilişki yaşayacağını umduğumu söyledim.

“Evet, bu konuda endişem yok zaten,” dedi kıkırdamak isteyip bunu başaramayarak. Uzun bir sessizlik oldu. Bryn’in bana bir nutuk çekerek sonuna dek hak ettiğim suçlamaları sıralamasını bekledim. Ama o hiçbir şey söylemedi.

“Hâlâ hatta mısın?” diye sordum.

“Evet, düşünüyorum.”

“Neyi düşünüyorsun?”

“Onun ölmüş olmasını mı yeğlerdim diye düşünüyorum.”

“Tanrım, Bryn!”

“Ah, kapa çeneni! Öfkelenmesi gereken kişi sen değilsin. Şu an bunu yapamazsın. Ayrıca cevabım, hayır. Onun ölmüş olmasını istemezdim.” Sustu. “Ama senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

Bu sözlerin ardından telefonu kapattı.

Telefon hâlâ kulağımda duruyor, Bryn’in son sözlerini özümsemeye çalışıyor ve bu düşmanca tavrının beni biraz olsun bağışladığını gösterip göstermediğini merak ediyordum. Gerçi bunun bir önemi olduğunu da sanmıyordum çünkü serinlemeye başlayan havayı içime çektiğimde özgür kalıp rahatladığımı hissedebiliyordum.

Kısa bir süre sonra başımı kaldırdım. Mia sürgülü cam kapının önünde duruyor, sorunun hallolduğuna dair bir işaret bekliyordu. Ona sersemlemiş bir halde el sallayınca tuğla döşeli avluda yavaşça yürüyerek elimde hâlâ telefonla durduğum yere geldi. Telefonu, bayrak yarışında el değiştirecek bir bayrakmış gibi ucundan tuttu. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Geçmişte verdiğim sözlerin zincirinden kurtulduğumu söyleyebiliriz.”

“Turneyi mi kastediyorsun?” dedi şaşırmış olduğunu belirten bir sesle.

Başımı iki yana salladım. “Turneyi değil ama onun oluşmasını sağlayan saçmalıkları kastediyorum. Ve bir de, şey, elimi kolumu bağlayan diğer engeli.”

“Ah.”

Telefonu elimizden bırakmadan bir süre iki ahmak gibi sırtıtarak öylece durduk. Nihayet telefonun ucunu bıraktım ve

onu yavaşça Mia'nın elinden çekip çıkardıktan sonra demir bir sehpanın üzerine koydum. Bunu yaptığım sırada Mia'nın elini bir an olsun bırakmadım.

Başparmağımı, onunkini kaplayan nasırların üzerinde dolaştırdıktan sonra parmak boğumları ve bileğindeki kemikli çıkıntıları okşadım. Bu hareket bana o kadar doğal geldi ve kendimi o kadar ayrıcalıklı hissettim ki, *Mia'ya* dokunuyordum ve o bunu yapmama *izin veriyordu*. Sadece izin vermekle kalmıyor, gözlerini kapayıp dokunuşlarıma karşılık da veriyordu.

"Bu gerçek mi? Benim bu eli tutmama izin var mı?" diye sordum elini kirli sakallı yanağıma götürerek.

Mia'nın yüzündeki gülümseme erimiş çikolata kadar muhteşemdi. Harika bir gitar soloydu. Yeryüzündeki güzel olan her şeydi. Bana, "*Hımm*," diyerek karşılık verdi.

Onu kendime doğru çektim. Göğsümde aynı anda bin güneş doğdu.

"Peki *bunu* yapmama izin var mı?" diye sordum ellerini tutup onunla bahçenin etrafında dans ederken. Artık gülümsemesi yüzünün tamamını kaplıyordu. "İznin var," diye mırıldandı.

Ellerimi çıplak kollarında dolaştırdım. Onu hoş kokulu çiçeklerle dolu saksıların arasından geçirdim. Yüzümü saçlarının arasına gömüp kokladım ve New York gecesinin, üzerine sinen kokusunu içime çektim. Ardından bakışlarını takip ederek gözlerimi gökyüzüne çevirdim.

"Sence bizi izliyorlar mı?" diye sordum. Omzundaki yara izine ufak bir öpücük kondurmamla birlikte vücudumun her noktasına ateşli oklar saplandığını hissettim.

"Kim?" diye sordu Mia hafifçe ürperip bana sokularak.

“Ailen. Sürekli seni takip ettiklerini düşünüyor gibisin. Sence şu an bizi görebiliyorlar mı?” Kollarımı beline doladım ve tam kulağının arkasındaki noktayı öptüm. Bu dokunuş bir zamanlar onu çılgına çevirirdi ve derin bir nefes alıp tırnaklarını tenime batırdığına göre hâlâ aynı etkiyi yaratıyordu. Az önce sorduğum sorunun ürpertici bir yönü olsa da hissettiğim şey korku değildi. Bir önceki gece ailesinin, yaptığım her hareketi bildiği düşüncesi beni utandırmıştı ama şimdi onların *bunu* görmesini, bizi *bilmesini* istiyordum.

“Beni gerektiğinde yalnız bırakacaklarını düşünmeyi tercih ederim,” dedi Mia. Çenesine kondurduğum öpücüklere bir günebakan çiçeği gibi açarak karşılık veriyordu. “Ama komşularımın bunu göreceği kesin.” Elini saçlarımın arasında gezdirdiğinde kendimi elektrikli sandalyede idam ediliyormuşum gibi hissettim; sanki elektrikli sandalyede idam edilmek harika bir duyguymuş gibi.

“Merhaba komşular,” dedim parmağımı ağır ağır köprücük kemiğinde gezdirip üzerinde daireler çizerek.

Mia ellerini, bana şans getirdiği için minnet duyduğum kirli ve kokmuş siyah tişörtümün altına soktu. Dokunuşları artık eskisi kadar yumuşak değildi. Tenime batan parmak uçları sanki Mors alfabesini kullanarak acelesi olduğunu söylüyordu. “Bu iş biraz daha uzayacak olursa komşularım güzel bir gösteri izleyecek,” diye fısıldadı.

“İkimiz de birer sanatçıyız zaten,” diye yanıtladım onu, ellerimi tişörtünün altına kaydırıp upuzun sırtını okşayarak. Tenlerimiz, zıt kutbundan uzun süre ayrı kalmış birer mıknatıs gibi birbirine doğru çekildi.

Parmağımı onun boynunda ve çenesinin etrafında gezdirdikten sonra çenesini avucumun içine aldım. Ve durdum. Bir süre öylece kalıp birbirimize baktık ve içinde bulunduğumuz anın tadını çıkardık. Sonra birden vücutlarımız birbirine dolandı. Mia'nın bacakları yerden kesilip belimi sardı ve ellerimiz birbirimizin saçlarına gömüldü. Ve dudaklarımız. Kaybettiğimiz yılları telafi etmeye tenlerimiz, sözlerimiz ve zaman yetmezdi ve şimdi bu açığı, birleşen dudaklarımız kapatmaya çalışıyordu. Aramızdaki elektrik akımı son raddesine ulaşmıştı. Brooklyn'deki tüm ışıklar yanmış olmalıydı.

"İçeri girelim!" dedi Mia yarı emreden yarı yalvaran bir sesle. Bacakları hâlâ belime dolanmış bir halde onu küçük evine, saatler önce birbirimize dokunmadan uyuduğumuz o koltuğa taşıdım.

Bu defa tamamen uyanıktık ve tek vücut haline gelmiştik.

Uyuyakaldık. Geceyarısı uyandığımızda kurt gibi acıkmıştık. Dışarıdan yemek söyledik ve Mia'nın üst kattaki yatağında yedik. Her şey bir rüya gibiydi ve bu rüyanın en inanılmaz tarafı şafak vakti uyanmaktı. Yanımda Mia'yla. Onun uyuyan bedenine bakınca kendimi o güne dek hiç olmadığım kadar mutlu hissettim. Onu kendime doğru çektim ve tekrar uyudum.

Ama birkaç saat sonra uyandığımda Mia bacaklarını altına almış, üzerine büyükannesinin ördüğü eski battaniyeyi sarmış bir halde pencerenin önündeki sandalyede oturuyordu. Mutsuz görünüyordu ve bir el bombası gibi içimde patlayan korku, o zamana dek onun adına duyduğum her korku kadar kötüydü.

Tek düşünebildiğim şeydi; *Seni tekrar kaybedemem. Bu defa gerçekten ölürüm.*

Bunu soramayacak kadar korkmama ve kalbim yanıp kül olmadan önce oradan kaçmak gibi aptalca bir işe kalkışmama fırsat tanımadan, “Ne oldu?” diye sordum.

“Lise yıllarını düşünüyordum,” dedi Mia hüzünlü bir sesle.

“O yılları düşünmek herkesin moralini bozar.”

Mia ona takılmama aldırmadı. Gülmedi. Sandalyeye çöküp kaldı. “Nasıl da yine aynı sorunla baş başa kaldığımızı düşünüyordum; benim Juilliard’a senin de, şey, şu an geldiğin yere doğru yola çıkmanın sebep olduğu sorunla.” Bakışlarını öne eğdi ve battaniyeden çıkan ipi, teni bembeyaz kesilene dek parmağına doladı. “Tek fark ise geçmişte bunun için endişelenecek çok daha fazla zamanımız vardı. Oysa şimdi sadece bir günümüz var, daha doğrusu bir günümüz vardı. Dün gece harikaydı ama tek bir geceydi. Yedi saate kalmadan Japonya’ya doğru yola çıkmam gerekiyor. Senin de bir grubun var. Katılman gereken bir turne var.” Bu sözlerin ardından avuçlarının alt kısmını gözlerine bastırdı.

“Yeter, Mia!” Sesim yatak odasının duvarlarında yankılandı. “Biz artık lisede *değiliz!*”

Mia soru sorar gibi yüzüme baktı.

“Bak, turnemin başlamasına daha bir hafta var.”

Aramızdaki boşluğu belli belirsiz fark edilen bir umut ışığı doldurdu.

“Hem biliyor musun, şu an canım fena halde suşi çekiyor.”

Bu sözlerle almayı beklediğim tepki kesinlikle Mia’nın yüzünde beliren bu içler acısı, hüzünlü gülümseme değildi. “Benimle Japonya’ya mı geleceksin?” diye sordu.

“Neden olmasın.”

“Bu harika olurdu. Ama sonra ne olacak; yani elbette buna bir çözüm bulabiliriz ama hayatım uzun bir süre yollarda geçecek ve?..”

Benim için bu kadar açık olan bir şeyi o nasıl olur da göremezdi? “Gittiğin her yere ben de geleceğim,” dedim. “Grup arkadaşın olacağım. Yol arkadaşın. Ne dersen de. Gittiğin her yerde yanında olacağım. Tabii eğer bunu istersen. İstemezsen de anlayışla karşılarım.”

“Evet, istiyorum. İnan çok istiyorum. Peki ama bu nasıl olacak? Sen böyle yoğunken? Bir gruba üyeyken?”

Sustum. Bunu sesli dile getirmem, nihayet gerçeğe dönüşmesini sağlayacaktı. “Artık grup falan yok. En azından benim için yok. Bu turnenin ardından gruptan ayrılıyorum.”

“Hayır!” Mia başını öylesine şiddetli bir şekilde iki yana salladı ki savrulan uzun saçları, arkasındaki duvara çarptı. Yüzündeki kararlı ifadeyi çok iyi tanıyordum ve midemin allak bullak olduğunu hissettim. “Benim için böyle bir fedakârlık yapamazsın,” diye ekledi sesini yumuşatarak. “Artık kimseden paso almak istemiyorum.”

“Paso mu?”

“Üç yıldır, belki Juilliard çalışanları dışında herkes bana sürekli bazı haklar tanıdı. Daha da kötüsü ben de aynısını yaptım ve bu hiçbir işime yaramadı. Artık sadece başkalarından bir şeyler alan bir insan olmak istemiyorum. Senden yeterince şey aldım. Benim bakıcım ya da hamalım olmak için çok sevdiğin bir şeyden vazgeçmene izin veremem.”

“Sorun da bu zaten,” diye mırıldandım. “Müziğe olan sevgim tükendi.”

“Benim yüzümden,” dedi Mia üzgün bir sesle.

“Hayat yüzünden,” dedim. “Müzik yapmaya devam edeceğim. Belki yeni bir albüm bile hazırlayabilirim ama şimdi müziğe en başından neden gönül verdiğimi hatırlamak için gitarımla baş başa kalmaya ihtiyacım var. Sen olsan da olmasan da gruptan ayrılacağım. Bakıcılık konusuna gelince, buna en çok *benim* ihtiyacım var. Duygusal anlamda bolca yükü olan kişi *benim*.”

Bunu şaka yollu söylemiştim ama Mia ağzımdan çıkan saçmalıkların aslında ne anlama geldiğini iyi bilirdi; bu son yirmi dört saatte bu gerçeği bir kez daha kanıtlamıştı.

O delici bakışlarını yüzüme çevirdi.

“Biliyor musun, birkaç yıldır bu konuyu çok düşündüm,” dedi boğuk bir sesle. “*Sana* kimin destek olduğunu. *Kaybettiklerinin* acısını çekerken elini kimin tuttuğunu.”

Mia’nın sözleri içimdeki bir şeyleri serbest bıraktı ve lanet olasıca yüzümden bir kez daha gözyaşları akmaya başladı. Üç yıldır tek bir damla bile gözyaşı dökmeyen ben, son iki günde iki kez ağlamıştım.

“*Sana bakma sırası bende*,” diye fısıldadı Mia. Ben bir kez daha kendimden geçerken yanıma gelip battaniyesini üzerime sardı. Bana sarılarak sakinleşmemi bekledi. Ardından gözlerinde biraz dalgın bir ifadeyle bana doğru döndü. “Festival bir sonraki cumartesiydi, değil mi?” diye sordu.

Başımı onaylarcasına salladım.

“Japonya’daki iki resitalin ardından perşembe günü Kore’de bir resital daha vereceğim. Cuma günü boşum ve batıya uçacağı-

mız için fazladan bir gün daha kazanacağız. Bir sonraki resitalim Şikagoda ve oraya bir haftadan önce gitmem gerekmiyor. Kısacası Seul'den doğruca Londra'ya uçabiliriz.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Buna hayır deme ihtimalim varmış gibi, sanki yıllardır beklediğim an bu değilmiş gibi bana o soruyu sorarken yüzünde utangaç bir ifade belirdi.

“Festivale ben de gelebilir miyim?”

YİRMİ İKİ

“Neden ben hiçbir konsere gidemiyorum?” diye sordu Teddy.

Mia, Kat, Denny, Teddy ve ailenin üçüncü çocuğu olarak akşam yemeğine davet edilmiş olan ben, hep birlikte masada oturuyorduk. Orada olduğum için kimse beni suçlayamazdı. Denny annemden çok daha iyi bir aşçıydı.

“Sorun nedir, Küçük Adam?” diye sordu Denny, Teddy’nin tabağındaki ızgara somon ve ıspanağın yanına bir kaşık patates püresi koyarken. Çocuk ıspanağı yememek için büyük çaba sarf etmiş ama başarısız olmuştu.

“Eski albümlere bakıyordum. Mia sürekli konserlere gitmiş. Bebekken bile. Ben daha tek bir konsere bile gitmedim. Üstelik neredeyse sekiz yaşında sayılırım.”

“Daha beş ay önce yediye bastın,” dedi Kat kahkahalara boğularak.

“Olsun. Mia yürümeyi bile öğrenmeden konserlere gitmiş. Bu haksızlık!”

“Sana hayatın adil bir yer olduğunu kim söyledi?” dedi Kat bu defa tek kaşını kaldırarak. “Elbette ben söylemiş olamam çünkü ben hayat okuluna inananlardanım.”

Teddy bu defa daha kolay bir hedefe yöneldi. “Baba?”

“Mia konserlere gitti çünkü o konserlerde ben sahne alıyordum, Teddy. Ailecek hepimiz orada oluyorduk.”

“Ayrıca sen de konserlere *gidiyorsun*,” dedi Mia. “Resitalle-rime geliyorsun.”

Teddy’nin yüzünde Denny tabağına ıspanak koyarken oluşan o tiksinti dolu ifade belirdi. “Senin resitalerin konser sayılmaz. Ben daha gürültülü konserlere gidip Susturucu takmak istiyorum.” Teddy’nin Susturucu dediği şey Denny’nin eski grubunun konserlerine götürülen küçük Mia’ya taktıkları devasa boyutlardaki kulaklıklardı. Denny fazla gürültülü *punk* müzik yapan bir grupta çalışıyordu.

“Korkarım ki Susturucu emekli oldu,” dedi Denny. Mia’nın babası gruptan ayrılalı uzun zaman olmuştu. Artık klasik takım elbise giyen ve pipo içen orta yaşlı bir öğretmendi.

“Benim konserlerimden birine gelebilirsin,” dedim çatalımı bir somon dilimine batırarak.

Masadaki herkes yemeğiyle ilgilenmeyi bırakıp bana baktı ve Hall ailesinin yetişkin her bireyinin yüzünde farklı bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi.

Denny başına yeni bir iş açıldığı için hayattan bezmiş gibi görünüyordu. Kat bir ebeveyn olarak sahip olduğu otoritenin sarsılmasından rahatsızlık duymuştu. Her nedense ailesi ile grubum arasına sarsılmaz bir duvar ören Mia ise pis pis yüzüme

bakıyordu. Sadece oturduğu sandalyenin tepesine tırmanıp ellerini çırpırmaya başlayan Teddy hâlâ benim tarafımdaydı.

“Teddy o saate kadar ayakta duramaz,” dedi Kat.

Teddy, “Mia’nın küçükken geç saate kadar oturmasına izin veriyordun ama,” diye yapıştırdı cevabı.

“*Biz de* o saate kadar ayakta duramayız,” dedi Denny bezgin bir edayla.

“Üstelik müziğinizin Teddy’ye uygun olduğunu sanmıyorum,” diye homurdandı Mia da.

Birden içimde o her zamanki huzursuzluğu hissettim. Çünkü buna bir türlü anlam veremiyordum. Müzik, Mia’yla ortak paydamızdı ve benimle ilgilenmesine sebep olan şeylerden biri de *şüphesiz* tepeden tırnağa bir *rock’çı* olmamdı. Öte yandan her ikimiz de Mia’nın ailesinin evinde bulunmaktan büyük keyif alıyorduk –zamanımızın büyük bir bölümünü de burada geçiriyorduk– ve bu da bu evi bizim sığınağımız haline dönüş-türmüştü. Ama Mia, ailesini konserlerimden uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. Beraber olduğumuz bir yıl boyunca hiçbir konserime gelmemişlerdi. Hem Denny hem de Kat orada olmayı arzuladığını ima etse de Mia uygun zaman olmadığına dair bahaneler üretip duruyordu.

“Uygun değil mi? Sen az önce konserlerimin Teddy’ye ‘uygun’ olmadığını mı söyledin?” dedim sesimi makul bir seviyede tutmaya çalışarak.

“Evet, öyle söyledim.” Mia bundan daha savunmacı ya da iğneleyici bir tavır takınamazdı.

Kat ve Denny birbirine baktı. Az önce bana duydukları kızgınlık, yerini acıma duygusuna bırakmıştı. Mia'nın bir şeyi onaylamamasının neler hissettirdiğini iyi bilirlerdi.

“Pekâlâ, her şeyden önce sen on altı yaşındasın ve bir kütüphaneci falan değilsin. Bu yüzden henüz ‘uygunluk’ kelimesini kullanmak gibi bir hakkın yok. İkincisi benim konserlerim neden Teddy’ye uygun değilmiş?”

“Hadi bakalım, Teddy,” dedi Kat, Teddy’nin tabağını kaldırarak. “Yemeğini salonda televizyonun karşısında yiyebilirsin.”

“Kesinlikle olmaz. Bunu kaçırmak istemiyorum!”

“Sünger Bob’a ne dersin?” dedi Denny onu dirseğinden çekiştirerek.

“Bu arada,” dedim Denny ve Kat’e, “Teddy’yi götürmeyi düşündüğüm konser önümüzdeki ay sahil kenarında düzenlenecek. Konser hafta sonu, erken saatlerde açık havada olacağı için fazla gürültü de olmayacak. Bu yüzden bu konserin Teddy’ye uygun olacağını düşündüm. Hatta hepinize.”

Kat’in yüzündeki ifade yumuşadı. Başını salladı. “Kulağa oldukça eğlenceli geliyor.” Ardından bana, *ama önce ikna etmen gereken biri var*, der gibi Mia’yı işaret etti.

Üçü birlikte mutfaktan çıktılar. Aynı anda hem suçluymuş hem de asla geri adım atmayacakmış gibi görünen Mia sandalyesinden aşağı kaymıştı.

“Senin sorunun ne?” diye sordum. “Neden aileni grumbundan uzak tutmaya çalışıyorsun? Çok mu kötü çaldığımızı düşünüyorsun?”

“Elbette hayır!”

“Babanla sürekli müzik hakkında konuşmamıza mı içerliyorsun?”

“Hayır, *rock* müzik hakkında konuşulması beni rahatsız etmez.”

“O halde sorun ne, Mia?”

Mia gözlerinin kenarlarında biriken küçük, isyankâr gözyaşlarını öfkeyle sildi.

“Ne? Sorun *ne?*” diye sordum sesimi yumuşatarak. Mia timsah gözyaşları dökecek bir kız değildi. Hatta hiç ağlamazdı.

Başını iki yana salladı. Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bunu bana açıklayacak mısın? Sorun, benim tahmin ettiğim gibi Shooting Star’ın berbat olmasından utanç duymandan daha kötü bir şey değildir herhalde.”

Mia başını iki yana salladı. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Sadece,” önemli bir karar alıyormuş gibi sustu, ardından iç geçirdi, “sorun, grup. Onlarla beraber olduğun zaman seni daha fazla kişiyle paylaşmak zorunda kalıyorum. Buna bir de ailemi eklemek istemiyorum.” Bu sözlerin ardından mücadelesine yenik düşerek ağlamaya başladı.

Az önceki kızgınlığım geçmişti. “Seni aptal şey,” diye mırıldandım alnına bir öpücük kondurarak. “Beni kimseyle paylaşmıyorsun. Sen, benim tek sahibimsin.

Mia mücadeleden vazgeçti. Festivale ailesiyle birlikte geldi. Rüya gibi bir hafta sonuydu; gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve Northwest bölgesinden yirmi grup sahne almıştı. Tarihe yazılan

bu festivalden canlı performansların yer aldığı bir CD ve günümüze dek devam eden bir festivaller serisi doğdu.

Teddy, Susturucu'ları takmakta ısrar ettiği için Kat koca bir saati bodrumdaki kutuların arasında homurdana homurdana onu arayarak geçirmişti. Konserlerimizde çoğunlukla kuliste kalmayı tercih eden Mia, Shooting Star'ın performansı boyunca sahnenin hemen önünde yer aldı ve çılgın kalabalıktan uzak durarak Teddy'yle dans etti.

YİRMİ ÜÇ

Önce beni inceledin

Sonra kontrolden geçirdin

En sonunda reddettin

Şimdi beni yeniden dirilteceğin günün peşindeyim

"DİRİLTME"

İKİNCİL ZARAR, 1. ŞARKI

Uçağımız Londra'ya indiğinde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, böylece ikimiz de kendimizi evimizdeymişiz gibi hissetmiştik. Oraya vardığımızda saat akşamüzeri beşti. O geceyi Guildford'da geçirecektik. Konser bir sonraki geceydi. Kısacası özgürlüğümüze kavuşmak için geri sayım başlamıştı. Mia'yla kafa kafaya verip her ikimizin de turnede olacağı üç ay için bir program hazırlamış, yollarımızın kesişeceği, birbirimizi ziyaret edebileceğimiz molalar planlamıştık. Bu çok keyifli bir süreç olmayacaktı belki ama son üç yıl boyunca yaşadıklarımızı düşünecek olursak yine de kendimizi cennetteymişiz gibi hissedecektik.

Otele vardığımızda saat sekizi geçiyordu. Aldous'tan, bana grubun kaldığı otelde yer ayırtmasını istemiştım; sadece bu festival için değil, turne boyunca. Onlardan birkaç kilometre uzakta uyumam Shooting Star'dan ayrılmama verecekleri tepkiyi azaltacak değildi. Ne Aldous'a ne de başka birine Mia'dan söz etmemiştim ve mucizevi bir şekilde o ana dek ismini dedikodu gazetelerinden uzak tutmayı başarmıştık. Son bir haftayı onunla birlikte Asya'da geçirdiğimi kimse fark etmemişti. Herkes Bryn'in yeni aşkı olan Avustralyalı aktör hakkında konuşmakla meşguldü.

Resepsiyonda beni, grup üyelerinin otelin avlusunda baş başa akşam yemeği yiyeceklerini ve beni de aralarında görmek istediklerini söyleyen bir mesaj bekliyordu. Birden kendimi idam sehпасına çıkarılacak bir mahkûm gibi hissettim. Seul'den buraya on beş saatlik bir yolculuğun ardından yapmak istediğim ilk şey bir duş almak ve belki de onları bir sonraki gün görmektir. Ama Mia arkamdaydı. "Hayır, gitmelisin."

"Sen de benimle gelir misin?" Ona bu soruyu sorduğum için kendimi kötü hissediyordum. Japonya ve Kore'de inanılmaz derecede olumlu tepkiler alan üç harika konser vermiş ve hemen ardından dünyanın bir ucundan diğerine uçup kendini bir psikodramanın içinde bulmuştu. Ama bütün bunlara sadece o yanımdayken katlanabilirdim.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye sordu. "Davetsiz misafir olmak istemiyorum."

"İnan bana, ortada davetsiz misafir olan biri varsa o da benim."

Otel görevlisi odaya çıkacak eşyalarımızı aldı ve resepsiyonist bizi lobiden geçirdi. Eski bir kalenin içinde bulunan otel rock'çılar tarafından işgal edilmişti ve birkaç müzisyen beni başını

sallayarak selamladı ama o an onlara karşılık veremeyecek kadar gergindim. Resepsiyonist bizi loş bir ışıkla aydınlatılmış avluya çıkardı. Grubun tüm üyeleri oradaydı ve bir de İngiliz usulü kızartmaların sergilendiği devasa bir açık büfe vardı. Önce Liz dönüp baktı. İkincil Zarar turnesinden beri aramız eskisi gibi değildi ama o an bana fırlattığı bakışları nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum; onun en büyük hayal kırıklığıymışım da bunu belli etmemeye, normal davranmaya çalışıyormuş gibi ya da fanatik bir hayranı, ondan vermeye mecbur olmadığı bir şey isteyen yüzlerce insandan biriymişim gibi. “Adam,” dedi hafifçe başını sallayarak.

“Liz,” dedim temkinli bir tavırla.

“Selam seni aşağılık herif! Ne iyi ettin de geldin!” Fitzzy’nin asla bastırılamayan sesi sanki nasıl davranacağını kestiremiyormuş gibi aynı anda hem alaycı hem de samimi çıkmıştı.

Mike hiçbir şey söylemedi. Orada yokmuşum gibi davranmayı tercih etti.

Sonra birden Mia’nın omzuma sürtünerek öne çıktığını hissettim. “Selam çocuklar,” dedi.

Liz’in yüzü kısa bir an tamamen ifadesizdi. Sanki Mia’nın kim olduğunu bilmiyordu. Ardından bir hayalet görmüş gibi irkildi. Benim güçlü, sert ve erkeksi davulcumun dudakları titremeye başladı ve yüzü buruştu. “Mia?” diye sordu titrek bir sesle. “Mia?” diye tekrarladı bu defa öncekinden daha güçlü bir sesle. “Mia!” dedi nihayet yanaklarından yaşlar süzülüp kız arkadaşımın sınıksız sarılarak.

Onu bırakınca kendinden biraz uzaklaştırıp yüzüne baktı. Bakışlarını bana çevirdikten sonra tekrar ona döndü. “Mia?”

diye haykırdı hem soru sorar hem de bu soruyu yanıtlar gibi. Ardından bir kez daha bana döndü. Belki beni affetmemişti ama en azından anlamıştı.

Yağmur bir sonraki gün de devam etti. Herkes, “İngiltere’nin o harika yazlarından birini yaşıyoruz,” diyerek espri yapıyordu. Bu tür büyük festivallerde kendi kabuğuma çekilmeyi huy edinmiştim ama bunun büyük ihtimalle bir süreliğine, katıldığım –en azından bir müzisyen olarak– son festival olacağını düşünerek konser alanına indim, bazı ön grupların performanslarını izledim, eski dost ve tanıdıklarımın neler yaptıklarını öğrendim, hatta birkaç gazeteciyle sohbet bile ettim. Bu sohbetlerde grupla yollarımızın ayrıldığından bahsetmemeye özen gösterdim. Gerçek zaman içerisinde zaten ortaya çıkacaktı ve haberin nasıl duyurulacağına karar verme işini grubun diğer üyelerine bırakmıştım. Ancak halihazırda bütün dedikodu gazetelerini dolduran Bryn’le ayrılma haberimiz hakkında kısa bir yorumda bulunmaktan çekinmedim. Bana kimliği bilinmeyen yeni sevgilimi sorduklarındaysa “yorum yok” diye yanıt verdim. Yakın bir zamanda *her şeyin* ortaya çıkacağını biliyordum ve Mia’yı bütün bu karmaşadan uzak tutmak istememe rağmen onunla beraberliğimizi bütün dünya duysa bile umurumda değildi.

Akşam dokuzdaki konserimiz başladığında yağmur geç batan yaz güneşinin altında dans eden hafif bir buğuya dönüşmüştü. Kalabalık, yağmurun sebep olduğu pisliği çoktan kabullenmişti.

Her yer çamur olmuş ve insanlar Woodstock'ta olduğu gibi çamurun içinde yuvarlanıyordu.

Grup, sahne almadan önce oldukça gergindi. Festivallerde hep böyle hissederdik. Sıradan konserlerden, hatta stadyum konserlerinden bile daha iddialı olan festival konserleri, diğer müzisyenlerin de dâhil olduğu büyük kalabalıklara ev sahipliği ederdi. Ama ben o gece sakindim. Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı. Ya da belki de sahip olduğum her şeyi kaybettikten sonra tekrar bulmuştum ve kaybedecek başka bir şeyim daha varsa bile onun bu sahnede olacaklarla bir ilgisi yoktu. Kuliste eski bir hatırayı daha canlandırıp Les Paul Junior marka gitarımla yeni şarkılarımızı çalarken böylesine iyi vakit geçiriyor olmamı ancak bu şekilde açıklayabilirdim. Liz, gitarımı eski kutusundan çıkardığını gördüğünde gözlerine inanamamıştı. "Bu gitarı elden çıkardığını sanıyordum," dedi.

"Evet, ben de öyle sanıyordum," dedim Mia'ya anlamlı bir gülümsemeyle bakarak.

Yeni albümümüzdeki şarkıları hızla tamamladıktan sonra İkincil Zarar'daki birkaç şarkıyla kalabalığı coşturduk ve ben daha neler olup bittiğini bile anlayamadan konserin sonuna geldik. Sahnenin önüne yapıştırılmış şarkı listesine baktım.

Liz'in büyük harflerle yazdığı liste, kaçınılmaz bir şekilde yeniden sahneye davet edilmeden önceki son şarkımızın "Diriltme" olduğunu belirtiyordu. Eski yapımcımız Gus Allen bu şarkıyı bizim millî marşımız ilan etmişti. Eleştirmenler onun, İkincil Zarar albümündeki en öfkeli sözlerle sahip şarkı olduğunu söylüyordu. Diriltme belki de o güne dek yaptığımız en iyi

şarkıydı. İnsanların tekrarlamaktan zevk duyduğu bir nakarata sahip olduğu için turnelerde kalabalıkların ruhunu okşardı.

Üstelik farklı şekillerde çaldığımız birkaç şarkıdan biriydi ve canlı performanslarımızda buna yer vermesek de stüdyodaki kaydının başına kemanla çalınan bir bölüm de eklemiştik. Onu çalmaya başladığımızda duyduğum ses, kalabalığın heyecanını yansıtan uğultu değil Mia'nın çellosunun zihnimde yankılanmasıydı. Bir an için, oradan oraya dolaşırken kaldığımız bir otel odasında Mia'yla baş başa olduğumuzu hayal ettim. Mia'nın elinde çellosu, benim elimde gitarım vardı ve onun için yazdığım bu şarkıyı çalıyorduk. Bu sahnenin beni ölesiye mutlu ettiğini söylemeden geçemezdim.

Tüm gücümle şarkıyı söyledim. Ardından nakarat kısmına geldik: *Benden nefret et. Beni perişan et. Beni imha et. Beni baştan yarat. Beni, beni, beni baştan yaratamaz mısın?*

Albümde öfke ve kaybın haykırışı olan nakarat kısmı ardı ardına tekrarlanıyordu ve ben konserlerde bu bölümü söylemeyi bırakıp mikrofonu kalabalığa doğru çevirerek kontrolü onlara bırakmayı âdet edinmiştim. Bu yüzden mikrofonu bir kez daha konser alanına çevirdim ve çığına dönen kalabalık hep bir ağızdan şarkımı, yakarışımı söyledi.

Onları bu halde bırakıp sahnede kısa bir yürüyüşe çıktım. Grubun diğer üyeleri neler olup bittiğini anlamıştı, bu yüzden nakaratı çalmaya devam ettiler. Sahnenin yan tarafına yaklaştığımda Mia'nın, kendini her zaman en rahat hissettiği yerde durduğunu gördüm. Oysa yakın bir zamanda sahne ışıklarının altında duran kişi o, kenarda bekleyense ben olacaktım ve olması gereken de buydu.

Kalabalık şarkıyı benim yerime söylemeye devam etti ve ben de gitarımı çalarken Mia'ya gözlerinin içine bakabileceğim kadar yaklaştım. Sonra nakaratı söylemeye başladım. Sadece ona. Ve Mia orada sadece ikimiz varmışız gibi, neler olup bittiğini sadece ikimiz biliyormuş gibi gülümsedi. Hep bir ağızdan söylediğimiz bu şarkı yeniden yazılıyordu. Artık boş yere yapılan öfkeli bir yakarış değildi. Burada, bu sahnede, seksen bin kişinin önünde farklı bir biçim almıştı.

O artık bizim yeni yeminimizdi.

TEŞEKKÜRLER

Yazarlar, genellikle editörlerine ve temsilcilerine ayrı ayrı teşekkür ederler. Ancak ben yazarlık kariyerim boyunca çoğunlukla yanımda hep editörüm Julie Strauss Gabel ve temsilcim Sarah Burnes'ü buldum. Dâhi olarak nitelendirilebilecek bu iki kitap savaşçısı, yaptığım işlerin ortaya çıkmasına ve yürütülmesine öylesine büyük katkıda bulundu ki onları birbirinden ayrı tutabilmem neredeyse imkânsız. Sarah bana önerilerde bulunur, hakkımı savunur ve olayları bir bütün olarak ele almama yardımcı olur. Julie'nin bana bahsettiği en önemli hediye ise hikâyelerime açılan kapının anahtarıdır. Bu iki insanı, hayatımı iki taraftan destekleyen sütunlara benzetiyorum.

Ancak her zaman söyledikleri gibi, bu iş aslında bir ekip işidir. Julie'nin ekibi, Penguen Genç Okuyucular Grubu'nun kendini işine adanmış çok sayıdaki çalışanından oluşur. Boşa kâğıt harcamayıp birkaç ağaç kurtarmak adına bu isimleri tek tek saymayacağım ama yayınevinin satış, pazarlama, tanıtım, dizayn, internet ve üretim departmanlarında her gün derin bir minnetle andığım pek çok insan olduğunu da söylemeliyim. Julie'nin ekibini temsilen benim için hem reklamcı, hem terapist hem de dost olan Don Weisberg, Lori Hornik, Lisa Yoskowitz ve Allison Verost'un isimlerini vermeliyim.

Sarah'nın Gernert şirketindeki ekibi ise Rebecca Gardner, Logan Garrison, Will Roberts ve dünyayı ele geçirmek isteyen birisi için oldukça iyi kalpli sayılan, zor insan Courtney Gatewood'dan oluşuyor.

Bana ilham vermekle kalmayıp genç ve profesyonel bir çelistin kariyerinde nasıl bir yol izlediğini anlayabilmem için değerli zamanını ayıran Alisa Weilerstein'a teşekkür ederim. Mia'nın iyileşme ve rehabilitasyon sürecinde neler yaşamış olabileceğine dair fikir edinmemi sağlayan OHSU travma koordinatörü Lynn Eastes'e teşekkür ederim. Beni sadece film endüstrisinde neler olup bittiği hakkında değil, milyonlarca diğer şey hakkında da bilgilendiren Sean Smith'e de teşekkür ederim. Bazı detayları doğru bir şekilde sunabilmemi bu insanlara borçluyum. Yaptığım yanlışlar ise tamamen bana aittir.

En sevdiğim şiirlerden biri olan "Aşk her şey değildir; ne ettir ne de su" isimli şiiri kullanmama izin verdikleri için Edna St. Vincent Millay Topluluğu'na teşekkür ederim. Edna St. Vincent Millay'ın pek çok şiiri inanılmaz derecede romantik ve aradan bunca yıl geçmiş olmasına rağmen bir o kadar da heyecanlıdır. Kitabıma bu şiirin sadece ikinci bölümünü ekledim ve size mutlaka tamamını bulup okumanızı tavsiye ediyorum.

Her yaşta tüm okuyucularıma teşekkür ederim; bana teşvik ve eleştirinin ideal bir karışımını sundukları için özellikle Jana Banin, Tamara Glenney, Marjorie Ingall, Tamar Schamhart ve Courtney Sheinmel'e.

Çocuklarımla ilgilenip çoğu zaman arkamı da toplayan bir diğer ekibe de teşekkür ederim; komşularıma. Isabel Kyriacou ve Gretchen Sonju, size minnettarım!

Bana karşı her zaman kibar ve cömert olan Christie Ailesi'ne teşekkürler.

Bu yolculukta yanımda olan Greg ve Diane Rios'a teşekkürler.

Beni alkışlayan ve cesaretlendiren aileme, Schamhart'lar ve Tucker'lara teşekkürler. Kitabımı Seattle'ın yarısına elden satan kız kardeşime ayrıca teşekkürler.

Kızlarıma teşekkürler. Bu kitabı yazdığım sırada aramıza katılan ve yeni annesinin zaman zaman yirmi bir yaşındaki bir delikanlıya öfke duymasını tuhaf bulsa da bu durumun keyfini bozmasına asla izin vermeyen Denbele'ye. Ve sadece dört-beş yaşlarındaki bir çocuğun yapabileceği şekilde bana kitabım için farkında bile olmadan müzik grubu, film ve karakter isimleri bulan Willa'ya. Sanırım senin harçlığını artırmamın zamanı geldi.

Beni pek de nazik sayılamayacak eleştirilerle çıtayı yüksek tutmaya zorlayan kocam Nick'e teşekkürler. Müziği (ve kitapları) hayatıma sokan o olağanüstü şarkı listelerin için. Bana müzik gruplarıyla ilgili bütün o bilgileri sağladığın için. Kendimi sürekli gitaristler hakkında aşk hikâyeleri yazarken bulmamın sebebi olduğun için.

Ve nihayet kitap satıcılarına, kütüphane çalışanlarına, öğretmenlere ve blog yazarlarına teşekkürler. Kitap satışlarımın artmasına katkıda bulunduğunuz için.

SHUFFLE

BİR ROCK STARIN DEĞİŞİMİ

Shooting Star'dan Adam Wilde üç yıllık bir aradan sonra hiç beklenmedik bir albümle yeniden yükselişe geçti.

İlk solo albümü *İniş Hazır Ol*'u çıkaran Shooting Star grubunun eski solisti Adam Wilde'ın müzik dünyasına dönüşü sessiz ama derinden oldu. Bir zamanlar *rock* müziğin en tanınmış isimlerinden biri olan Wilde, üç yıl süren bir suskunluğun ardından ilk albümünü Minneapolis kökenli bağımsız bir plak şirketi olan Extrascap aracılığıyla, neredeyse hiç tanıtım yapmadan çıkarmayı tercih etti. Ama yine de bu, Wilde'dan beklemediğimiz bir tarzı olan albümün patlamasına engel olamadı. *İniş Hazır Ol* isimli albümün müziği, sözleri, enstrümanları ve vermek istediği mesaj, Shooting Star grubunun sözleri Wilde'a ait olan, ağır gitar melodileri, enerji ve duygu yoğunluğuyla dolu liste başı albümleri İkincil Zehir'den büyük oranda ayrılıyor. Bu albümün onlara göre çok daha sakin olması bizi Shooting Star'ın geçmişteki yumuşak melodiler içeren, pop tarzı albümlerine bakmaya sevk ediyor. Ancak Wilde'ın geçmişini incelemek olayın özünü kaçırmak anlamına gelir. Bu albüm her şeyden önce bir değişim yaşandığının göstergesidir.

Wilde bundan üç yıl önce ani bir kararla Shooting Star'dan ayrıldıktan sonra neredeyse tamamen inzivaya çekilmişti ancak "İniş Hazır Ol" isimli albümü dinleyenler onun bu süreçte bir an olsun boş durmadığı hissine kapılıyor. Adam Wilde bu albümde, belki Shooting Star'dan ayrılmasının ardından aşk yaşamaya başladığı ünlü çellist Mia Hall'un da etkisiyle, şarkı sözü yazma konusunda yeteneğini geliştirmekle kalmayıp, aynı zamanda Sufjan Stevens ya da Andrew Bird kadar iyi bir gitarist olduğunu da ispatladı. Shooting Star'ın şarkıları sadece vurmali çalgıların eşlik ettiği ağır gitar melodilerinden oluşurken, İniş Hazır Ol'un daha yumuşak bir tarza sahip olması işin içine farklı enstrümanların da girmesine imkân tanıyıp –ki bu sayede Wilde'ın mandolinden sitar ve teremine dek her türlü müzik aletini çalabildiğine de şahit oluyoruz– albüme romantik ve ruhani bir hava katmış. Bunu kim tahmin ederdi ki? Albümün isim şarkısı olan İniş Hazır Ol, yaşanan değişimi açıkça ortaya koyuyor; yankılanan gitar sesi ve hüzünlü piyano melodisi şarkıya nostaljik bir romantizm tadı veriyor. "Mutlu Yıllar Sana" isimli şarkıdaki mandolin melodisi ise bu şarkının hüzünlü sözlerini dengeleyen duygusal bir hava yaratıyor; *mumları sensiz yakacağım yeni bir yıl, yeni bir gün daha.*

Ancak kullanılan enstrümanları ve yumuşak müziği bir kenara bıraksanız bile Adam Wilde'ın albümdeki etkisini hissedebiliyorsunuz. Wilde akılda kalıcı nakaratlar yaratma konusundaki yeteneğini kaybetmemiş

fakat bu defa bu nakaratlara, tıpkı hafızalara kazınacak kadar güzel bir aşk şarkısı olan “Çiçek Dürbünü Gözler” isimli şarkıda olduğu gibi, gitar yerine banjo eşlik etmiş. Wilde’in ince nüanslar içeren yumuşak melodili albümü, grubun ortalığı kasıp kavuran eski albümlerinin bir benzerini duymayı bekleyen Shooting Star hayranlarını hayal kırıklığına uğratabilir ancak zaman içerisinde tıpkı onun gibi olgunlaşan gerçek sevenleri, bu albümün bir şaheser olduğunu düşünecektir.

İNİŞE HAZIR OL

İnişe Hazır Ol - 1.şarkı

*Emniyet kemeri ikaz ışığı yanıyor
Uçuş ekibi sinirleniyor
Yolcular gergin ve körkütük sarhoş
16A'da oturan bir bebek çığlık çığlığa ağlıyor*

*Buradan nereye uçacağız?
Havasız bir konserve kutusuna tıklıp kaldık
Haritada ilerlediğimizi biliyorum
Ama yönlendirmeler için sana ihtiyaç duyuyorum*

*İnişe hazır olun diyor pilot
Uçak giderek büyüyen ufuk çizgisine doğru inişe geçip
Bizi hiç bilmediğimiz topraklara taşıyor
Yere dokunuyorum ve senin yüzünde bir gülümseme beliriyor*

*Bir yukarı bir aşağı, bir aşağı bir yukarı
Kolagazozbirakrakerfistik
Bomboş gökyüzünde sarsılarak ilerlerken
Sanki sadece ikimiz vardık*

*İnişe hazır olun diyor kaptan
Pencerede güneş batarken
Elimi sıkıyorsun
Sen benim ihtiyaç duyduğum tek sığınaksın*

“MUTLU YILLAR SANA”

İnişe Hazır Ol - 4. şarkı

*Mumları sensiz yakacağım yeni bir yıl, yeni bir gün daha
Bugün senin doğum günün hâlâ
Bir yandan gülüp
Bir yandan matem tutuyoruz diyor bana*

*Bana gerçekte hiçbir şey kaybolmuyor diyor; ne sen, ne ben, ne o
Her şey sessizce yoluna devam ediyor
Hiçbir obje ardında iz bırakmadan kaybolmuyor
Yokluğunda hâlâ bir çeşit boşluk kalıyor
Bu boşluğu doldur diyor bana sonra da
Aşkla, şarkılarla, doğum günü pastasındaki mumlarla
Karanlığı aydınlat, elimi tut ve her şey yoluna girsin*

*Böylece mutlu yıllar, mutlu yıllar, mutlu yıllar sana diyerek şarkı
söylüyoruz
Sonra da fosforlu şeker hamurundan yapılmış pastayı parmaklıyoruz
Ellerimiz şekerden yapış yapış olmuş bir halde birbirimizi doyuruyoruz
Tıpkı günün birinde düğünümüzde yapacağımız gibi
Tıpkı kendi ailemizi doyuracağımız gibi*

*Bana yola devam ettiğimiz sürece
Hiçbir şey kaybolmuyor diyor; ne sen, ne ben, ne o
Bir mum yak, derin bir nefes al ve olanca gücünle üfle
Çünkü karanlıktan sonra mutlaka güneş doğacak üzerine*

“BU ELLERLE”

İnişe Hazır Ol – 9. şarkı

*Sana bir ev yapmak istiyorum
Bu ellerle
Ağaçları kesmek
Ellerimdeki nasırlar büyüylene dek
Tahtaları yontmak istiyorum*

*Sana bir mücevher kutusu yapmak istiyorum
Bu ellerle
İçini değerli şeylerle doldurmak istiyorum
Elmas, yakut, zümrüt ya da altınla değil
Değeri daha zor ölçülebilen kaybettiklerimizle*

*Sana bir odun sobası yapmak istiyorum
Bu ellerle
İçinde meşe, gürgen, akçaağaç yakmak
Ve ateşi aşkımın sıcaklığıyla canlı tutmak istiyorum
Ellerini ısıtmak için*

*Sana bir ev yapmak istiyorum
Bu ellerle
Tahta, ışık ve müzikle dolu olan bu evde
Sana, bana, geleceğimize
Ve elbette tavan arasındaki hayaletlere de
Yer olsun istiyorum*

*Sana bir ev yapmak istiyorum
Bu ellerle
Ah, sana bir ev yapmak istiyorum
Bu ellerle
Sana bir ev yapmak istiyorum
Bu ellerle
Çünkü sen benim için çoktan bir ev yapmıştın*

“Çiçek Dürbünü Gözler” **İnişe Hazır Ol – 2.şarkı**

Bazen gözleri kederle dolu olur

Bazen aşkla yıkanır

Bazen gözleri bir boks eldiveninin içindeki bir yumruktan farksızdır

Bazen onlara bakmaktan korkarım

Bana anlatacakları hikâyelerden

Ve içlerinde cehenneme dönüş bileti görmekten korkarım

Bazen gözleri güzel kokular saçan birer çiçek olur

Bazen gözleri içinde eriyip gitmek istediğim bir ateşe dönüşür

Bazen onlara bakmaktan korkarım

Hayal ürünü olmalarından

Ve daha yakından baktığımda farklı görünmelerinden korkarım

Bazen gözleri kederle yıkanır

Bazen aşkla dolu olur

Bazen gözleri kadife bir eldiven kadar yumuşak bir dokunuştan farksızdır

Bazen onlara bakmaktan

Haddimi aşmaktan korkarım

Ama içlerine baktığım her defasında

O gözler bana hep evet der

Gözlerin bana hep evet der

ŞARKI LİSTESİ

Sen Gittiğinde'de müzik, *Eğer Yaşarsam*'daki kadar hayati bir role sahip; Adam'ın müzikle olan ilişkisi ilk kitaptakinden farklı bir rota çizmiş olsa bile. Kitabın üçte ikisinde, Adam'ın müziğe karşı hissettikleri ani bir değişime uğrayana dek, belki birkaç klasik müzik parçası dışında çok fazla şarkıyı kaynak gösterdiğimi sanmıyorum. Oysa müzik, kitaplarımı yazarken bana hep ilham vermiştir. Aşağıda hem bu hikâyede bahsi geçen hem de Mia ve Adam'ın New York'taki yolculuğuna ilham veren şarkılardan oluşan bir *Sen Gittiğinde* şarkı listesi bulabilirsiniz:

- 1- Çello Suiti No.1 (giriş) – Johann Sebastian Bach
- 2- Take the Skinheads Bowling – Camper Van Beethoven
- 3- I Am a Scientist – Guided By Voices
- 4- My My Metrocard – Le Tigre
- 5- Challengers – The New Pornographers
- 6- Three Preludes – George Gershwin
- 7- Bluebird of Happiness – Mojave 3
- 8- Chicago – Sufjan Stevens
- 9- Smallpox Champion – Fugazi
- 10- Wild Horses – Rolling Stones
- 11- Scythian Empires – Andrew Bird
- 12- Airline to Heaven – Billy Brag & Wilco

Her şey bitti derken... Sadece bir tesadüf yetebilir...

"Ben bir nehrin akıntısına kapılmışım, o ise kıyıda kalmıştı."

Adam'ın, Mia'yı aşkıyla hayata döndürmesinin ve Mia'nın, onun hayatından çıkmasının üzerinden üç yıl geçmiştir...

Artık ülkenin bir ucunda yaşayan Mia'nın Juilliard'da yıldızı gittikçe parlamaktadır. Adam ise Mia'nın gidişinin ardından onun için yazdığı şarkılarla grubunun dünya çapında ünlenmesini sağlamıştır. Fakat elde ettiği başarılar, içindeki boşluğu doldurmaya yetmez.

Sonunda şans, sadece bir geceliğine yollarını kesiştirir.

Mia'nın, evi gibi gördüğü New York'u gezerlerken birlikte geçmişe gidip kalplerini geleceğe... ve birbirlerine açacaklardır.

"Unutulmaz."
-Romantic Times

"Ölağanüstü... Eğer Yaşarsam'ın hayranları
bu kitabı da ellerinden düşüremeyecek."

-SLJ

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-133-6

On kapak fotoğrafı:
Selina De Maeyer, 2009

